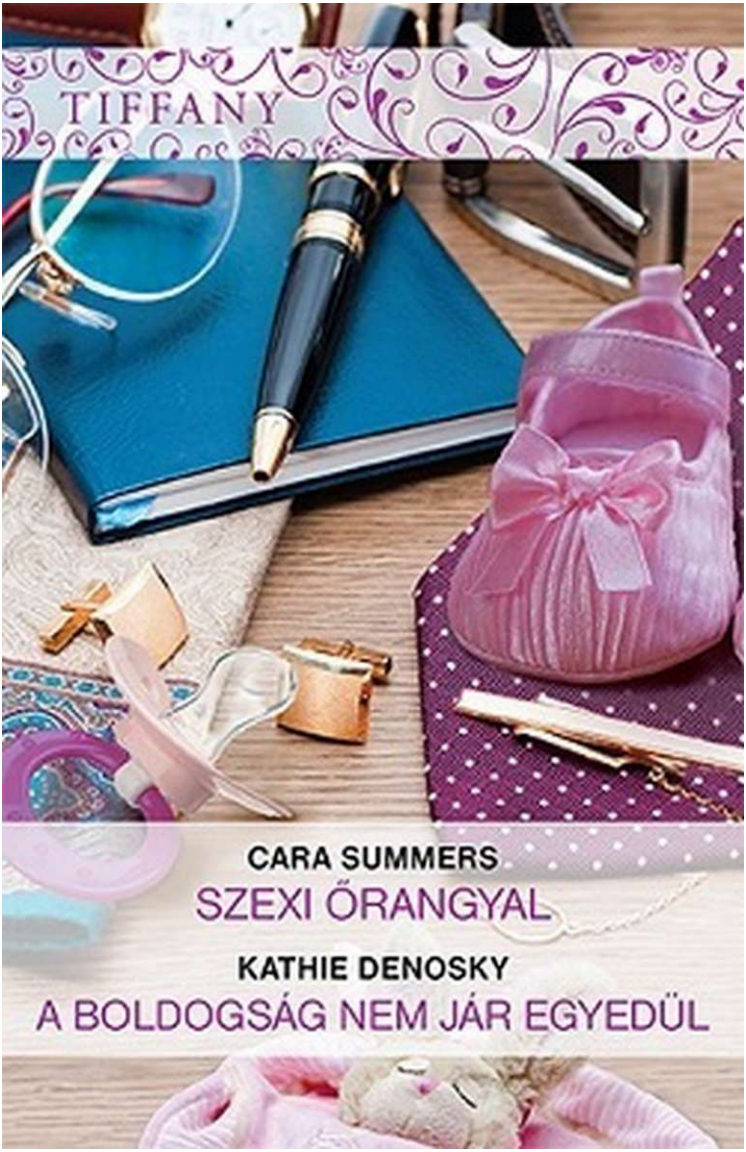
TIFFANY
CARA SUMMERS
SZEXI ŐRANGYAL
KATHIE DENOSKY
A BOLDOGSÁG NEM JÁR EGYEDÜL

Cara Summers Szexi őrangyal

Szenvedélyes csókok, vad szeretkezés, aztán gyors búcsú. A Jonahval eltöltött éjszaka felülmúlta Cilla legmerészebb álmait, a jóképű férfi azonban a lány főnökének barátja, ezért tabu. Csakhogy Jonah nem elégszik meg ennyivel, és amikor levélben életveszélyesen megfenyegetik, a neves biztonsági szolgálatnál irodavezetőként dolgozó Cillát kéri fel személyi testőrének...

1.

Denver, hajnali öt óra

Nem megyek ki a hotelszobából bugyi nélkül, döntötte el Cilla Michaels. Akkor sem, ha a keresés a sötétben meglehetősen nehézkes.

Jóllehet az egykori rendőrnek, aki jelenleg egy biztonsági szolgálat munkatársaként dolgozott, komoly gyakorlata volt a tárgyak felkutatásában. És melyik nő mondana le önként egy La Perla fehérneműről?

Cillának mindenesetre esze ágában sem volt. Letérdelt és a kezével az ágy alatt kotorászott. Semmi.

Hol bujkálhat a piros csipkebugyi?

Egy vagyonba került, és egy szexi szetthez tartozik.

Meg kell találnia - lehetőleg anélkül, hogy felébresztené a vonzó pasast, aki a széles franciaágyon fekszik.

Mert ha a férfi kinyújtja felé a kezét, ő ismét a karjaiba omlik. Egész biztosan. Hogyan is tudna ellenállni neki? Egy ilyen fantasztikus éjszaka után...

Eszébe jutott, hogyan kezdődött az este, és a szíve máris vadul kalapált. Jonah Stone nem vesztegette az időt. Amint beléptek a szállodai szobába, megcsókolta, mohón, követelőzőn... közben lecibálta a ruháját.

A gondolatra Cillát elöntötte a forróság. A férfi először nyomban az ajtónál a magáévá tette. Szó nélkül, némán. Ám az előjáték fölöttébb izgató volt. Cilla még mindig érezni vélte a kezét a bőrén. Meg a szenvedélyes csókokat.

Isteni illata volt ennek az izmos, jól megtermett fickónak.

Pontosan olyannak bizonyult, ahogy Cilla elképzelte, amikor az előző nap délutánján egy ünnepségen először találkozott vele.

A férfi szemébe nézett, és hirtelen képtelen volt tisztán gondolkozni. Attól kezdve senkit és semmit nem látott - csak őt.

A tekintetének mintha mágikus hatása lett volna. Valószínűleg így is volt. Különben a mindig józan Cilla Michaels nyomban visszautasította volna az egyéjszakás kalandra tett javaslatát.

Amikor Jonah este felbukkant a hotel bárjában, és leült hozzá, a lány akkor még úgy gondolta, hogy távol tartja magát tőle.

De aztán... egy pillantás a férfi szürkéskék szemébe, és nyomban igazat adott neki: mindketten szinglik, vonzónak találják egymást, és itt kell vesztegelniük, mert hóvihar miatt a repülőteret lezárták. Miért ne tölthetnének el együtt egy csodálatos éjszakát?

Így történt, hogy nem sokkal később Cilla a férfi szállodai szobájában állt és az ajtónál szenvedélyesen csókolózott vele.

Csak homályosan emlékezett rá, amint először a pulóvere, aztán meg a nadrágja a földre hullott. Kizárólag Jonah kezére koncentrált, amely izgatóan simogatta a testét... és felszította a szunnyadó tüzet.

A lány még soha életében nem érzett ilyen mindent elsöprő vágyat! Még soha nem kívánt senkit ilyen kétségbeesetten. Már az emléktől lúdbőrzött a háta. A férfi a bugyijába csúsztatta a kezét, és izgatóan simogatta, s a kéj, mint valami hatalmas hullám borította el Cillát.

Kérlek, még egyszer!

Jonah mintha csak kitalálta volna a gondolatát... Cilla hallotta, amint lehúzza a cipzárját és feltép egy fóliacsomagot. Még ezeket a neszeket is izgatónak találta. És amikor a férfi felhúzta magára az óvszert, szinte már az elviselhetetlenségig fokozódott a feszültsége. Kívánta Jonah-t. Magában akarta érezni.

Most. Azonnal.

A férfi a csípőjére tette a kezét, felemelte, Cilla pedig átkulcsolta a karjával és a lábával. Azután Jonah belehatolt, és féktelenül szerették egymást.

Vajon bele lehet halni a kéjbe? Ó igen, Cillának ezen az éjszakán ez szent meggyőződésévé vált. A férfi minden egyes lökéssel az ajtóhoz préselte. Egyre szenvedélyesebben. Mintha teljesen el szeretne merülni benne.

Mintha ugyanolyan kétségbeesetten kívánná ezt az együttlétet, mint ő. Ez volt Cilla utolsó gondolata, mielőtt átélte volna a férfival együtt a mámorító csúcspontot.

Na ebből elég! A lány zakatoló szívére szorította a kezét. Az emlékek felidézése nem segít, hogy megtalálja a bugyiját. Csak kísértésbe viszi, hogy visszafeküdjön az ágyba.

Pedig inkább csöndben el kéne tűnnie. Mert bármilyen fantasztikus volt is az éjszaka, ideje, hogy észhez térjen. Tiszta fejre van szüksége, és ez a férfi teljesen összezavarja. Ez egyértelmű.

Új munkája a *G. W. Securitiesnél* hozta előző nap Denverbe. Itt van a cég székhelye, és a főnöke meghívta a házába egy magánjellegű ünnepségre, hogy bemutassa a családjának meg a barátainak.

Alighogy Cilla belépett a terembe, nyomban feltűnt neki Jonah.

Olyan férfi volt, akit kétszer megnéz magának az ember lánya. Magas, sötét hajú, maszkulin típus, szürkéskék szemű, markáns állú és széles vállú. Fekete, magas nyakú pulóverében és farmernadrágjában, amely kihangsúlyozta hosszú lábát, egyszerűen csodásan festett.

Cilla tekintete természetesen többször is odatévedt rá. Miért is ne? Szemet gyönyörködtető látvány volt. A gond csak akkor kezdődött, amikor találkozott a pillantásuk.

Cilla mintha hirtelen elfelejtett volna gondolkozni. Másodpercekre, de talán percekre a világ elhalványodott körülötte. Senkit és semmit nem látott - csak ezt az idegen férfit a terem másik végében.

Pontosan olyan volt, mint a szerelmes dalokban, regényekben és filmekben: megállt az idő.

Tegnap délutánig Cilla nem hitte, hogy a való életben létezik ilyen. De most megtörtént vele, és ez kíváncsivá tette.

Ki ez a fickó?

S miért van ekkora hatással rá?

Az első kérdésre hamar megkapta a választ. Jonah Stone-nak hívják, és a főnöke legjobb barátja. Már ez elegendő ahhoz, hogy tabunak tekintse.

A *G.W. Securities* új fiókja San Franciscóban csak hat hónappal ezelőtt nyílt meg, és Gabe Wilder Cillára bízta a vezetését. A lánynak tehát a munkájára kellett összpontosítania, hogy bebizonyítsa Gabe-nek, alkalmas a feladatra. Egy hűvösen, logikusan gondolkozó nő, aki képes irányítani egy biztonsági céget. Nem tesz jó benyomást, ha valaki viszonyt kezd a főnök barátjával.

De volt más oka is, hogy tabunak tekintse Jonah-t. Gabe elmondása szerint a férfi sikeres vállalkozó, három exkluzív éjszakai klub tulajdonosa, és kizárólag a munkájának él. Ez a mozzanat Cillát az apjára emlékeztette.

Ennek ellenére... kíváncsi volt. A sötét hajú idegen miként képes annyira rabul ejteni őt, hogy megfeledkezik a világról?

Amikor a férfi néhány perc múlva odajött hozzá, és kezet fogtak, bizsergető meleget és különös bizalmat érzett. Amikor a szemébe nézett, képtelen volt tisztán gondolkozni, hirtelen felvillant előtte a kép, amint mindketten meztelenül, összeölelkezve fekszenek egy széles ágyon.

Igen, a fickó elbűvölte. Tagadhatatlanul.

Mivel Cillának jó oka volt rá, hogy ne kerüljön vele közelebbi kapcsolatba, a bemutatkozás után ügyesen kitért az útjából. Elvegyült az emberek közt, fesztelenül társalgott a vendégekkel, és idejében távozott. És ha nem lett volna a hóvihar, nem esik kísértésbe, hogy az erotikus fantáziáit megvalósítsa.

Ha előző este nem zárták volna le a denveri repülőteret, Jonah visszatért volna San Franciscó-i lakásába, ő pedig a sajátjába, és a piros La Perla bugyi most a szennyestartóban pihenne.

De így... Cillának nem maradt más választása, mint áttetetni a repülőjegyét másnap reggelre, és megszállni az *Airport* Hotelben. Ott üldögélt a bárban egy pohár borral a kezében, és Jonah-ra gondolt, amikor a férfi váratlanul felbukkant.

Cillának még soha életében nem kalapált így a szíve.

Jonah szó nélkül leült az asztalához, és egy darabig némán egymás szemébe néztek.

Mintha nem tudná, hogy ez milyen veszélyes!

Aztán a férfi előállt az egyéjszakás kaland ötletével. Ő meg igent mondott. Ez volt élete legerotikusabb éjszakája.

Bugyi, figyelmeztette magát Cilla, miközben az ágy mellett négykézláb mászott. *Találd meg, vedd fel, és tűnj el!* Minél előbb visszatér San Franciscóba, annál jobb.

Ám az ágy végénél sem találta. Lehetséges, hogy a bugyi még az ágyban van, de ha ott keresné, vélhetően ott ragadna.

Ó! Ahogy továbbmászott, felfedezte a fehérneműt. És az éjjeliszekrényen álló digitális vekker fényében Jonah-t is megpillantotta. Többet belőle, mintsem szerette volna. A férfi a hasán feküdt, bal karja lelógott az ágy szélén. A lepedő csak félig takarta a csípőjét.

Izmos háta arra csábította Cillát, hogy megérintse.

Itt csak az segít, ha elfordul. Cilla tekintete lefelé vándorolt Jonah karjára. A kezében, amely majdnem a padlót érintette, ott volt a piros bugyi.

Most okosnak kell lennie, óvatosan elcsenni, aztán belebújni és eltűnni.

Másrészt... A digitális vekker kijelzője öt óra kilenc percet mutatott. Tehát még éjszaka van.

Jonah olyan igéző, még lehunyt szemmel is. Feléje fordította az arcát, a sötét borosta kimondottan szexinek tűnt. Felébreszthetné, ha megcsókolná az arcát, a nyakát.

Megsimogathatná meztelen vállát... Már a gondolattól fellobbant Cillában a vágy.

Ha csak egyetlen éjszakát tölthet ezzel a fantasztikus férfival, nem kellene kiélveznie minden másodpercét?

Dehogynem. Lehúzta Jonah csípőjéről a lepedőt, mielőtt lovagló ülésben elhelyezkedett rajta. Aztán előrehajolt és a férfi fülébe súgta:

- Lenne egy ajánlatom.

2.

San Francisco, éjjel két óra

Jonah Stone az ablaknál állt és a kivilágított Golden Gate hidat nézte. Három hete minden estét itt töltött, hogy minél később kerüljön ágyba. Ha ugyanis elég fáradt, akkor hamar elalszik, és nem álmodik róla.

Cilla Michaelsról.

Ezek az álmok az *Airport* Hotelben töltött erotikus éjszaka óta kínozták. Mindegyik álomban a lánynyal volt együtt az ágyban. És olyan intenzíven érzékelte őt, mintha valóságos lenne. Beszívta édes illatát, ízlelte és becézgette a mellét, combjának bársonyos bőrét. Hallotta, amint zihálva a nevét kiáltja.

Vagy elbűvölő szemébe nézett, miközben egyre mélyebben hatolt bele.

De aztán felébredt, és csalódottan tapasztalta, hogy egyedül fekszik az ágyban.

Egy éjszaka. Egyetlenegy éjszaka. Többet nem kínált a lánynak. Többet nem engedélyezett saját magának. S bármilyen mámorító is volt a szex, nem kellene halványulnia az emléknek?

Bizonyára. De sajnos éppen az ellenkezője történt. A Cilla iránti vágy egyre inkább gyötörte.

Jonah a tárgyalóasztal felé fordította a tekintetét, ahol a mobilja feküdt. Egy piros szalaggal átkötött, keskeny zöld doboz mellett. Cilla vezeti a *G. W. Securities* San Franciscó-i irodáját. Ürügyül használhatná az ajándékdobozban talált fenyegető levelet, hogy felhívja őt.

Nagyon szívesen hallaná a hangját. Számtalanszor állt már esténként az ablakban, Cilláról álmodozott, bepötyögte a mobiljába a számát, de aztán az utolsó pillanatban mindig meggondolta magát.

Viszont gyávaság ürügyet keresnie. És egyáltalán nem biztos, hogy szüksége van a biztonsági cégre. Jóllehet a különös üzenet fenyegetőnek tűnt.

A piros szalagos zöld dobozt a *Pleasuresben* adták át neki, a legnagyobb tumultus idején, koktélidőben.

A bárnál állt, amikor Carl Rockwell - egyik üzleti partnere és szombatonként törzsvendég a *Pleasuresben* - átnyújtotta neki az ajándékot.

- Nem tőlem van - mondta vidáman. - Odakint a Mikulás nyomta a kezembe, és megkért, hogy adjam át Jonah Stone-nak.

Remek! Sosem fogja megtalálni azt a küldöncöt. Egy fickó Mikulás-jelmezben. Ezekben a napokban több száz rohangál belőlük San Francisco utcáin.

A nagy zűrzavarban Jonah-nak nem maradt ideje megnézni az ajándékot. Letette a pultra, és a vendégeket szolgálta ki, mert minden hétfőn helyettesítette az üzletvezetőjét, Virgilt.

Csak tizenegy felé tartott egy kis szünetet, és a lakásába ment, amely az éjszakai klub egész első emeletét elfoglalta. Aztán kinyitotta a zöld dobozt, és elolvasta a talányos üzenetet.

Emlékszel még az elmúlt karácsonyokra? Ha nem, akkor a legfőbb ideje. A gazdagság és a szerencse múlandó. Tönkretettél egy ártatlan életet, hogy megvalósítsd a céljaidat. Ezért fizetni fogsz! Hat nap múlva...

Mit kezdjen ezzel? Huszonkilenc éves lévén természetesen sok karácsonyra emlékezett, noha némelyikről szívesen elfelejtkezett volna. Különösen a húsz évvel ezelőttiről, akkor történt, hogy az apja nem jött vissza, ahogy ígérte.

De kinek az életét tette tönkre? Ki fenyegeti őt?

Jóllehet a csodálatos barátokon kívül az évek során néhány ellenségre is szert tett. Már kilencévesen gondok adódtak vele az első nevelőcsaládjánál, és gyakran durva volt a többi gyerekkel.

S üzletemberként - a dolog természetéből adódóan - nem kedvelheti mindenki. Magas követelményeket támaszt a munkatársaival szemben, és néhány felmondást is aláírt már. És bizonyára olykor felbosszantott pár szállítót vagy a konkurenciát.

Melyik bártulajdonos ne nézne irigyen a város legnépszerűbb klubjaira, amelyekkel Jonah szép vagyont keresett?

Hat évvel ezelőtt kezdte a *Pleasureszcl,* ezzel az extravagáns éjszakai klubbal. Akkoriban tudatosan döntött San Francisco mellett.

Mert a szent, akiről a várost elnevezték, meghatározó szerepet játszott az életében. Igen, a jó ferences szerzetesnek sokat köszönhetett.

A *Pleasures* sikere aztán lehetővé tette, hogy megnyissa az *Interludest* ugyancsak San Franciscóban, amely a fiatalok kedvenc találkozóhelye lett, ahol futballt néztek vagy biliárdoztak. És a legifjabb gyereke - egy elegáns éjszakai klub Denverben, a szülővárosában - a *Passions.*

De miért küld neki valaki fenyegető levelet? Hat nappal karácsony előtt. Jonah-nak halvány gőze sem volt.

Szüksége van egy biztonsági szolgálatra: hívja fel Cilla Michaelst?

Nem! Jobb, ha nem. Jobb, ha távol tartja magát attól a lánytól, ha nem akarja veszélyeztetni a lelki békéjét.

Ez volt az első gondolata, amikor annak idején megpillantotta azon a partin.

Időközben kiderült, hogy nem tévedett.

Nincs még egy nő, aki ekkora hatással lenne rá. Folyton rajta jár az esze, még az álmaiba is követi. Három hete!

Az ünnepségen rögtön észrevette, amint belépett a terembe, és attól kezdve nem vette le róla a szemét. Őszintén szólva képtelen volt rá. Mint valami mágnes vonzotta a pillantását.

Tetszett neki a lány csinos arca, még makacs álla is. Karcsú volt, szinte túl sovány, fantasztikusan hosszú lábait kiemelte a sötétszürke nadrág. De nemcsak a külseje, hanem az egész lénye vonzotta. Vidámság és energia áradt belőle.

Es az a zöld szempár! Első pillantásra szinte megszédült tőle. És amikor a lány üdvözlésképpen a kezét nyújtotta, a legszívesebben el sem engedte volna többé.

Csakhogy most egyáltalán nincs szüksége kapcsolatra egy olyan nővel, aki így lebilincseli. Egy nővel, aki elveszi az eszét.

Nem áll szándékában követni a legjobb barátai példáját. Nash Fortune néhány hónapja feleségül vette Biancát, míg Gabe Wilder Valentin-napon Nicolát vezette az oltár elé. Csodás, ha ez boldoggá teszi őket. Ám Jonah azt kívánta, az élete maradjon olyan, amilyen jelenleg. Egyszerű és mentes a bonyodalmaktól. Egy Cillához hasonló nő mindent összezavar, ezért kellett volna Denverben használnia az eszét.

Ám azon az estén elveszítette a józanságát. Másként nem tudja megmagyarázni a viselkedését.

Jonah titokban követte Cillát, amikor az távozott a partiról. A repülőtéren mint egy kukkoló figyelte, amíg nem törölték a járatát. Azután taxival utánament az *Airport* Hotelbe, és kivett egy szobát. Végül a bárban leült Cilla asztalához és felajánlott neki egyetlen éjszakát.

Az üzleti életben sosem cselekedett hirtelen elhatározásból. Mindig sorra vette a lehetőségeket, különböző stratégiákat dolgozott ki. És még óvatosabb volt a magánéletében. Kilencéves volt, amikor az anyja egy busz elé ugrott, mert úgy gondolta, nem tud tovább élni élete nagy szerelme nélkül.

Jonah akkor megfogadta, soha senkitől nem fog ennyire függeni. Nem akart szerelmes lenni. Mert nem létezik olyan, hogy „boldogan éltek, míg meg nem haltak".

Cilla Michaels képes rá, hogy a lehetetlent is elhitesse vele. Érezte, hogy így van. Ezért sokkal bölcsebb, ha kitér az útjából.

Igen, vigyázni fog, hogy ne kerüljön újra túl közel hozzá. Mert elég egyetlen pillantás abba a csodaszép szempárba, és neki vége.

Mintha megbabonáznák. Egyre-másra jelentkeznek a problémák. Egy elragadó nő elvette az eszét, aztán meg az álmát. A Mikulás pedig fenyegető levelet küldött. Még hat nap...

Jonah a piros szalaggal átkötött zöld dobozra meredt.

Talán mégiscsak szüksége lenne a biztonsági szolgálatra. És ki óvhatná meg jobban, mint a *G.W. Securitiesl* Gabe mindenesetre azt tanácsolná, hogy bízza Cillára az ügyet. Ő ugyanis itt van, míg Gabe Denverben. És a partin a barátja az egekig magasztalta a lányt.

A rendőri kiképzése után két évig mint testőr dolgozott Los Angelesben, és az egyik ügyfelének megmentette az életét. Gabe szerint kitűnő a szimata és a kombinációs készsége. Természetesen emellett fizikailag is csúcsformában van.

Segíthetne megfejteni a talányos üzenetet.

Ám Jonah sejtette, ha találkozik Cillával, az ágyban fognak kikötni.

Fáradtan megdörzsölte a szemét. Most le kellene feküdnie, ahelyett hogy itt tépelődik. Alvásra van szüksége. Holnap reggel Denverbe repül, hogy részt vegyen az ifjúsági központ karácsonyán, amelyet ő,

Gabe és Nash támogatnak anyagilag. Egyben beszélhetne is Gabe-bel a fenyegető levélről.

S egy kis szerencsével ma éjszaka talán békén hagyják a Cilla Michaelszal kapcsolatos emlékek.

Cilla felriadt, és kellett egy másodperc, hogy megállapítsa, hol van. Elszundított a kanapén, állapította meg megkönnyebbülten, ezért nincs az ágyában. Három hete ugyanis az ágyban töltött órákat szigorúan korlátoznia kellett.

Mert az ágya meg volt babonázva.

Ha ott aludt, Jonah Stone-ról álmodott... ahogy csókolta, simogatta.

És amikor felébredt, egyedül feküdt és vágyott a férfi után.

Kétségbeejtő helyzet. Ezért csak ritkán feküdt le éjfél előtt.

Ezen okból valószínűleg elbóbiskolhatott a kanapén, miközben a tévében egy karácsonyi vígjáték ment. Ismerte a filmet, ezért nem zavarta, hogy a felét elszalasztotta. A finom sajtos kolbászból és sós kekszből azonban szívesen evett volna. Ám a párna melletti tányér üres volt.

A macskájára nézett. A fahéjszínű és kövér Flash összegömbölyödve feküdt a kanapé karfáján.

A Manderley apartmanban nem engedélyezték állatok tartását. Ez állt a bérleti szerződésben, és Mrs. Ortiz, a házmester - aki Cillát a *Rebecca* című film ijesztő Mrs. Danversére emlékeztette - egyértelműen közölte is ezt vele.

Ám Flash nem hagyott választást Cillának. Amikor a lány néhány hónapja beköltözött ide, a macska elhagyta a tűzlépcső melletti helyét és a nyitott ablakon át beugrott a nappaliba. És ott is maradt.

Csak az étel vagy a társaság miatt jöhetett, mert nem volt kenyere a hízelkedés. Nem hagyta megsimogatni magát, és odább sétált, ha fel akarták emelni.

- Legalább megoszthattad volna velem - mondta neki Cilla szemrehányóan.

Flash tekintetében ott volt a válasz. *Miért voltál olyan ostoba, hogy elaludtál?*

A telefon megcsördült, aztán a szalagról megszólalt egy hang:

- Hívás Gabe Wildertől.

Cilla felugrott a kanapéról és az íróasztalhoz sietett. A főnöke nem zavarná este, ha nem lenne fontos.

Talán valami izgalmas feladata kínálkozik a számára. A *G.W. Securities* különböző szolgáltatásokat kínált cégeknek és magánembereknek. Többek közt riasztóberendezések felszerelését is - amelyek jelenleg igen keresettek voltak -, és Cilla az utóbbi időben alig csinált mást. Hiányzott neki az izgalom, amiben testőrként része volt.

Kíváncsian emelte a füléhez a telefont.

- Gabe?

- Halló, Cilla! Megzavartam valami fontosban?

- Szó sincs róla.

A sajtos virsli meg a keksz elfogyott, ha nem is ő pusztította el, a tévében már stáblista futott, és ez a hívás pompás ürügy, hogy még ne kelljen ágyba bújnia.

- Szeretnék kérni egy szívességet.

Tehát semmi izgalmas feladat, gondolta Cilla csalódottan.

- Miről lenne szó?

- Valakit el kellene hoznia a repülőtérről és biztonságban hazakísérnie. Nem ügyfél. - Gabe hangjában aggodalom csengett. - Nem is tudja, hogy felhívtam magát.

- Rendben. - Cilla fogott egy darab papírt meg egy tollat. - Kiről van szó? Mikor landol a gép?

Gabe jól hallhatóan kifújta a levegőt.

- Köszönöm, Cilla. Jonah Stone-nak hívják az illetőt. A gép várhatóan tíz óra tizenötkor száll le San Franciscóban. Itt, Denverben a hóesés miatt jelentős késések vannak. Reméltem, hogy törlik Jonah gépét, de már úton van.

Jonah Stone.

Már nevének említésére vadul kalapálni kezdett Cilla szíve. Lelki szemei előtt látta a jóképű, sötét hajú férfit, a szürkéskék szempárt... A lába megremegett. A biztonság kedvéért leült az íróasztal mellett álló székre.

- Nem fog tetszeni Jonah-nak, hogy testőrt rendelek ki mellé.

Cillát ez nem lepte meg. A fickó kisportolt és rettenthetetlennek tűnik. Az ilyenek többnyire meg vannak győződve róla, történjék bármi, ők meg tudják védeni magukat.

- Miért van szüksége testőrre?

- Kapott ma egy fenyegető levelet. Részt vettünk egy hátrányos helyzetű gyerekeknek rendezett karácsonyi ünnepségen egy ifjúsági klubban, amelyet Jonah, Nash és én néhány éve alapítottunk.

- És ezen az ünnepségen kapta a fenyegető levelet?

- Igen. Egy piros masnival átkötött zöld dobozban. Egy kisfiú hozta ragyogó arccal, azt mondta, odakint kapta a Mikulástól, hogy adja át Jonah-nak az ajándékot. A szöveget mindjárt elküldöm SMS-ben.

Cilla a mobilja után nyúlt.

- Ez volt az első fenyegetés?

- A második, ahogy Jonah a kérdésemre bevallotta. Az elsőt a *Pleasures*ben kapta.

- Megvan a szöveg.

Cilla hangosan olvasta:

Emlékszel még az elmúlt karácsonyokra? Ha nem, akkor a legfőbb ideje. A gazdagság és a szerencse múlandó. Tönkretettél egy ártatlan életet, hogy megvalósítsd a céljaidat. Ezért fizetni fogsz! Öt nap múlva...

December huszadika volt.

- Öt nap múlva karácsony.

- Igen. Az első üzenet ugyanígy hangzott, annyi különbséggel, hogy „hat nap múlva".

- Az elsőt a San Franciscó-i éjszakai klubban adták oda, a másodikat Denverben. A feladó egyértelműen Jonah tudtára kívánja hozni, hogy a sarkában van.

- Én is így látom. Jonah is.

- Van valami elképzelése, mivel vádolják?

- Nem. Rejtély.

- És ezt a rejtélyt meg kell oldanunk, ha el akarjuk kapni a fickót.

- Lehet Mikulás-jelmezbe bújt nő is.

- Igen. Ki fogjuk deríteni. De ma először is biztonságban hazaszállítom. Egyébként hol van az a haza?

- A *Pleasures* emeletén.

Ó! Át kell öltöznie. A farmer nem illik az elegáns éjszakai klubba.

- Kamaszkorom óta ismerem Jonah-t. Ha arról van szó, mindig segít másokon. Nagyvonalú és jószívű, de magányosan járja az útját. Nem szeret függni másoktól.

- Más szóval megpróbál majd lerázni engem.

- Egész biztos. Hallani sem akart róla, hogy igénybe vegye a szolgálatainkat. Közölte, hogy nem kell neki testőr. Azt sem engedte meg, hogy én elkísérjem a repülőtérre.

- Semmi gond, engem nem fog lerázni.

Annak idején Cilla Hollywoodban testőrként gazdag milliomoscsemetéket védelmezett, és megtanulta kezelni a nehéz helyzeteket.

A telefonbeszélgetés után a hálószobába sietett és benézett a ruhásszekrényébe. Nem kellett sokat töprengenie. A ruhatára könnyen áttekinthető volt, és jobbára sportos darabokból állt. Ám különleges alkalmakra beszerzett egy elegáns fekete ruhát.

Kivette és az ágyra akarta dobni, de ott feküdt Flash. Ez a macska olyan gyors, mint a villám.

- Egy darabig magadra hagyhatlak? - Cilla igyekezett nem törődni vele, hogy elszorul a gyomra. - Megbízást kaptam. Meg kell látogatnom egy klassz éjszakai klubot.

Még sosem járt a *Pleasuresben*, noha a közelben lakott. Az elmúlt három hétben, valahányszor elsétált mellette, felmerült benne, hogy benézhetne a bárba. De félt, hogy összefut Jonah-val... aztán még jobban vágyakozna utána.

Pedig a fickó tabu! Nem szabad róla álmodoznia.

Eddig nem sikerült megfékeznie a fantáziáját. Mi lenne, ha viszontlátná...?

Jonah az ügyfeled, emlékeztette magát. Szigorú szabályok tiltják, hogy viszonyt kezdj vele.

Flashhez fordult.

- Kellene valami, ami a ruhát kiemeli, nem? - A magas sarkú, piros cipő egy vagyonba került. A cica elégedetten dorombolt. - Igen. Kitűnő ízlésed van. Piros cipő a fekete koktélruhához. Szuper!

Cillának mindössze három percre volt szüksége, hogy átöltözzön, és további tízre, míg megfésülködött és a sminkjét is elkészítette.

Szemügyre vette magát a tükörben. Egyáltalán nem úgy festett, mint egy testőr. Ez majd megkönnyíti, hogy Jonah Stone eltűrje a társaságát. Legalábbis aznap estére.

- Kinek akarsz hazudni? Ezt az elegáns ruhát csak azért viseled, hogy elbűvöld őt. - Cilla előrehajolt és az ujjával a tükörre koppintott. - Három oka van annak, miért tabu ez a fickó. Először is a főnököd legjobb barátja. Másodszor a munka megszállottja, mint az apád. Harmadszor pedig az ügyfeled. Legyen elég egyetlen éjszaka Jonah Stone-nal! Minden további katasztrófához vezethet.

Kivett egy pisztolyt az éjjeliszekrényből és piros bőrkabátja zsebébe dugta.

A macska nagy szemekkel nézett rá.

- Igen, egy időre egyedül kell hogy hagyjalak. És ma nem kapsz többet enni. Érezd jól magad, és kívánj nekem sok szerencsét! Ez a megbízás remek esély, hogy elkápráztassam az új főnökömet.

Flash nyávogott, amikor Cilla elhagyta a lakást.

Meglehetősen nehéz nap áll mögöttem, gondolta Jonah, amikor belépett a repülőtér mélygarázsába. Végre San Franciscóban van, jóllehet három órás késéssel, mert Denverben hóvihar tombolt. Ráadásul a hosz-szú várakozás alatt folyton egy bizonyos éjszakára kellett gondolnia.

Pedig arra számított, hogy ez az utazás végre eltereli a gondolatait. Gabe-bel mindig rengeteg megbeszélnivalójuk volt. Nashsel is, de ő most hajóúton volt, ezért nem jelent meg a karácsonyi ünnepségen sem.

Noha jelenleg különböző városokban élnek, ők hárman a legjobb barátok maradtak. Azóta, hogy tizenhárom évesen Denverben a *Szent Ferenc Központban* megismerték egymást. Igyekeztek mindig a lehető leggyakrabban találkozni. És Jonah előre örült, hogy aznap este Gabe-bel pókerezik. Holnap meg kosaraznak.

Noha a második fenyegető levél alaposan elrontotta a kedvét. Bárcsak tudná, mivel vádolják! Semmi sem jutott az eszébe.

Kivette a zakója zsebéből a parkolójegyet, hogy megnézze, hol áll a kocsija, aztán balra fordult és meggyorsította a lépteit.

A következő pillanatban szinte megdermedt, de erőt vett magán, és folytatta az útját, noha nem tudta levenni a tekintetét a nőről. A kocsija

csomagtartójának támaszkodott és keresztbe vetette hihetetlenül hosszú lábát.

Cilla Michaels.

Hányszor álmodott róla! Most uralkodnia kellett magán, hogy ne rohanjon oda hozzá és kapja a karjaiba.

Azon a denveri estén copfba fonta barna haját. Ma a sötét fürtök a vállát verték. A nyitott piros bőrkabát alatt rövid fekete ruhát viselt, hozzá magas sarkú piros cipőt. És az a láb... hihetetlen!

Amikor már a lány előtt állt, a szeme volt az, amely lenyűgözte. A ragyogó zöld szempár. Pontosan mint három héttel ezelőtt. És ugyanaz történt. Elfelejtett levegőt venni.

Még soha életében nem bűvölte el így egyetlen nő sem. Nem gyakorolt ilyen hatást az érzékeire, a gondolkozására. Nem ébresztett benne ilyen lélegzetelállító vágyat.

Csaknem egy hónap telt el, de a sóvárgás nem akart szűnni. Most, hogy viszontlátta, jobban vágyott rá, mint azelőtt. Meg akarta érinteni, érezni akarta magán a kezét.

De nem szabad elfelejtenie, milyen veszélyes rá!

Éppen ezért el kellene küldenie. Tiszta fejre van szüksége. Valaki megfenyegette őt, csak még nem tudja, ki és miért. Csak öt napja van, hogy megoldja a rejtélyt.

- Cilla Michaels - szólalt meg. - Gabe küldött, ugye?

- Úgy véli, testőrre van szükséged... és előre figyelmeztetett, hogy ez nem fog tetszeni neked.

- Úgy nézek ki, mint akinek testőr kell?

- Egyáltalán nem.

Cilla már az imént is élvezettel bámulta a férfit, de most ismét végighordozta rajta a tekintetét. Tudta, milyen erős és izmos. A fekete bőrdzsekiben és farmerben egyszerűen ellenállhatatlanul festett.

A lány elmosolyodott.

- Úgy vélem, megbirkózol minden veszéllyel.

- Így van. - Jonah kinyitotta az utasoldali ajtót és a táskáját az ülésre dobta. - Akkor mindketten úgy látjuk, hogy nincs szükségem biztonsági szolgálatra.

- Nem egészen. - Cilla várt, míg Jonah ránézett. - Légy olyan kedves, és legalább adj egy esélyt, hogy bemutassam a szokásos

trükkjeimet. Tehát... a *G. W. Securities* munkatársai mindenre gondolnak, ami az ügyfél figyelmét esetleg elkerülheti.

Jonah közelebb lépett, veszélyesen közel.

- Például?

- Eszedbe jutott, hogy megvizsgáld, nincs-e bomba az autód alatt?

Jonah összehúzta a szemét.

- Nem.

- Én megtettem. Hozzátartozik a szolgáltatásunkhoz. - Egy-null a javamra, olvasta ki Cilla a férfi tekintetéből. - Tudom - folytatta -, hogy az első levélben hat, a másodikban öt nap áll, de ez lehet akár megtévesztés is. A bűnözők nem az őszinteségükről híresek.

Hallgatás.

- És feltehetően nem számítasz rá, hogy ebben a mélygarázsban valaki megtalálja az autódat. De elég volt ismernem csupán a rendszámodat, aztán bejöttem ide és megkerestem. Ugyanezt megtehette volna a fenyegető levelek feladója, hogy elrejtsen a kocsi alatt egy bombát.

- Igaz.

Jonah a lányra mosolygott, mire Cilla teste bizseregni kezdett. Aztán a férfi az ujjával megsimogatta a kabátja hajtókáját. Most már a lány szíve is vadul zakatolt.

- Bizonyára jobb programod is lenne ma este, mint hogy rám vigyázz. Az öltözéked alapján Gabe valamilyen fontos eseményről, esetleg randiról hívott el.

Cilla az üres kekszes tányérra, a macskájára meg a régi tévéfilmre gondolt, és majdnem ásított egyet.

- Nem, otthon voltam.

Jonah felvonta a szemöldökét.

- Odahaza is mindig így kicsíped magad?

- Átöltöztem, miután Gabe telefonált. Úgy gondoltam, egy elegáns ruha jobban illik a *Pleasures*be, mert odamegyünk, nem?

Jonah arcáról eltűnt a mosoly.

- Gabe túlreagálta a dolgot.

- Nem érzel semmi veszélyt?

A férfi hallgatott.

Tehát mégis.

- Tedd meg Gabe kedvéért! Hadd kísérjelek el, hogy a barátod nyugodtan alhasson!

- Elkísérsz a *Pleasures*be, ez minden?

- Nem egészen. Átvizsgálom a lakásodat, mielőtt bemennél. Ellenőrzöm a riasztót.

- A lakásomban? - Jonah a fejét rázta. - Túlzásnak tartom.

Miért tiltakozik? Cilla az *Airport* Hotel szobájára gondolt. Ahogy az ajtóban álltak és csókolóztak. Még mindig érezni vélte a férfi kezét a testén, és ismét átfutott rajta a bizsergető forróság.

De aztán összeszedte magát.

- Tudom, meglehetősen közeli kapcsolatba kerültünk, de egyértelmű megállapodást kötöttünk. Egyetlen éjszaka és mindenki megy tovább a maga útján. El kell felejtenünk azt a kis közjátékot, amíg veszély leselkedik rád. A szabadidőmben vagyok itt, de mint testőr. És átkozottul komolyan veszem a feladatomat.

- Nincs szükségem testőrre.

Megmakacsolta magát? Rendben, akkor más eszközökhöz folyamodik.

- Kérlek! Nem szeretnék csalódást okozni a főnökömnek. Egyébként is örültem, hogy elkísérhetlek a klubodba, még sohasem jártam a *Pleasures*ben.

Jonah a lány szemébe nézett.

- Úgy vélem, udvariatlannak fogsz tartani, ha visszautasítom a kérésedet.

- San Francisco legudvariatlanabb fickójának.

- Ezt nem kockáztathatom meg.

Cilla elmosolyodott.

- Akkor most hazakísérlek.

A legszívesebben sötétben üldögélt. A karácsonyi időszakban mindenütt túl sok volt a fény. Az utcákon, a házakban és az üzletekben színes égők csillogtak. Mennyire idegesítik! Neki elég annyi világosság, ami az ablakon beszűrődik a sötét szobába. Na végre! A repülőtér

internetes oldalán felfedezte, hogy Jonah Stone gépe huszonkettő óra tíz perckor leszállt.

A hosszú várakozás alatt felgyülemlett bosszúsága egy kicsit csökkent. Egyáltalán nem szerette, ha meg kellett változtatnia a terveit. A gépnek már három órája landolnia kellett volna.

De Stone most már itt van. És még nem késő, hogy véghezvigye a dolgot. Körülbelül egy órán belül a *Pleasuresben* lehet. A negyedik csöngetés után bejelentkezett egy rekedt hang:

- Igen?

- Huszonkettő óra tíz perckor landolt. - Megismételte a megbízását. - Megértetted?

- Persze. Bízz bennem!

Kinyomta a mobilját, és az íróasztalra tette. Aztán felállt, a szekrényhez ment, hogy kivegye a kabátját, egy kalapot meg egy sálat. Megbízott abban a férfiban, akinek a feladatot adta, de fontos, hogy a helyszínen legyen, és lássa, csakugyan pontosan követi-e az utasításait.

Öt napra van szüksége, hogy teljesítse a küldetését. Minden egyes lépést jól eltervezett. És ez alatt az időszak alatt Jonah Stone megfizet azért, hogy őt a halálba kergette.

Az éjjeliszekrényhez lépett, ahol egy fénykép állt kristálykeretben, és mellette elektromos gyertya égett.

Elizabeth. A szegény, ártatlan Elizabeth. Az egyetlen ember, akit ő valaha szeretett. Nem volt más választása, magára kellett hagyni. Külföldi megbízatás. Elizabeth megértette.

Pedig ő tudta, milyen egyedül érezhette magát. Honnan sejthette volna, hogy a távollétében a lány beleszeret egy férfiba, aki elcsábítja, majd visszautasítja?

Még öt éjszaka. Elizabeth halálának évfordulóján fog bosszút állni.

Az ujjával gyöngéden megsimogatta a fényképet, majd az ajtóhoz ment.

3.

- Lenyűgöző ez az épület - lelkendezett Cilla, amikor Jonah-val a *Pleasures*höz értek.

A férfi a mélygarázsba hajtott - a klubbal szemben és megbeszélte a portással, hogy a lány is leállíthassa ott az autóját.

- Igen, nekem is tetszik - felelte Jonah.

Nyilvánvaló. A város szívében fekszik, tökéletes helyszín egy éjszakai klubnak. És ez a pompás homlokzat! A felső emeleteken magas, boltíves ablakok. A bejárat fölötti előtetőn parányi fények csillogtak - legalábbis így karácsony környékén.

A földszinten volt a bár, az első emeleten további vendégszobák, fölötte valószínűleg Jonah lakása.

- Tudom, csak abba egyeztél bele, hogy ma este hazakísérjelek, de a nap huszonnégy órájában szükséged lenne védelemre. Tedd meg nekem ezt a szívességet! A fenyegető levelek nem tűnnek tréfának.

- Útközben beszéltél Gabe-bel.

- Természetesen, hiszen ő a főnököm. Ide akar állítani néhány embert, hogy őrizzenek téged. A beleegyezésed nélkül is. De attól tartok, ha észreveszed, lerázod őket. Gabe-nek is ez a véleménye, ezért kellene az engedélyed.

- Felejtsd el! Holnap délután találkozóm van a befektetőkkel. Nem jelenhetek meg egy csapat bébiszitterrel. Mondd meg Gabe-nek, hogy mostantól én ellenőrzöm az autómat, van-e alatta bomba!

- Ennyi nem elég.

Cilla végighordozta a tekintetét az utcán. Minden nyugodtnak és békésnek tűnt. Ilyen késő este alig járt erre valaki, csak a járda mellett álló fekete furgon ébresztett benne némi gyanakvást.

Ebben a pillanatban kinyílt az éjszakai klub ajtaja, néhány ember jött ki, és kihallatszott az utcára a zene. A férfiak és nők elindultak és hamarosan eltűntek egy mellékutcában.

- Egész közel lakom - árulta el Cilla. - Ezért gyakran járok erre. Pár héttel ezelőtt pirosra festetted az ajtót.

- Az üzletvezetőm ötlete volt. Virgil szerint a karácsonyi időszakban ez tetszik az embereknek.

- Nagyon ünnepélyes.

De miért fogta el hirtelen valami baljós előérzet? Cillának kényszerítenie kellett magát, hogy meg ne forduljon. Közeledő lépteket hallott.

Belekarolt Jonah-ba, és a fülébe súgta:

- Van valaki mögöttünk. Tedd, amit mondok! Ölelj át!

A férfi habozás nélkül engedelmeskedett, és Cilla úgy fordult, hogy a testével védje Jonah-t. Aztán az arcára tette a kezét.

- Hajolj hozzám!

Ojjé! Ilyen közel azért nem kell! A férfi szája szinte megérintette az ajkát. A lépések hangosabbak lettek. Cillának nehezére esett az összpontosítás - érezte Jonah izmos testét, forró lélegzetét. Átjárta a vágy, felelevenedtek az emlékek. Azt kívánta, bárcsak megcsókolhatná a férfit.

Megpróbált koncentrálni.

- Mondd, mit látsz? - súgta. - Ki van mögöttem? Hányan? Milyen közel?

- Két férfi, úgy festenek, mint Stan és Pan.

Jonah gyöngéden harapdálni kezdte a lány száját, és Cilla egy pillanatra mindenről megfeledkezett. Csak a férfi létezett; izmos combja az övéhez préselődve, a keze a derekán, a száját csiklandozta a lélegzete. Igen, rettenetesen vágyott egy csókra.

- Körülbelül három méterre vannak, És Stannek pisztolya van.

Pisztoly! Cilla érezte az adrenalinlöketet, és teljesen éber lett.

- Közelebb!

- Kívánságod parancs.

- Úgy értem, közelebb kell csalni a pisztolyos fickót.

- Tőlem.

Cilla gyöngéden Jonah szájába harapott.

- Tedd, amit mondok! A gyámoltalan nőt játszom, te meg a macsót. S mielőtt a fickó észbe kapna, kiütöm.

- Engedje el a hölgyet! - szólalt meg egy rekedt hang.

Nem maradt több idő a megbeszélésre, de Jonah értette, mit kell tennie. Elhúzta a kezét a lány derekáról,

Cilla pedig a férfiakhoz fordult, a szeme elkerekedett és felsikoltott:

- Te jó ég! Pisztolya van!

- Tűnés innen! - parancsolta a sovány fickó. - Tőled nem akarunk semmit.

- Engedelmeskedj, édes! - kérte Jonah. - Menj a klubhoz, ezt egyedül is elintézem.

- Jól van... igen... - hebegte Cilla, miközben egy kicsit oldalt mozdult.

A következő másodpercben felemelte a jobb lábát, pontosan Pan csuklójába rúgott, a pisztoly csörömpölve az asztalira esett. Mielőtt a fickó megmukkanhatott volna, egy karateütéssel homlokon vágta, mire az a földre esett.

Igen, a meglepetés ereje általában hatásos.

Amikor Cilla megfordult, látta, hogy Jonah a sovány fickó után ered.

- Ó, a pokolba!

Gyorsan messzebbre rúgta a pisztolyt, aztán utánuk futott. Egyenesen a fekete furgonhoz. A szíve vadul kalapált. Ott volt a harmadik csirkefogó: a sofőr. Cilla a szélvédő üvegén át látta. Széles váll, kurta haj.

A sovány fickó nem jutott el a furgonig. Jonah a gallérjánál fogva megragadta, magához rántotta, aztán behúzott neki egyet.

Most a furgon ablaka hangtalanul lecsúszott, és a sofőr pisztolyt fogott Jonah-ra.

- Hasra! - kiáltotta Cilla. - Hasra!

Jonah nyomban oldalt gördült, így kikerült a tűzvonalból. A lány állva maradt, a kabátja zsebéből elővette a fegyverét és tüzet nyitott a furgonra. A kocsi nyikorgó kerekekkel elindult és végigszáguldott az utcán. Legalább megvan a rendszáma!

Cilla visszatette a pisztolyát a zsebébe. Amikor látta, hogy Jonah ismét talpon van - sértetlenül a megkönnyebbüléstől elszorult a torka. Egy pillanatig képtelen volt megszólalni.

Aztán összeszedte magát.

- Teljesen megőrültél? Miért futottál a fickó után? Le is lőhettek volna.

Téged is, gondolta Jonah. Elvégre végig kellett néznie, ahogy a lány védtelenül áll az utcán, mint valami eleven céltábla.

- Szerencsére sem nekem, sem neked nem esett bajunk. Stan és Pan harcképtelenek.

- Átkozottul jól érted a dolgod, Cilla Michaels.

Jonah megragadta a sovány fickó karját, mielőtt megszökhetett volna, és a *Pleasures* bejáratához vonszolta. Ott az ajtónálló már felfigyelhetett a jelenetre, mert odahívta Virgilt és néhány kollégáját.

Két mixer megragadta Pant. A járdán néhány ember álldogált, talán vendégek.

- Minden rendben? - kérdezte aggódva Virgil. - Már hívtuk a rendőrséget. Mindjárt itt lesznek.

- Jól van. Úgy vélem, a két fickó ki akart rabolni. Vigyáznátok rájuk, míg megérkezik a rendőrség? A nagy ijedség után bekísérném Miss Michaelst a bárba.

- Természetesen - felelte Virgil. - És ne aggódj! A fickók nem fognak meglépni.

Jonah karon fogta Cillát és bevezette a klubba.

- Jól csináltam, Miss Testőr? - súgta a fülébe. - Kikerültem a tűzvonalból ahelyett, hogy az utcán maradtam volna.

Cilla nevetett.

- Igen, nagyon jól.

Egy óra múlva Jonah az irodájában ült és figyelte az íróasztala előtt fel-alá járkáló Cillát, miközben a lány beszámolt Gabe-nek a legújabb fejleményekről.

A rendőrök kikérdezték őket, és Finelli nyomozó, aki átvette az ügyet, szemlátomást jól ismerte Cillát. Ez a tény rádöbbentette Jonah-t, milyen keveset tud a lányról - csak annyit, amit Gabe a partin mesélt róla.

A neve Priscilla Michaels, de az emberek csak Cillának szólítják, és Gabe nagyon sokra tartotta.

Ez arra ösztönözte Jonah-t, hogy minél többet kiderítsen róla, de ez inkább csak egy fütő gondolat volt. El kell felejtenie ezt a nőt, csakhogy eddig még nem sikerült.

És az a baj, hogy minél jobban megismeri, annál inkább odavan érte.

A csábos, ragyogó szemű, jó humorú Cilláért.

Akárcsak Priscilláért, a titkosszolgálat hűvös, okos főnökasszonyáért, aki most Gabe-bel beszél.

- Igen, a rendőrség beindította a gépezetet - mondta a lány. - Körözést adtak ki a furgon ellen. A két férfit csak holnap reggel lehet kihallgatni. Addig nem hajlandók beszélni, amíg nem kapnak ügyvédet, de a barátom, Joe Finelli megígérte, hogy jelen lehetek a kihallgatásnál.

A barátja? Jonah a lányra meredt. Finelli körülbelül tíz évvel lehet idősebb nála. Vajon Cilla mennyire ismeri? A szeretője volt?

Ő meg mióta féltékeny?

Dehogy, szó sincs róla. Abszurd lenne. Elvégre nem akar tartós kapcsolatot vagy szerelmet.

- Joe azt tanácsolta, hogy éjjel-nappal őrizzük Jonah-t. - Cilla egy percig Gabe utasításait hallgatta. - Igen, biztosan. Nyomban kidolgozom a tervet. Heti hét nap, napi huszonnégy órában, két férfi váltott műszakban.

Jonah mély lélegzetet vett. Mindig is utálta, ha rendelkeztek fölötte.

Három ízben szökött meg nevelőszülőktől, míg a fiatalkorúak bírája meg nem unta dacos képét, és elküldte páter Mike-hoz.

Sajnos, Denverben már nincs meg a *Szent Ferenc Központ*, de akkoriban sok gyerek számára jelentett menedéket. Mert páter Mike értett hozzá, hogyan kell bánni a „rossz" vagy „nehéz" fiúkkal. Jonah feltételezte, hogy annak idején ő maga is ilyen lehetett. Egyvalamit biztosan tudott: a központ nélkül, ahol Gabe-et és Nasht megismerte, ma nem lenne sikeres üzletember.

- Igen, elintézem - mondta Cilla.

Jonah hátradőlt a székében és a lányt figyelte. Mi lesz ebből? Megszokta, hogy maga intézi az ügyeit. Vagy eldönti, kire bízza őket.

Például Virgilre, aki az első nevelőcsaládnál olyan volt a számára, mintha a bátyja lett volna. Mielőtt megnyitotta a *Pleasures*t, Jonah megkereste és felajánlotta neki az üzletvezetői posztot.

Az *Interludesba* Denverből hozta ide Carmen DAnnunziót. Azt a nőt, aki annak idején a *Szent Ferenc Központ*ban dolgozott.

De Cilla Michaelst nem ő választotta. Sőt elhatározta, hogy nem alkalmazza testőrnek. Ennek ellenére itt sétál az íróasztala előtt és bólogat.

- Igen, pontosan. így csináljuk. Azt hiszem, mindenre gondoltunk.

Így, többes szám első személyben? Őt egyetlenegyszer sem kérdezték meg. Egy csöppet sem tetszett neki, hogy Cilla úgy dönt felőle, mintha egy... mi is lenne? Egy ügyfél, akinek éppen megmentette az életét?

Jonah homloka ráncba szaladt. Rendben, ez igaz. Ha Cilla Michaels nem hozza el a repülőtérről, s nem erőlteti rá a társaságát, Stan és Pan lehet, hogy összeverik. Vagy lelövik!

Kérdés, vajon ezek a fickók küldték-e a fenyegető leveleket. Ennek az egésznek semmi értelme. Ha valaki le akarja lőni az utcán, miért figyelmezteti előre? És miért számolja a karácsony előtti napokat? Talán a két eset nem is függ össze.

- Nem, még nem beszéltem meg vele - mondta Cilla. - De azt hiszem, be fogja látni, hogy éjjel-nappal vigyáznunk kell rá.

Kérdőn a férfira nézett, de Jonah arca kifürkészhetetlen maradt, sem elutasítást, sem egyetértést nem lehetett leolvasni róla.

Természetesen nem ostoba. Természetesen aggódik a biztonságáért. És egy testőr nem rossz ötlet.

- David Santost és Mark Gibbonst állítom rá az ügyre - mondta Cilla. - Mindketten nagyon jók. Én meg átveszem az ő ügyfeleiket.

Tessék? Jonah felkapta a fejét. Jól értette? A lány ki akar hátrálni, és két idegen fickót rászabadítani?

Cilla befejezte a beszélgetést és a férfira nézett.

- Beszélnünk kell.

- Igen. - Jonah a lányt fürkészte, majd felállt. - De mielőtt elmeséled, mit eszeltetek ki, szívesen körbevezetnélek a klubban.

Már egy órája sétált itt, hogy megfékezze a dühét. A szél jeges ködöt sodort ide az öböl felől, amely szúrta az arcát. Hideg volt. Ennek ellenére még mindig sok embert lehetett látni a kikötői hidakon a *Fisherman's Wharfnál.*

Általában kerülte az ilyen helyeket. A karácsonyi kivilágítás miatt - de ma este emlékeznie kellett.

Elizabethre.

A veszteségre.

A küldetésére.

Tudta, meg kellene nyugodnia, de nem sikerült. Ha arra gondolt, mi történt a *Pleasures* előtt, fellángolt benne a harag. Szinte eszét vesztette a dühtől.

A tervét, a tökéletes tervét elpuskázták! Most, hogy újra maga előtt látta a jelenetet, ugyanazt a haragot és páni félelmet érezte, mint a helyszínen. Az éjszakai klub közelében parkolta le az autóját.

A történteket látva majdnem kiugrott a kocsiból és kiabálni kezdett.

De uralkodott magán. Akkor is, amikor a lövéseket hallotta. Nem szabad, hogy elveszítse az önuralmát. Először követni akarta a furgont, hogy kérdőre vonja a társát. De addig nem szabad semmit tennie, míg forr benne a harag. Hiba lenne.

Tehát várt, amíg az emberek eltűntek a *Pleasures* elől, csak akkor indította el az autót és hajtott a *Fisherman's Wharfhoz.*

Hamarosan megnyugszik. Biztosan.

Noha megbocsáthatatlan, amit a társa tett.

Hát nem parancsolta meg neki egyértelműen, hogy nem vihet magával fegyvert?

Ismét fellobbant benne a düh. Ha lelőtte volna Jonah-t...

Elfojtotta a torkából feltörni készülő kiáltást. Az ő feladata megölni azt a gazembert. De egyelőre még korai.

Megállt és mély lélegzetet vett. Aztán még egyszer.

Gondolkozni. Gondolkoznia kell.

Nem egyedül a partnere bűne, ami ma történt. Az a nő...

Nem kellett volna ott lennie. Jonah Stone életében nincs olyan nő, aki jelentene valamit neki. De az a nő nem is az alkalmazottja. És mindent elrontott.

Továbbsétált. Ki fogja deríteni, hogy ki az. És drágán meg fog fizetni azért, hogy keresztezte az útját.

Amikor végre megnyugodott, észrevette, hogy egy étterem előtt áll. Az ablakon át látta a beszélgető és nevetgélő embereket. Egy pillanatra felmerült benne, hogy bemegy és iszik valamit. Ám ebben a pillanatban valaki kinyitotta az ajtót, és ő meghallotta a karácsonyi zenét.

Nem. Nem mehet be egy olyan helyre, ahol karácsonyoznak.

Visszamegy a szobájába, iszik ott valamit, és várja, hogy jelentkezzen a társa.

És terveket kovácsol... hogy bosszút álljon azon a nőn.

Cilla érezte, hogy Jonah ingerült. Kedves mosolyával sem tudta leplezni.

Tulajdonképpen megértette. És csodálta azért, hogy megőrizte a nyugalmát. Egyetlenegyszer sem szakította félbe, miközben Gabe-bel beszélt telefonon. Vajon fordított esetben ő is ilyen higgadt maradt volna? Kétséges.

Időközben a férfi megmutatta neki a bárt, az éttermet és a szalonokat, de Cilla egyetlen részletre sem emlékezett. Valahányszor a férfi karja súrolta az övét, vagy a kezét a hátára tette, végigfutott rajta a borzongás. És minden alkalommal eszébe jutott a garázsbeli jelenet.

Jonah karjában néhány másodpercig csak a férfit érzékelte; a száját, a testét, és arra vágyott, hogy megcsókolja. Megfeledkezett a veszélyről.

Egy testőrrel ilyesmi nem fordulhat elő. Mindig ébernek kell lennie.

Egyébként is ellenkezik az elveivel, hogy viszonyt kezdjen egy ügyféllel. Jelen esetben ráadásul...

Elég, ha Jonah ránéz. Minden pillantása, a legapróbb érintése eltereli a figyelmét, kísértésbe viszi, összezavarja.

Túlságosan veszélyes.

Ezért át kell adnia az ügyet. Jonah-t megfenyegették. És ő akkor segít neki, ha távol tartja magát tőle.

Oldalról a férfira sandított. Nyugodtnak és közömbösnek tűnt, mintha semmi sem történt volna. Pedig ott vannak a fenyegető levelek, a ma esti támadás...

A kis körséta után visszamentek a bárba, ahol Jonah üdvözölt egy idősebb embert. A jóképű férfi halántéka már erősen őszült, úgy hatvanéves lehetett.

- Csúnya ügy - mondta aggódva. - Nem esett bajotok, ugye?

- Nem - biztosította Jonah. - Cilla, hadd mutassam be Carl Rockwellt. Nem csupán törzsvendég a *Pleasuresben*, hanem az első befektetők egyike, neki köszönhetem, hogy megnyithattam a klubot. Hitt bennem, amikor az ötleteimen kívül még semmi mást nem tudtam felmutatni.

- És most is ugyanúgy hiszek - erősítette meg Carl.

Jonah elégedetten mosolygott.

- Mindegyik klubomba pénzt fektetett, és az új projektben is társam. San Diegóban fogunk megnyitni egy éjszakai bárt.

Cilla kezet nyújtott.

- Cilla Michaels.

- Ő vezeti a *G. W. Securities* San Franciscó-i irodáját - magyarázta Jonah. - És úgy tűnik, én vagyok a legújabb ügyfelük.

- Értem. - Carl mélyen a lány szemébe nézett. - Ne engedje, hogy valami baja essék! És értesítsen, ha segítségre van szüksége.

- Komolyan gondolja, amit mond - tette hozzá Jonah. - Carl a nyugdíjazása előtt a biztonsági szolgálatoknak dolgozott.

- Rendelkezésére állok, ha segítségre van szüksége. - Carl barátságosan biccentett, majd a pulthoz ment.

Jonah a terem végében egy kis beugróba vezette Cillát, ahol a következő pillanatban felbukkant Virgil.

Rájuk mosolygott, mielőtt halkan megkérdezte:

- Az iménti westernshow-nak köze van a zöld dobozhoz, amelyet tegnap adtak le?

- Nem tudom - mormolta Jonah. - Ma Denverben ugyanezt a kedves ajándékot kaptam.

- A francba ! - szitkozódott Virgil. - Mit tehetek?

- Azt, amit most is. Vezeted a klubot.

Cilla a két férfit figyelte, miközben Jonah Virgil karjára tette a kezét, és ugyanazt mondta, mint az imént Carlnak:

- Cilla vezeti a *G. W. Securities* San Franciscó-i irodáját. És úgy tűnik, én vagyok a legújabb ügyfelük.

Virgil a lányra nézett.

- Ha Gabe Wildernek dolgozik, akkor feltételezem, hogy profi. Ez valamelyest megnyugtat. De kérem... tartsa rajta a szemét Jonah-n. Ne engedje, hogy valami baja essék!

Ezekkel a szavakkal távozott.

- Hűha! Többen is figyelmeztettek. - Cilla leült. - Jó barátaid vannak, akik aggódnak érted, tehát nem szabad hibáznom. Egyébként tud még valaki a zöld dobozról?

-Nem. - Jonah helyet foglalt a szemközti padon. - Csak Virgil. Megkértem, tartsa nyitva a szemét, ha ismét hoznak egyet.

- Jól van. Akkor most elmesélem, mit javasolt Gabe.

- A legfontosabbat hallottam: személyi védelem a nap huszonnégy órájában. De a saját ügyeimben én szoktam dönteni.

Cilla összevonta a szemöldökét.

- Gabe mesélte, nem szereted, ha másoktól függsz, de nem vagy ostoba. Be fogod látni, hogy szükséged van védelemre, legalábbis amíg ki nem derítjük, mi folyik itt.

- Beleegyezem.

- De? - Cilla előrehajolt. - Feltételezem, hogy van egy „de". A *G. W. Securities* embereinél nem találsz megbízhatóbbakat. És Gabe a barátod. Mark Gibbons és David Santos két kitűnő ügynökünk. Gabe úgy tervezi, hogy a támogatásukra további embereket küld ide Denverből.

- Felesleges.

- De...

Cilla elhallgatott, mert Virgil lépett oda az asztalukhoz.

- Mit innátok?

Jonah felnézett.

- Pezsgőt?

Csábítóan hangzott.

- Szívesen.

- A harmincötösből.

Miután ismét kettesben voltak, Cilla folytatta:

- Ne hibázz! Szakemberekre van szükséged. Lehetséges, hogy ma este véletlenül lettünk egy támadás áldozatai, de ezek a fenyegető levelek azt bizonyítják, hogy komoly veszélyben vagy.

Jonah bólintott.

- Tudom. Valaki macska-egér játékot játszik velem. Az első zöld dobozt San Franciscóban kaptam meg, a másodikat Denverben. Az illető be akarja bizonyítani, hogy a sarkamban van.

- Még hat nap... még öt... Azt akarja, hogy remegj a félelemtől. Hogy szenvedj. Bármit is tervez... Ki kell derítenünk, ki ő. Ezt csak szakemberek tudják, mint a *G. W. Securities* ügynökei.

- Ezennel adok neked egy megbízást. - Jonah a lány szemébe nézett. - Az embereid keressék meg a fickót. Én saját testőrt akarok, a nap huszonnégy órájában. De sem Mark Gibbonst, sem David Santost, sem mást Denverből. - Kihívóan elmosolyodott. - Ragaszkodom hozzá, hogy te légy mellettem.

4.

Cilla agya lázasan járt, hogy mit is válaszolhatna. Szerencsére Virgil épp ebben a percben hozta a pezsgőt. Kinyitotta és töltött a poharaikba, ezzel egy kis időt hagyott a lánynak.

Nem fogadhatja el Jonah ajánlatát. Jó oka van rá, hogy ne vállalja ezt az ügyet. A férfi meg fogja érteni.

De hogyan magyarázza el neki?

Miután Virgil távozott, Jonah felemelte a poharát, hogy koccintson vele.

- Köszönöm a segítségedet. Örülök, hogy velem voltál.

Cilla ivott egy korty pezsgőt.

- Nagyon finom.

- A legjobb.

A lány a habzó italt nézte.

- Csak azt ne mondd, hogy a harmincötös az az őrült drága ital, amelyből egy üveg több száz dollárba kerül.

Jonah elvigyorodott.

- A vincellérem hátán végigfutna a hideg, ha hallaná ezt a leírást.

- Tagadhatatlan, hogy a pezsgő isteni.

- Ezért választottam. Egyébként... fantasztikusan nézel ki.

Cilla nem tehetett mást, a férfira mosolygott, és érezte, hogy bukfencet vet a gyomra.

Meg kellene tartania a három lépés távolságot.

És ehelyett mit tesz ő? Mélyen Jonah szemébe néz, és elképzeli, milyen lenne a karjába simulni.

Ez a férfi tényleg teljesen összezavarja.

Cilla elfordította a tekintetét és ivott még egy korty pezsgőt.

- Ha elvállalom ezt az ügyet, rám kell bíznod a döntést, hogyan dolgozom. Egyvalamit tudok: akkor védhetünk meg a legjobban, ha én a háttérben maradok.

- Miért?

- Majd elmagyarázom. Milyen programjaid vannak holnap?

Jonah fogta a mobilját és bepötyögött valamit.

- Mi a számod? - kérdezte, majd miután beírta a telefonjába, közölte: - SMS-ben elküldöm a listát.

- Mi a legfontosabb?

- Ugy terveztem, hogy Denverben töltöm az éjszakát, a nap első felében nincs semmi különös. Dél felé elmegyek az *Interludesba,* mert karácsonyi ünnepséget rendezünk ott a gyerekeknek. Délután a *St. Francis* Hotelban találkozom Carl Rockwell-lel és Stanley Rubinnal. Stanley a másik partnerem az új San Diegó-i projektben. A városban tartózkodik, hogy meglátogassa a családját, és felmerült valami, amit meg kell beszélnie velem. Este itt leszek a *Pleasures*ben. Jelenleg sok magánjellegű rendezvényünk van.

- És holnapután?

- A *Pleasures*ben lesz egy jótékonysági bál. Én is részt veszek rajta.

Cilla felvonta a szemöldökét.

- Nem tartom jó ötletnek.

- Muszáj. Én vagyok a házigazda. Ha gondolod, küldj egy sereg testőrt.

- Gondolom. És ez az egyik oka, amiért a háttérben kell maradnom.

Amikor Jonah szóra nyitotta a száját, hogy válaszoljon valamit, Cilla felemelte a kezét.

- Hadd fejezzem be! Üzletemberként tudod, milyen fontos, hogy pontos áttekintésed legyen. Nekem kell koordinálni az embereket és minden problémára nyomban reagálni.

- Igen, és ezt miért ne tehetnéd mellettem? Hatékonyabb lenne. Rögtön szólhatnál, ha adódik valami. Ragaszkodom hozzá.

Cilla a férfi arcát fürkészte. A derűs csillogás a szemében elárulta, hogy szándékosan játssza a „nehéz ügyfelet". Nyilvánvalóan élvezi a dolgot. Őszintén szólva ő is. Tetszik, ahogy összemérik az erejüket, de ezt a menetet neki kell megnyernie. Rezzenéstelenül állta Jonah tekintetét.

- Olyan testőrre van szükséged, aki hűvös, józan és semmi sem tereli el a figyelmét. S mivel én vonzódom hozzád, nem vagyok alkalmas a feladatra.

Jonah ivott egy korty pezsgőt.

- Mennyire?

- Látod? Ilyen kérdést nem lenne szabad feltenned.

- Mennyire vonzódsz hozzám?

- Minden másról megfeledkeztem, amikor a garázsban átöleltél. Két felfegyverkezett fickó jött oda hozzánk, és nekem csak egyetlen gondolatom volt, azt akartam, hogy megcsókolj és én megcsókoljalak.

- Én is így voltam ezzel. Talán egyszerűen meg kellene tennünk, és túl lennénk rajta.

A férfi szeme még jobban csillogott.

Cilla nyelt egyet.

- Ha megcsókolnálak, az nem oldaná meg a problémát.

- Nem? - Jonah felállt a padról, átjött a lány oldalára és leült mellé. Fürkészőn a szemébe nézett anélkül, hogy hozzáért volna. - Egy csók. Talán csalódás lesz, és utána már nem fogunk álmodozni róla.

- Ostobaság.

Cilla teste bizseregni kezdett, amikor a csókra gondolt. A férfi olyan közel volt hozzá, hogy érezte az illatát.

Jonah gyöngéden az ujja köré tekert egy tincset.

- Egyáltalán nem vagy az esetem.

A lány összevonta a szemöldökét.

- Te pedig tabu vagy a számomra.

- Mindig a tiltott gyümölcs a legédesebb, nem?

Igen. Ez lehet az oka, miért akarom feltétlen megcsókolni.

Amikor Jonah tekintete a szájára szegeződött, Cilla érezte, hogy az ajka égni kezd.

- Kérlek... hadd kezeljem úgy ezt az esetet, ahogy helyesnek tartom. Szeretnék a háttérben maradni. Így egy problémával kevesebb lesz. Sem Markot, sem Davidet nem akarod megcsókolni, ezt garantálom.

Jonah nevetett.

- Valószínűleg igazad van, de komolyra fordítva a szót, én nem látok semmiféle problémát. A garázsban sikerült megvédened.

- Az *Airport* Hotelben szó szerint egymásnak estünk, és most is szikrázik köztünk a levegő. S mégis engem akarsz a testőrödnek? A nap huszonnégy órájában?

- Igen. - Jonah a lányhoz hajolt. - És most ki kell derítenünk, mennyire szikrázik köztünk a levegő, hogy fel legyünk vértezve ellene.

Cilla kéjesen megborzongott, amikor a férfi szájára nézett. A pokolba is, csapdába esett! Ebből a fülkéből nem tud úgy kijönni, hogy ne érjen Jonah-hoz.

És ha megérinti? Hetek óta vágyik erre. Hogyan is állhatna ellen neki?

- Meg kell hogy csókoljalak.

Cilla határozottan a két kezébe fogta a férfi arcát, és az ajkát az övére szorította.

Végre! Végre! Végre!

Ez volt Jonah egyetlen gondolata, miközben a pulzusa felgyorsult és átjárta a vágy. Hosszú ideje minden éjjel Cilla Michaelsról álmodik. Hogyan is felejthette el, milyen puha a szája? Milyen izgató és milyen édes?

A lány hívogatóan szétnyitotta az ajkait, amikor Jonah elmélyítette a csókot. A férfi nem tudta volna megmondani, ki simult kihez, de nem is számított. Egyszerűen élvezte a lány csábos testét a sajátján, a keze a derekára siklott, majd megérintette a mellét.

Cilla felnyögött, a fülében hangosan dübörgött a vér.

Jonah a legszívesebben lecibálta volna róla a ruhát, hogy felfedezze bársonyos bőrének minden négyzetcentiméterét. Sőt szeretett volna eggyé válni vele.

De azért nem felejtette el teljesen, hol vannak. Még nem. Zihálva elhúzódott a lánytól.

- Menjünk fel hozzám!

Cilla a szemébe nézett... szüksége volt néhány másodpercre, hogy magához térjen. Ojjé! Hiszen erről álmodott. Hogy ez a férfi ismét így csókolja. Mohón és vágyakozva. Ám legfőbb ideje, hogy észhez térjen.

- Nem akarok lefeküdni veled.

- A csókod másról árulkodott.

- Ez a csók csak azt bizonyította, hogy igazam van. Ha vállalom az ügyedet, a háttérben kell maradnom, hogy mindketten tisztán gondolkozhassunk.

- A térbeli távolság aligha számít. És ha folyton a szexről álmodoznánk, az még jobban elvonná a figyelmünket.

Cilla felsóhajtott. Rettenetesen ideges lenne, ha nem vigyázhatna személyesen Jonah-ra.

- Rendben, javaslok egy kompromisszumot.

A férfi szeme diadalittasan megcsillant.

- Kész vagyok alkudozni, de csak akkor, ha megígéred, hogy a testőröm leszel, amíg ki nem derítjük, mi folyik itt.

- Amíg veszélyben vagy - hangsúlyozta Cilla.

A férfi arca komoly lett.

- Igen.

- Először hadd tisztázzak valamit! Nem fekszem le az ügyfeleimmel, és veled sem teszek kivételt. Nem számít, hogy rettenetesen vágyom rá. Az érzéseinket úgymond jegelni kell, amíg vigyázok rád.

- Jól van. - Jonah somolygott. - Jegeljük az érzéscinket. De vajon sikerül?

A pokolba! A férfi pillantása elárulta, mire gondol. Cilla elvörösödött.

- Tehát más szóval mostantól addig a napig, amíg a fenyegető levelek íróját el nem fogtuk, a kapcsolatunk szigorúan hivatalos - ügyfél és testőr.

Jonah bólintott.

- Elfogadom, ha te is elfogadod az én feltételeimet. Engem is bevonsz a nyomozásba, és mindenről beszámolsz, amit megtudsz. Utálom, ha fenyegetnek. Ha nem működsz együtt velem, akkor a saját szakállamra fogok kutakodni. Mostantól, az ügy lezárásáig, társak vagyunk.

- Nem fog tetszeni Gabe-nek.

- Meg kell békélnie vele.

- Jól van. - Cilla megértette a férfit, elvégre az ő biztonságáról volt szó. - Mindenről beszámolok neked, de csak nappal leszek melletted. Éjszaka a *G. W. Securitiestől* valaki más fog őrködni a lakásod előtt.

- Elfogadom.

Cilla kézbe vette a mobilját, hogy átfussa a férfi programjait tartalmazó listát, amelyet SMS-ben küldött át neki.

- Mint a testőröd mindenhová el foglak kísérni, az üzleti megbeszélésekre is.

Jonah vigyorgott.

- Még a férfimosdóba is? Az emberek csodálkozni fognak.

- Egyáltalán nem vicces. Holnap Stanley Rubinnal és Carl Rockwell-lel találkozol a *St. Francis* Hotelben. Hogyan magyarázod meg nekik a jelenlétemet? Vagy beszélni akarsz a fenyegető levelekről?

- Nem. De Carl már tudja, hogy a *G. W. Securitiesnél* dolgozol. És Stanleynek is ugyanezt fogom mondani. Testőrre van szükségem, mert a klub előtt történt támadás nyugtalanít.

- Rendben.

Jonah fogta a pezsgősüveget és megtöltötte a poharakat.

- Koccintsunk magunkra! A partnerségre!

- Semmit sem tud - vélekedett Cilla, miközben Jonah-val figyelték a kihallgatószobát, amelynek üvege erről az oldalról átlátható volt. - Szerintem igazat mond.

Sem „Pan" - akit valójában Michael Pastorinak hívtak, és épp Joe Finelli nyomozó hallgatta ki -, sem a sovány Lorenzo Rossi eddig nem mondott semmi használható információt.

A hivatalból kirendelt védő, aki „Pan" mellett ült, fáradtnak tűnt. Amit Cilla nem vehetett rossz néven tőle. Kora reggel volt, ő is keveset aludt.

Joe Finelli most megkérte a fickót, hogy mindent még egyszer meséljen el.

Cilla Jonah-ra pillantott, aki feszülten figyelte a kihallgatást. A lány azt kívánta, bárcsak ő is képes lenne erre, ám a férfi közelsége összezavarta. Közvetlen mellette állt, érezte a lélegzetvételét, az illatát. Ha megérintené...

Nem. Inkább az a gond, hogy ő szeretné megérinteni Jonah-t. Egész éjszaka másról sem álmodott, akár ébren volt, akár aludt.

- Nem tudok semmit - panaszkodott „Pan".

- Mesélje el még egyszer elölről az egész történetet! - követelte Finelli.

Cilla ismét a kihallgatószobát nézte. Elég abból, hogy Jonah-ról ábrándozik. Elvégre ő döntött úgy, hogy egyelőre nem lehet köztük szex, és a férfi tartja magát a megállapodáshoz. Tegnap este, amikor elbúcsúztak, még csak meg sem puszilta.

Követi az összes biztonsági óvintézkedést. Röviden szólva: tökéletes ügyfél.

A tekintetük ebben a pillanatban találkozott. Cilla nyomban mindenről megfeledkezett maga körül, csak Jonah-t látta, akinek a szemében izzott a vágy.

- Nem bírom ki. - A férfi megfogta Cilla karját, maga felé fordította, kezét az arcára tette. - Csókolj meg!

A lány megborzongott.

- De... a megállapodás...

- Eddig betartottam.

- Igen.

Nem szabad elgyengülnie. Miért bámulja olyan sóváran a férfi száját?

Jonah szemlátomást felbátorodott.

- Nem érdemlek jutalmat, amiért eddig rendes voltam?

Azzal válaszra sem várva megcsókolta a lányt. Pontosan úgy, ahogy Cilla egész éjjel álmodott róla. Képtelen volt ellenállni, ahogy arra sem emlékezett, miért kellene józannak maradnia. Nagyot sóhajtva átölelte a férfi nyakát és vágyakozva hozzásimult.

Ó igen, gondolta Jonah. Már azóta sóvárgott rá, hogy megcsókolja Cillát, amióta a lány reggel elhozta őt a lakásáról. Nem, inkább azóta, hogy éjfélkor elment. Es ebben a kis helyiségben, egymás közvetlen közelében egyre nőtt benne a vágy. Olyan volt ez a csók, mint szomjazónak az éltető víz. Jonah sehogy sem értette. Abban sem volt biztos, hogy egyáltalán meg akarja érteni.

Cillát akarta. Csak Cillát. A keze végigsiklott a testén, és azt kívánta, bárcsak több idejük lenne. Ám a szomszédból átszűrődő hangokat nem lehetett kikapcsolni. Végül Jonah elhúzódott, mert attól félt, különben nem tud leállni.

Teljesen azért nem vált el a lánytól, a homlokát a homlokához szorította.

- Köszönöm - suttogta. - Most megint rendes leszek.

Meddig? - tűnődött Cilla. Noha titkon azt remélte, hogy Jonah azért nem lesz túl rendes.

Amikor végül teljesen elváltak egymástól, az ablakon át ismét benéztek a kihallgatószobába, ahol Michael Pastori sopánkodott:

- Nem tudok semmit. Kérdezze inkább Lorenzót! Csak azért mentem vele, hogy keressek egy kis pénzt. Egyszerű munka, szép summa,

Lorenzo ezt mondta nekem. Ötszáz dollár előleg, és még ötszáz, ha elvégeztük a melót.

Michael Pastori újra és újra ugyanezt a történetet ismételte el. A furgon sofőrje meglépett, és ő semmi mást nem tud erről a fickóról, mint hogy *Tanknek* nevezte magát, úgy volt, hogy a klub előtt megvárják Jonah Stone-t és összeverik.

- Csak őt. Egy szóval sem mondták, hogy lesz vele valaki - panaszkodott Finellinek.

- Tanúk látták, hogy a sofőr rálőtt Mr. Stone-ra

- Talan én tehetek róla? Szó sem volt arról, hogy lelövünk valakit.

- Akkor miért volt magánál fegyver, és fenyegette meg vele Mr. Stone-t?

- Ha egyedül lett volna, elő sem veszem. Csak rá akartunk ijeszteni aztan a mellékutcába tuszkolni és megverni. Aztán az a nő rám támadt... és hirtelen a földön találtam magam.

- Elrontottad a játékukat - mormolta Jonah

- A szolgáltatásunkhoz tartozik. Cilla nem mert a férfira nézni.

- Úgy vélem, Michael Pastori igazat mond

- Én is azt hiszem - bólintott Cilla.

Mert Lorenzo Rossi ugyanezt vallotta. Nem igazan ismerte a furgon sofőrjét. A fickó - magas, széles vállú, rövidre nyírt, őszes hajú - bement a kocsmába, ahol ők ketten lebzseltek. Tank néven mutatkozot be és remek munkát kínált. Ezer dorrál, ha összevernek valakit. Mégpedig Jonah Stone-t.

Mindketten büntetett előéletűek voltak, de csak apró vetségek miatt.

- Valószínűleg nem ők küldték a fenyegető leveleket - vélekedett Cilla. - Egyikük sem elég okos ehhez.

- Nem, ők csak gyorsan és könnyen pénzhez akartak jutni. Nem számolták a jelenléteddel, és hog$_V$ a dolog iranyítása kicsúszik a kezükből.

- Ez az én véleményem is - mondta Finelli nyomozó, aki ebben a pillanatban lépett be a helyiségbe.

Cilla és Jonah feléje fordultak.

- Az embereim mindenütt érdeklődnek egy Tank nevű fickó után. Eddig semmi nyoma. És a furgon rendszámával sem mentünk semmire. Tegnap délután jelentették be, hogy ellopták.

- Tehát - mondta Cilla - az ősz hajú férfi, aki Tanknek nevezi magát, küldhette a fenyegető leveleket vagy esetleg a feladónak dolgozik. Lorenzo és Michael semmit sem tudnak. És nekünk fogalmunk sincs, vajon létezik-e egy ismeretlen személy, vagy Tank az, aki fenyegeti Stone-t.

Finelli Jonah-ra vigyorgott.

- Tényleg jó abban, hogyan kell összefoglalni rossz híreket. És mi a helyzet magával? Van valami ötlete, ki küldhette azokat a leveleket?

- Nincs.

Jonah egész éjjel ezen töprengett. Cilla megkérte, készítsen egy listát azokról az emberekről, akik haragudhatnak rá. Ám a férfi gondolatai folyton a lányra terelődtek. Ezúttal ketten űzték el az álmát - az ismeretlen ellensége és Cilla.

Egy kicsit jobban érezte magát, miután megcsókolta a lányt. Mindenesetre nem tudta, hogy ezúttal meddig bírja ki.

- Összeírtam minden személyt, akik neheztelhetnek rám. Egészen a gyerekkoromig visszamenőleg. De nem hiszem, hogy köztük van az, akit keresünk. Ezek a talányos sorok egyikükhöz sem illenek.

- Rendben - bólintott lassan Finelli. - Akkor igyekeznünk kell, hogy minél előbb megtaláljuk Mr. Tanket. A két fickó talán mégis tud valamit róla. Mindjárt folytatom a kihallgatásukat. Ha maradtok, adhatok nektek egy szörnyű kávét. - Cillára kacsintott. - De ha jól emlékszem, ez volt az egyik oka, hogy otthagytad a rendőrséget.

- Egyik a sok közül - felelte a lány. - Most elmegyek Jonah-val a *G. W. Securitieshez,* hogy kidolgozzunk egy stratégiát. És nálunk az irodában kitűnő a kávé. - Átkarolta Finellit. - Köszönöm, Joe. Kedves volt tőled, hogy belehallgathattunk a vallomásokba. Kérlek, hogy továbbra is tájékoztass!

- Szívesen. - Finelli Jonah-ra nézett. - Ez a lány az egyik legjobb a szakmában.

Ebben Jonah egy percig sem kételkedett.

Ahogy átvágtak a tágas irodán, több rendőr is odaintett a lánynak. Idefelé jövet Cilla elmesélte, hogy ebben a körzetben kezdte a szolgálatot - Joe Finelli társaként -, és úgy tűnt, hogy a mai napig mindenki kedveli őt.

A recepciónál lévő fiatal rendőrnő rájuk mosolygott.

- Miss Michaels. Egy futár hozta ezt Mr. Stone-nak. Mivel tudtam, hogy magával jött, átvettem.

Jonah megborzongott, amikor megpillantotta a piros szalaggal átkötött zöld dobozt.

- Melyik futárszolgálat volt? - kérdezte Cilla.

- Számomra ismeretlen. A férfi megkért, hogy írjam alá az átvételt.

- Hogy nézett ki? - faggatta tovább Cilla.

- Magas termet, széles váll, rövid őszes haj. Az ötvenes évei végén járhat.

- Köszönöm, őrmester. Úgy tűnik, Tank volt az. - Cilla Jonah-val együtt sietve elhagyta az épületet, és mindkét irányban az utcát fürkészte. - A pokolba! Sehol sem látom. A furgont sem.

Jonah kinyitotta a dobozt, és kivette belőle a papírtekercset. Együtt olvasták el.

Még négy nap... Közben eszedbe jutott, miért kell megfizetned? Közeledik az öröm ünnepe. Még maradt néhány órád. De ez nem lesz boldog karácsony.

Cilla elővette a mobilját.

- Felhívom Joe-t.

5.

Jonah-nak be kellett látnia, hogy a kávét illetően Cilla igazat mondott. Kitűnő volt. A lány töltött neki egy csészével, aztán kisietett az irodából, amely egy modern épület nyolcadik emeletén kapott helyet, és ahonnan lélegzetelállító kilátás nyílt az öbölre és a Golden Gate hídra. A berendezés is tetszett Jonah-nak: egy tárgyalóasztal, valamint ülősarok bőrkanapéval és fotelekkel.

Jonah Cilla íróasztala előtt állt, amelyen kínos rend uralkodott. Sehol egy fotó vagy más személyes tárgy. Ez az iroda egyértelműen Priscilláé. Csak a falon lógott egy kép - piros, sárga és bíbor árvácskák. A ragyogó színek a lányból áradó energiára emlékeztették.

Cilla annak idején biztosan kitűnő rendőr lehetett. Ahogy a jelenlegi munkáját is nagy odaadással végezte, és mindenre gondolt. A rendőrség parkolójában ellenőrizte a kocsiját, nincs-e benne bomba. Útban az iroda felé figyelte, nem követik-e őket.

Jonah is ezt tette, de nem vett észre senkit.

Ám amikor a rendőrségre mentek, sem tűnt fel neki, hogy valaki a nyomukban van. Pedig Tank nyilván követte őket. Másképp honnan tudhatta volna, hogy ott leadhatja a fenyegető levelet?

Ismeretlen ellensége tehát nem téveszti szem elől. A gondolat egyáltalán nem tetszett Jonah-nak.

Az üvegfalon át a szomszédos irodába pillantott, ahol Cilla éppen Mark Gibbonszal beszélt. A férfit az imént mutatták be... és előző este többször is hallotta már a nevét. De csak a személyes találkozáskor jött rá, hogy ismerik egymást. Denverből.

Jonah annak idején egy ideig a *G. W. Securitiesnek* dolgozott. Amikor hat évvel ezelőtt otthagyta a céget, hogy megnyissa a *Pleasurest,* Gabe Mark Gibbonst vette fel helyette.

A jól megtermett, széles vállú férfi erősen kopaszodott, és ápolt kecskeszakálla enyhén őszült.

Cilla említette, hogy Mark a zöld dobozt és fenyegető levelet a laborba viszi, hogy ujjlenyomatokat keressenek rajtuk. David Santos meg ismét átnézte a Jonah lehetséges ellenségeit tartalmazó listát. Az

lesz az első lépés, hogy megkeresik ezeket az embereket. És mindenkit, aki tisztának tűnik, vagy időközben meghalt, törölnek a névsorból.

Ez némi időt fog igénybe venni. Vélhetően többet, mint amennyi karácsonyig a rendelkezésükre áll. Négy nap villámgyorsan elrepül.

Jonah egyvalamit nem értett. Hat nap, aztán öt, most meg négy? December 21-e van, és a gyerekek már régen elkezdték számolni, hányat kell még aludni karácsonyig. Rejtélyes ellensége miért várt az ünnep előtti hatodik napig?

És mit akar a rejtélyes üzenetekkel?

Jonah érezte, hogy elönti a harag, de igyekezett uralkodni magán. A düh nem segít, ezt páter Mike megtanította neki. Ahogy még sok minden mást. Igen, az elkeseredett tinédzser számára akkor új élet kezdődött.

Az első napja a *Szent Ferenc Központban* december elején volt - tizenhat éve. A kert fáin számtalan fehér lámpa ragyogott. S a kert közepén állt egy szobor: Szent Ferenc, ahogy később megtudta. Odavezette az egyik szociális munkás, hogy megismertesse páter Mike-kal.

Jonah korábban soha nem állt kapcsolatban egyetlen pappal sem. Arra számított, hogy a férfi fekete reverendát visel, és szigorú erkölcsi prédikációt tart majd neki. Ha továbbra is így viselkedsz, a pokolra kerülsz, és így tovább...

Ebben nem lett volna semmi új. Jonah már négy éve hallott hasonló jóslatokat a különböző nevelőszülőktől.

Páter Mike ezzel szemben pólót, sortot és tornacipőt viselt. És kedvesen köszöntötte:

- Helló, Jonah! Kosarazol velem?

Egy térre mentek, amely szomszédos volt a kerttel, és kettesben játszottak. Negyedóra múlva felbukkant két srác, akik meccset akartak játszani - Gabe Wilder és Nash Fortune. A fiúk ügyesek voltak, de ő és páter Mike győztek.

Jonah elmosolyodott az emlékre. Végül kakaóval és brownie-val jutalmazták őket. Nem volt erkölcsi prédikáció. Sem aznap, sem később.

Páter Mike mást tartott fontosnak, és ezt később Jonah megértette. Azt akarta, hogy a *Szent Ferenc Központ* egy olyan hely legyen, ahol a

fiúk megfeledkezhetnek a haragjukról, a félelmeikről és az őket ért sérelmekről. Ahol megtanulnak pozitív célokat kitűzni maguk elé, és mindenekelőtt ahol jól érzik magukat.

Az üvegfalon át látta Jonah, ahogy Cilla egy fiatal kolléganővel beszélget. Aztán egy másik munkatársa íróasztalához ment. Nyilván irányítania kell a céget, nem az ő ügye az egyetlen. Tulajdonképpen önző dolog volt tőle, hogy azt kérte, Cilla legyen a személyes testőre, de Jonah csak a lányban bízott, senki másban. Vagy csak kifogást keres, hogy a közelében lehessen?

Egy biztos, ez a nő egyszerűen elbűvöli. Már az első pillanattól kezdve, ami tulajdonképpen ijesztő.

Még jól emlékezett rá, amikor az anyja elmesélte az első találkozását az apjával. Gyerekkorában szívesen hallgatta ezt a történetet. Különösen ha az apja hosszú úton volt.

Az anyja elbeszélése szerint egy ünnepségen találkoztak. Az anyja pincérnő volt, az apja vendég. Amikor a tekintetük találkozott, mintha villám sújtotta volna őket. Néhány nappal később összeházasodtak.

Egy modern Hamupipőke-történet, csak hiányzott belőle a „boldogan éltek, míg meg nem haltak". Az apjának köszönhetően.

Szerelem első látásra? Jonah egyáltalán nem akart szerelmes lenni. Okosabb lenne, ha távol tartaná magát Cillától.

Ehelyett most elindult felé. Féltékenységből... Mert az imént egy vékony fiatalember lépett oda Cillához. Szélesen mosolygott, és a lány visszamosolygott rá. Ki ez a fickó? Láthatóan közel állnak egymáshoz.

Vallig érő, hullámos sötét haja volt. Kopott bőrdzsekit meg farmert viselt, és úgy tűnt, sokkal inkább otthon érzi magát egy farmon, mint ebben a modern irodaban.

Az arca ismerős volt Jonah-nak. Cilla váltott néhány szót a cowboyjal, aztán mindketten odamentek Jonah-hoz.

- Ő David Santos. Jonah Stone. Jonah kezet nyújtott Davidnek.

- Valahol már találkoztunk.

- Talán a klubjában, az *Interludesban.* Gyakran megfordulok ott, klassz hely.

- Legközelebb a vendégem, mert azt a nehéz feladatot kapta, hogy megtalálja minden lehetséges ellenségemet.

- Nem - rázta meg a fejét Cilla. - Úgy intézkedem, hogy a listát szétosztjuk a munkatársaink között David mostantól kezdve elkísér bennünket mindenhova, de csak távolról. Így észreveszi, ha valaki követ minket, és szükség esetén fedezni tud. Gabe szerint jó ötlet.

- Szerintem is - bólintott Jonah.

- Rendben. - Santos az ajtóhoz sietett. - Akkor szétosztom a listát.

Alighogy kettesben maradtak, Jonah megkérdezte:

- Azért állítottad be Davidet, mert úgy véled valaki követett minket a rendőrségre?

- Máskülönben honnan tudhatta volna Tank hogy ott tartózkodsz? - Cilla homloka ráncba szaladt. - Egyébként én senkit sem vettem észre.

- Én sem. - Jonah összevonta a szemöldökét. - Attól tartasz, túlságosan elvonom a figyelmedet?

- Nos... a rendőrségen elfelejtetted velem, hol is vagyunk.

- Azóta rendesen viselkedem.

- Az a baj... nem éreztem, hogy valaki követ. - Cilla felemelte a kezét és megdörzsölte a tarkóját. - Általában bizsereg itt. Ha rossz hatással vagy az ösztöneimre, másik testőrt kellene keresned...

- Nem - szakította félbe Jonah. - Talán azért nem vettünk észre senkit, mert nem is követtek minket.

- És akkor honnan tudta az a fickó, hol adja le a dobozt?

- Te hogyan követnél egy kocsit?

- A francba! - Cilla ökölbe szorította a kezét. - Rádiós nyomkövetővel. Egy ilyen szerkezet nagyon pici, és nem feltétlenül ott van, ahol a bombát keresed. - Az ajtóhoz szaladt. - Gyere velem!

Pár másodpercre megállt Santos mellett, hogy vázolja a helyzetet. Aztán Jonah-nak ugyancsak sietnie kellett, hogy lépést tartson vele.

Három perccel később a parkolóházban álltak a lány piros sportkocsija előtt. Két nagy limuzin beszorította őket, így jobbra és balra is csak kevés hely maradt.

- Én vállalom a sofőr felőli oldalt - szólalt meg Jonah.

- Rendben. - Cilla leguggolt a hátsó lökhárító előtt, és a kezét végigcsúsztatta alatta. Semmi. Aztán a jobb oldalra mászott, és ott folytatta. Semmi, semmi. Az elülső sárvédő alatt viszont talált valamit.

- Megvan. - Az ujjaival végigsimította a parányi adót.

- Körülbelül három centi.

Jonah leguggolt mellé.

- Eltávolítsam?

- Ne! Még hasznos lehet a számunkra.

- Hogy megtévesszük a fickót. Tetszik az ötlet.

Cilla felemelte a fejét, és csak most vette észre hogy Jonah sokkal közelebb van, mint gondolta. A térdük összeért, és a szájuk csak pár centiméterre volt egymástól. A szívét melegség járta át.

A férfi mosolya és vidáman csillogó szeme felébresztett benne valamit. Nem a heves vágyat, hanem a bizalom csodálatos érzését.

Meglepő, gondolta. Hogyan lehet egy mosoly meghittebb, mint egy csók? Meghittebb, mint az *Airport* Hotelben eltöltött szenvedélyes éjszaka?

A szíve nagyot dobbant, amikor Jonah megfogta a kezét.

- Szeretnélek megcsókolni.

- Én is téged - vallotta be Cilla. - De nem szabad. A férfi előrehajolt és gyöngéden a lány ajkához dörzsölte a száját.

- Kérlek!

Cilla arra gondolt, bárcsak képes lenne ellenállni. Ám Jonah szelíden és kedvesen csókolta. A lány remegni kezdett, és óvatosan a férfi ajkába harapott.

Hogyan bírta ki a hosszú éjszakákat Jonah nélkül? A csókjai, az érintése, az illata nélkül?

A férfi most elmélyítette a csókot, és Cilla szíve vadul kalapálni kezdett. A jóleső melegség átadta a helyet a gyönyörnek. Sóhajtva Jonah arcára tette a kezét.

A hangos csattanásra mindketten összerezzentek. Cilla nyomban lenyomta a férfit a földre, és védelmezően ráfeküdt.

- Nézz jobbra! - sziszegte, és a pisztolya után nyúlt. - Mit látsz?

Ő maga a másik irányba pillantott - ott nem volt senki. De hallotta a járó motor zaját.

- Egy autó tart felénk - jelentette Jonah.

Cilla felugrott. Ebben a pillanatban egy fekete furgon húzott el mellette. A kormánynál egy őszes férfi ült. A lány utána akart rohanni, de a még mindig földön fekvő Jonah elkapta a lábát.

Kerekek csikorogtak, amikor a furgon éles kanyart vett... aztán megint durrant egyet a kipufogó.

- Engedj el! - tiltakozott Cilla. - Ez az a furgon, tegnap is baj volt a gyújtásával. Ő Tank.

- Tudom. És volt nála egy pisztoly, amelyet rád szegezett. Ezért itt maradsz. Hé... mi van itt?

Cilla kérdőn nézett Jonah-ra, de az a kocsija alját bámulta.

- Mi az?

- Nem vagyok szakértő, de a hátsó tengelyhez mintha egy robbanótöltetet erősítettek volna.

Ki lehet az a gazember? Jonah vagy századszorra tette fel magának a kérdést, amikor fél órával később beléptek Janine kávézójába. Cilla javasolta, hogy ide jöjjenek, mert az irodába nem mehettek. Az épületet ugyanis kiürítették. A szakértők úgy vélték, hogy még legalább egy óra, míg az emberek visszatérhetnek.

A kávézó kellemes hely volt. Az asztalokon piros karácsonyi csillagok, a rádióból a Jingle Bells szólt, és az orrukat megcsapta a fahéj illata.

- A szokásos asztalt, Miss Michaels? - kérdezte egy fiatal nő.

- Igen, Janine.

- Odakint történhetett valami - jegyezte meg Janine. - Tűzoltók, rendőrség...

- A parkolóházban találtunk valamit, ami hasonlít egy bombához - felelte Cilla. - De szerintem téves riasztás.

Jonah leült az egyik asztalhoz Cillával, ahonnan jól láthattak az utcát.

David Santos, aki követte őket, az ajtónál telepedett le.

Ki lehet az a gazember? Harag és félelem töltötte el Jonah szivét, amikor látta a piros sportkocsi aljából kilógó drótokat. Féltette Cillát, mert ezúttal ő volt a célpont.

Exrendőr, igazi profi, emlékeztette magát. Átvizsgálta volna az autót, mielőtt elindul. Megtalálta volna a bombát. A lány teljesen nyugodt maradt. Sőt felhívta Finellit és Gabe-et, mielőtt elhagyták a parkolót.

Cilla a férfira nézett.

- Dühös vagy.

- A pokolba is, igen! Az az alak a levegőbe akarta repíteni az autódat. - Jonah suttogott, hogy ne ijessze meg a többi vendéget.

- Meg kell őriznünk a nyugalmunkat, hogy megtaláljuk a levelek feladóját.

- Tudom.

- Néha segít, ha a miértre keresünk választ, mert akkor automatikusan megtaláljuk az elkövetőt.

Cilla füzetet és tollat halászott elő a táskájából, amelyet David Santos hozott utána az irodájából.

- Jobban tudok gondolkozni, ha írok közben... vagy legalábbis firkálok.

- Én is így vagyok vele. Adsz egy lapot?

- Persze. - Cilla kitépett néhány lapot, és odanyújtotta egy tollal együtt. - És hogy kihasználjuk az időt, feltennék neked néhány kérdést...

- Várj! - szakította félbe Jonah. - Először tisztázzunk valamit! Mikor erősítették az adót a kocsidra?

Cilla a homlokát ráncolta.

- Tegnap este? Amikor a *Pleasures*ben voltam?

- Ezek szerint Tank, miután elmenekült a támadás után, visszajött. Hidegvérű fickó.

- A furgonban ült, amikor a garázsba hajtottunk. Tehát tudta, hol parkolok. Látta a piros sportkocsimat.

- Mert dühös rád. Keresztezted az útját, ezért erősítette az autódra az adót. És most valószínűleg már tudja, hol vagy... hol laksz... hol dolgozol.

- Hová akarsz kilyukadni?

- Testőrre van szükséged. Akárcsak nekem.

- David Santos mindkettőnkön rajta tartja a szemét - vágta rá Cilla. - Gondolj arra, te vagy az ügy fél, én pedig a profi.

Janine felszolgálta a kávét, és letett egy tányér fahéjas sütit az asztalra.

- Fájdalomdíj gyanánt. Bombariadó karácsonykor!

- Fejcsóválva távozott.

Jonah Cillához hajolt.

- A szemed elsötétül, ha bosszankodsz, de még sötétebb lesz, ha megcsókollak...

- Hagyd abba! Azonnal hagyd abba, különben kiderül hogy kezdettől fogva igazam volt, s Davidnek meg Marknak kellene melletted ülniük, nem nekem Az imént az autónál... Könnyelműség volt megfeledkezni a veszélyről. Nem lett volna szabad csókolóznunk.

- Igazad van. - Jonah a lány egyik fürtjével játszott. - De nem hiszem, hogy abba tudjuk hagyni.

- Muszáj. Az érzéseinket jegelni kell - emlékeztette Cilla a férfit a *Pleasuresben* elhangzott szavaira - Hadd végezzem a dolgom!

- Rendben. - Jonah hátradőlt a székén. - Egy feltétellel.

- Éspedig?

- Ma nálam éjszakázol.

- Miért?

- A nyomkövető a te autódon volt, az a fickó akar valamit veled. Ha együtt maradunk, David és Mark könnyebben meg tud védeni minket. Két lakáshoz duplaannyi ember kellene. - Jonah elővette a mobilját. - Amíg ez az ügy le nem zárul, együtt maradunk A nap huszonnégy órájában. Egyetértesz, vagy hívjam fel Gabe-et és kérdezzem meg őt?

Cilla valami kibúvót keresett. De nem, a pokolba is, igaza van Jonahnak! Gabe biztosan igazat fog adni neki.

- Könnyen meg tudod győzni az embereket, igaz?

Jonah elmosolyodott.

- Mindenben jó vagyok.

Megfogta a lány állát, és adott neki egy futó csókot. Legalábbis így tervezte. Ám Cilla ajka puha és csábos volt, ráadásul viszonozta a csókját, így képtelenség volt abbahagynia. Élvezte a csókot, és érezte, hogy a lány is élvezi.

Csak amikor néhány vendég tapsolni és füttyögni kezdett, döbbentek rá, hol is vannak.

Cilla megköszörülte a torkát.

- Fel kellene hagynod ezzel.

- Megpróbáltam.

- Akkor igyekezz jobban! - Cilla fogta a tollát. - Munkára fel! Ugyanazokat a kérdéseket teszem fel neked, mint más ügyfeleknek szoktam, mert a módszer működik. Tehát bízz bennem! Hogyan írnád le a problémát?

Jonah hátradőlt a székén.

- Valaki küldött nekem három, nem túl ijesztő levelet, amelyeket karácsonyi ajándéknak álcázott.

- Nem túl ijesztő?

Jonah vett egy fahéjas sütit.

- Igen... mert a szöveg olyan rejtélyes. Egy gyilkos fenyegetés nem így hangzik.

- De fizetned kell.

- És miért? Kinek az életét tettem tönkre? A levelekben erről nem esett szó. Talán majd később. Esetleg zsarolásról van szó.

Cilla a tollával a füzetet kopogtatta.

- Pénzt akar?

- Igen.

- És az illető csak azért kísérelt meg támadást és tett bombát a kocsim alá, hogy te jobban megijedj és fizess? - A lány egy darabig töprengeni látszott. - A listádon nincs olyan személy, aki szóba jöhetne?

- Nem hiszem.

Cilla fürkésző pillantást vetett a férfira.

- Lehet egy nő is. Valamelyik volt barátnőd, aki haragszik rád.

Jonah mosolya arról árulkodott, hogy ezt kizártnak tartja.

- Eddig még senki sem panaszkodott nálam - mondta.

Arra biztosan nem, hogy rosszul csókol, de a szerelmi csalódás erős indíték lehet.

- Amint már említettem, a miértre kell választ keresnünk - folytatta Cilla. - És az utalás, miszerint a „gazdagság és a szerencse múlandó" talán a sikeres klubjaidra vonatkozik. Sokat jelentenek neked?

- Igen.

- Tehát árthatnak neked, ha a kluboknak ártanak.

- Természetesen. A *Pleasures*zel annak idején nagy álmom vált valóra. Az *Interludes*zal és a *Passions*zel szintén.

- Ki tud erről?

- A barátaim. Az üzlettársaim. Virgil.

- És az *Interludes* üzletvezetője?

- Carmen DAnnunzio. Igen, ő is. A *Szent Ferenc Központban* dolgozott, amikor még Denverben laktam, de gondolatban már a *Pleasureszel* foglalkoztam. Egyedül neveli a két fiát. Amikor később az *Interludes*nak üzletvezetőt kerestem, azonnal rá gondoltam. És ő hajlandó volt San Franciscóba költözni.

- Beszélnem kell Virgillel és Carmennel. Talán ők tudják, haragszik-e rád valaki. - Cilla lejegyezte a neveket. - És jobb lenne, ha egyedül beszélhetnék velük.

- Nem gond. Ma délben elmegyünk az *Interludesba,* este pedig a *Pleasuresbe.*

- Mi van a családoddal?

- Nincs családom.

Aha. A hűvös hang és az elutasító tekintet elárulta, hogy Jonah nem akar beszélni erről a témáról.

De muszáj.

- Mindenkinek van családja. Tehát?

A férfi hallgatott egy pillanatig.

- Mesélek az enyémről, ha te is mesélsz a tiédről.

Cilla felsóhajtott.

- Nem kíváncsiságból kérdezősködöm.

- Tudom. De mivel számomra ez nem egy derűs téma, szeretném, ha előtte felvidítanál.

- Tényleg nehéz ügyfél vagy.

- Ó, tudok még nehezebb is lenni! És nagyon csábos, ha el akarok érni valamit...

Cilla felnevetett.

- Nem kockáztatom meg. De te kezded!

Jonah bólintott.

- A szüleim Susan és Darrell Stone. Egy ünnepségen ismerkedtek meg, ahol az anyám felszolgált. Mindkettőjük számára szerelem volt első látásra. Darrell Stone a titkosszolgálatnak dolgozott, és gyakrabban volt úton, mint odahaza.

Cilla látta, hogy a férfi milyen nehezen beszél erről.

- Gyerekkorom legboldogabb napjai azok voltak, amelyeket az apám velünk töltött. Mesélt a kalandjairól, egzotikus országokról... Abban az évben, amikor kilencéves lettem, megígérte, hogy otthon lesz karácsonykor. Vártunk és vártunk rá az ajándékokkal meg az ünnepi menüvel. - Jonah hangja rekedt lett. - De nem jött. Nem is telefonált. A munkája miatt az anyámnak nem volt lehetősége kapcsolatba lépni vele. Nem sokkal karácsony után a pénzküldemények is elmaradtak. Addig rendszeresen küldött csekkeket. Az anyám megint pincérkedni kezdett. Egyre szomorúbb és szomorúbb lett. Folyton azt hajtogatta, hogy az apám hamarosan visszajön, de azt hiszem, csak bátorságot akart önteni saját magába. - Jonah habozott, aztán halkan folytatta: - Hat hónappal karácsony után, egy verőfényes júniusi napon az anyámat elütötte egy autóbusz, és meghalt. Később, amikor idősebb lettem, elolvastam a balesetről készült jelentést. A szemtanúk szerint szándékosan ugrott a busz elé. Azt hiszem, nem tudott az apám nélkül élni.

- Ó, rettenetesen sajnálom! - Cilla láthatóan megrendült. Szörnyű lehet mindkét szülőt elveszíteni. - Senki sem próbálta megkeresni az apádat?

- De igen. A szociális munkások mindent elkövettek, hogy a nyomára bukkanjanak. Ám egyetlen hatóságnak - minisztériumnak vagy titkosszolgálatnak sem volt Darrell Stone nevű munkatársa. Vagy olyan, akire illett volna a személyleírás. Tehát nevelőszülőkhöz kerültem.

- Te nem próbáltad megkeresni az apádat? Gabe említette, hogy tehetséges hacker vagy.

- Fiatal koromban még nem voltam. - Jonah vállat vont. - És később már nem akartam viszontlátni.

Cilla töprengett.

- Talán Gabe megtalálja őt a mostani üggyel kapcsolatban. Fel akarja kutatni azokat az embereket, akikkel Denverben dolgod volt. Amikor még az anyáddal laktál, aztán nevelőszülőknél, majd a *Szent Ferenc Központ*ban.

- Hosszú lista, de egy régi ismerősömmel tegnap este találkoztál, Virgillel.

- Denverből való?

- Az első nevelőcsaládnál ismertem meg. Hat évvel idősebb nálam, és olyan volt nekem, mintha a bátyám lett volna. Mindig mellettem állt. Később szem elől tévesztettük egymást, de amikor megnyitottam a *Pleasurest,* megkerestem őt. San Franciscóban egy bárban dolgozott. Felajánlottam neki, hogy vegye át a klub vezetését.

- Azért vetted fel Virgilt, mert gyerekkorodból ismered. Carment is. Nem hagyod cserben a barátaidat.

- Ők sem engem. - Jonah elmosolyodott. - És most te vagy soron.

Cilla felsóhajtott.

- Az anyám egy előkelő bostoni családból származik. Akkor ismerte meg az apámat, amikor a Harvardon tanult. És akkor váltak el, amikor én ötéves voltam, mert az anyám azt akarta, hogy kényeztessék, az apám meg csak a munkájának élt. Egy nagy konszern vezérigazgatója. Az anyám életének célja, hogy megtalálja álmai férfiját. Reméljük, hogy a négyes számú, Bobby Laidlaw végre az igazi.

Jonah-nak nevetnie kellett.

- És miért lettél rendőr?

- Hogy bosszantsam az apámat. Sikerült. Évente kétszer felhív - a születésnapomon és karácsonykor -, s minden alkalommal elmondja, hogy ez a munka nem nekem való.

- Bizonyára voltak más okai is annak, hogy ezt a hivatást választottad.

- Természetesen. - Cilla fogta a tollát. - Az idő szalad, folytassuk a munkát! Miért küld neked valaki fenyegető leveleket?

Úgy helyezte a jegyzetfüzetet, hogy mindketten lássák, és leírta: *elmúlt karácsonyok, gazdagság, szerencse, múlandó. Ártatlan életek tönkretétele, hogy megvalósítsd a céljaidat. Ezért meg fogsz fizetni. Hat nap, öt, négy...*

Tollával az „elmúlt karácsonyokéra bökött.

- Az az érzésem, hogy itt kell keresnünk a választ.

- Igen, de semmi sem jut eszembe.

Cilla a tolla hegyével most a „hat"-ra mutatott.

- Ez a szám jelent valamit. Mi történt hat évvel ezelőtt?

Jonah még nem gondolt erre.

- Hat évvel ezelőtt decemberben... Denverben dolgoztam a *G. W. Securitiesnél...* közben kitaláltam a *Pleasures* üzleti tervét... tárgyaltam

a lehetséges befektetőkkel... és minden szabad percemben a *Szent Ferenc Központ*ban segédkeztem.

- A 2005-ös évről van szó. Gondolkozz! Nem jut eszedbe valamilyen részlet?

- A karácsonyi ünnepeket... San Franciscóban töltöttem, mert itt akartam megnyitni az első klubomat. Maggie Fortune, Nash nagymamája bemutatott néhány befektetőnek. Ezért megkértem Mrs. Fortune-t, kísérjen el San Franciscóba, és segítsen az éjszakai klub számára alkalmas helyiséget találni.

- Carl Rockwell veled volt? Azt mondtad, hogy ő volt az egyik első befektetőd.

- Igen, de 2005 karácsonyán még nem ismertem. San Franciscóba csak Nash nagymamája kísért el. Furdalt is a lelkiismeret, amiért karácsonykor elcsaltam a családjától, de ő élvezte a dolgot. A *Pleasures* nevet is együtt találtuk ki. - Jonah tűnődve elmosolyodott. - Egy héten át mindennap - kivéve karácsony napját - San Franciscót jártuk, és megnéztünk minden lehetséges épületet. Aztán végül megtaláltuk azt a helyet, ahol most működik a *Pleasures.*

-Tehát karácsonykor teljesen lefoglalt, hogy... „megvalósítsd a céljaidat".

- Igen. Most már tudjuk, melyik évről van szó.

- Talán. Biztosak nem lehetünk benne.

- Nem. - Jonah azonban érezte, hogy jó nyomon járnak. - Igazi profi vagy, Cilla Michaels.

- Csak ne dicsérj! Igyekeznünk kell. Kit bánthattál meg annyira hat évvel ezelőtt, hogy rosszat akarjon neked? A bomba azt jelzi, talán nem is vár négy napot azzal, hogy bosszút álljon rajtad.

Vagy Cillán! A félelem elszorította Jonah torkát. Denverben a lány biztonságban lenne. Igen, az lesz a legjobb, ha nyomban elhagyja a várost. A szemébe nézett.

- Figyelj ide! Azt akarom, hogy...

- Ne is gondolj rá, hogy elküldj! - Cilla megfogta a férfi kezét. - Mindegy, mi történik, én melletted maradok.

Remélhetőleg örökre, futott át önkéntelenül Jonah agyán.

Pislogott, hogy elűzze szeme elől a vörös ködöt. Még mindig forrt benne a harag, de legalább képes volt tisztán gondolkozni.

Az autójában ült, az ujjai a kormányt szorították.

Tüzoltókocsi zárta le az utcát és blokkolta a forgalmat. Hallotta a szirénákat, mivel még a garázsban volt.

A lépcsőházban leselkedve az ajtó egyik résén át látta, hogyan fullad kudarcba a terve már megint. A társa megígérte, hogy ezúttal nem packázza el, de pánikba esett.

Ahogy tegnap is.

Már a gondolattól, ahogy a furgon csikorgó kerekekkel és hangosan pufogva kiszáguldott a garázsból, ismét méregbe jött.

Idióta! Idióta! Idióta! A társa pontosan tudja, hogy a furgonnak baj van a gyújtásával. Miért nem a felső szinten állt meg? Miért nem várt ott szépen?

Nyugalom. Igen. Meg kell nyugodnia. Mély lélegzetet vett.

A társa csak részben hibás. Ez a nő már megint keresztezte a tervét. A bomba még nem volt éles, amikor a nő hirtelen kilépett a liftből és a kocsihoz rohant. Ha nem hallja meg a csizmája sarkának a kopogását, talán felfedezte volna a társát.

De a társa szerencsére gyorsan kimászott a piros sportkocsi alól, és más autók takarásában végigosont a fal mentén.

A nő túl hamar érkezett. A férfi megmarkolta a kormányt, hogy megfékezze a dühét. Ha tíz perccel később jön, ő élvezhette volna az eltervezett jelenetet.

Lehunyta a szemét, és még egyszer maga elé képzelte az egészet. Ahogy ott áll a lépcsőházban, és az ajtó résén át kukucskál. A nő kilép a liftből - és ő egy másodperccel később megnyomja a bomba távirányítóját.

Kis robbanás lett volna, amely megrongálja a nő autóját meg talán a szomszédos kocsikat is.

De nem ölte volna meg Stone-t. És a nőt sem.

Nem ez volt a szándéka. Még nem. De élvezettel figyelte volna Stone arcát, amikor az autó felrobban.

Látta volna rajta a félelmet. Ezúttal igen. Ma reggel a rendőrőrs előtt nyugodt maradt, amikor kinyitotta a zöld dobozt. Pedig reszketnie kellett volna félelmében.

Ám Stone-nak egyetlen arcizma sem rándult.

És ez is annak a nőnek a bűne. Megvédi Stone-t, átvizsgálja az autókat robbanószer után kutatva, kirúgja a férfiak kezéből a pisztolyt...

Ismét mély lélegzetet vett, majd kifújta. Érezte, amint lassan megnyugszik. Még van ideje. Négy este. És hamarosan látni fogja a pánikot Jonah Stone arcán.

Számos lehetőség van, hogy ráijesszünk valakire.

Támadt egy ötlete és elmosolyodott. A karácsony... a nagy meglepetések időszaka.

6.

Cilla csodálkozva hordozta körül a tekintetét az *Interludes*ban. A bejáraton ott lógott a „Zártkörű rendezvény" tábla. Tudta, hogy aznap gyerekek számára rendeznek karácsonyi ünnepséget, de erre a fülsiketítő lármára nem számított.

A buli javában tartott, Cilla bárhová nézett, gyerekeket látott.

- Hol vagyok? A törpék birodalmában?

Jonah nevetett.

- Karácsonyi ünnepségen.

- Azt látom.

Az óriási karácsonyfán színes égők világítottak. A hangszóróból a „Jingle Bells Rock" szólt, és ez elvegyült a gyerekek kiabálásával. Ám Cilla nem ünnepelni jött.

Fürkészőn körülnézett. Az előcsarnokból két helyiség nyílt. Egy étterem meg egy másik: biliárdasztalokkal és a falakon lapos képernyős tévékkel.

- Hé, Jonah! - harsant a lelkes üdvözlés, amikor Cilla belépett a férfival az étterembe.

A kis vendégek sörös poharakból ittak. Feltehetően limonádét, mert egyikük sem volt tizenkét évesnél idősebb. A büfé körül nagy volt a nyüzsgés, ahol különböző pizzákkal kínálták őket.

Cilla egy darabig a gyerekeket nézte, aztán Jonah-ra pillantott.

- Erre a karácsonyi ünnepségre meghívunk a környékről minden fiú- és lányegyesületet - magyarázta a férfi. - Évente több ilyen partit rendezünk, de ez a legnagyobb.

Szemlátomást rengetegen elfogadták a meghívást. Egyedül az étteremben több száz gyerek zsibongott, s további száz a szomszédos helyiségben. A biliárdasztalok szemlátomást nagyon népszerűek voltak. Itt-ott Cilla néhány felnőttet is felfedezett, akik segítettek a gyerekeknek és felügyelték a partit.

Egy nő - Cilla negyven és ötven között becsülte - odalépett hozzájuk. Zöld selyemblúzt meg fekete nadrágot viselt, és hosszú, sötét haja volt.

- Jonah! - üdvözölte a férfit meleg hangon. - Már attól féltem, nem jössz.

- Carmen, szeretném bemutatni Cilla Michaelst. Ő vezeti Gabe Wilder San Franciscó-i irodáját. Cilla, ő Carmen DAnnunzio, ennek a klubnak az üzletvezetője.

- Így van. - Carmen nevetett. - A mai a legnehezebb napunk. Örülök, hogy megismertem, Cilla. Isten hozta az *Interludesban.*

- Jonah, játssz velünk! - Az egyik fiú a biliárdasztalokhoz húzta a férfit.

- Ojjé! - Carmen az égre emelte a szemét. - Mindjárt az összes gyerek ahhoz az asztalhoz rohan, ahol Jonah játszik. Egy pillanat. Bekapcsolom a kamerát, akkor a képernyőkön is követheti az eseményeket. Jöjjön!

A bárba mentek. Hamarosan a tévék és egy nagy kivetítő is a biliárdasztalt mutatta. Jonah épp fölé hajolt. Cilla megbűvölve nézte, ahogy egymás után gurítja lyukba a golyókat.

- Ügyes - mormolta.

- Senki sem játszik nála jobban - bólintott Carmen. - Négy év óta kéthavonta rendez itt egy-egy ilyen partit. Ilyenkor nappal bezárja a klubot, hagyja tombolni a gyerekeket, és maga is élvezettel részt vesz benne. Inna valamit? Limonádét? Vagy gyümölcslevet? Ma délután csak alkoholmentes italokat szolgálunk fel.

- Limonádét kérek.

Cilla felült az egyik bárszékre, miközben Carmen megtöltött két poharat.

Most kisebb volt a lárma, mert a legtöbb kis vendég a képernyőkre meredt, hogy figyelje Jonah játékát.

Cilla észrevette, amint David Santos belép az ajtón. Aztán Mark Gibbons. A lány intett Santosnak, hogy menjen a biliárdterembe Jonah-hoz. Mark az előcsarnokban maradt, ahogy megbeszélték, a fogadópult előtt állt.

Carmen kérdő pillantását látva Cilla magyarázattal szolgált:

- Az embereim.

- Davis Santost ismerem. Gyakori vendég itt.

Cilla a kivetítőt nézte. Jonah a biliárdasztalnál állt,

Olyan lazának tűnt, mintha a játékon kívül semmi más nem érdekelné. Mintha elfelejtette volna a fenyegető veszélyt, az autó alá szerelt bombát is beleértve.

Mostantól csak taxival fognak közlekedni. Ám Cilla gyanította, hogy az a gazember, aki ártani akar Jonah-nak, újra fog próbálkozni. Okosabbaknak kell lenniük nála.

- Kellene egy nyugodt hely, ahonnan telefonálhatnék.

Carmen az étterem hátsó részén lévő ajtóra mutatott.

- Ott az irodám.

Cilla nyitva hagyta az ajtót, miközben kiválasztotta a számot a mobilján. Így továbbra is szemmel tarthatta Jonah-t a kivetítő segítségével.

- Halló, legkedvesebb zsarum!

- Már nem vagyok zsaru, N. K.

N. K. a Nagykutya rövidítése volt. Amikor Cilla San Franciscóban dolgozott mint rendőr, ő volt a legjobb informátora. Két esetet is a segítségével sikerült felgöngyölíteni. Cserébe Cilla szerzett neki legális állást, egy autókölcsönzőben lett sofőr. Azóta N. K. feleségül vette a főnöke lányát, és tulajdonrészt szerzett a cégnél.

A férfi nevetett.

- Már nem vagy zsaru, én meg nem szaglászom többé a mocsokban. Hanem álomautókat vezetek San Franciscóban.

- Ma délután furikáznál engem?

- A kedvedért minden más kuncsaftot lemondok. Mikor és hol?

- Fél hat és fél hét között. A *St. Francis* Hotel közelében. Az ügyfelemnek ott lesz összejövetele. Valaki követhet minket a hotelból, akit le kell ráznunk. Néhány utcával odébb találkozzunk!

- Értem. Hívj csak fel, és mondd meg a pontos helyet. Viszlát!

Cilla most a főnökét hívta. Gabe nyomban jelentkezett. A lány elmagyarázta, hogy a fenyegető levelekben valószínűleg a 2005-ös évre van utalás.

- Mark Gibbons akkor már maguknak dolgozott?

- Ősszel kezdett. Azt akarja, hogy ellenőrizzem.

Nem kérdés volt. Cilla ennek ellenére habozott egy kicsit.

- Igen. Paranoiásnak tart?

- Nem. Pontosan úgy gondolom, ahogy maga. Már azon vagyok, hogy még egyszer alaposan átvilágítsam Gibbonst és Santost. Santos Denverben nőtt fel, katona volt, robbanóanyagokkal dolgozott, és a személyi aktájának egy részét titkosították. De nem találok kapcsolatot közte és Jonah között. Vagy Gibbons és Jonah között. Ellenőrizzek még valakit?

- Carl Rockwellt. Az első befektetők egyike.

- Rendben. Hívjon fel, ha még kell valami! És...

- Igen.

- Ügyeljen, hogy ne essen baja Jonah-nak!

Az ujjongó kiáltásokat és a tapsot hallva a lány a kivetítőre nézett. Nem követte a játékot, de a gyerekek a biliárdasztalnál lelkesen ugráltak.

Amikor ismét helyet foglalt a bárszéken, szinte halálos csend uralkodott, a kis vendégek elbűvölve nézték Jonah-t, aki a dákót beigazította a következő lökéshez.

Hátat fordított Cillának. A lány pontosan tudta, milyen veszélyes ezt a férfit figyelnie, ráadásul kinagyítva. De mi mást tehet? Képtelen ellenállni neki.

Jonah fekete magas nyakú pulóvert viselt, amely kiemelte széles vállát. A keze bizsergése arra emlékeztette Cillát, milyen jó volt a kemény izmok érintése.

A pulzusa szaporábban vert, amikor a tekintete a hátára siklott, karcsú derekára, feszes fenekére, hosszú lábára. A torka teljesen kiszáradt.

A szenvedélyes éjszaka az *Airport* Hotelben majdnem egy hónapja volt. Azóta is folyton arról álmodik. A hosszú magányos éjszakákon, főleg amióta a repülőtéren viszontlátta a férfit.

A csókok csak tovább szították ezt a vágyakozást.

Meg akarja érinteni őt. Felfedezni a testét. Lassan és érzékien. Érezni forró bőrét... ahogy kéjesen megremeg. Hallani, amint a nevét sóhajtja. Noha csak a kivetítőn látta Jonah-t, de az érzékeire ugyanolyan hatást gyakorolt, mintha mellette lett volna.

És ha most a férfi mögé állna? Képes lenne uralkodni magán, vagy a hátára tenné a kezét?

Mély lélegzetet vett, és a sok-sok éjszakára gondolt, amelyeket nélküle kellett eltöltenie. A hosszú, csendes éjszakákra teli erotikus fantáziaképekkel.

Már nem akar több fantáziaképet. Jonah-t akarja. Testének minden porcikája vágyik rá. Még soha egyetlen férfi sem ébresztett benne ilyen sóvárgást. Ennek ellenére... uralkodnia kell magán.

Különben hogyan óvhatná meg? Minden apró figyelmetlenség katasztrófához vezethet. Cilla felvette a poharát, és látta, hogy remeg a keze. Legfőbb ideje, hogy a munkájára koncentráljon.

- Érdekes ember, ugye? - szólalt meg mellette Carmen. - A kislányok odavannak érte, a fiúk olyanok akarnak lenni, mint ő.

Irigység. Cilla már gondolt rá, hogy esetleg ez lehet a fenyegető levelek indítéka.

- Látok itt néhány felnőttet is. Ők hogyan vélekednek Jonah-ról?

- Valószínűleg a legtöbben csodálják.

- Maga itt mindenkit személyesen ismer?

- Néhányukat csak ma láttam először. Szülők vagy önkéntes segítők meg a különböző egyesületek munkatársai.

- Jött valaki közülük egyedül?

- Nem. Csak mint a gyerekcsoportok kísérői.

Cilla a biliárdterembe nézett, és látta, hogy David Santos szorosan Jonah mögött áll.

-Virgil mesélte, hogy tegnap éjjel mi történt a *Pleasures* előtt - mondta Carmen. - Jonah-t majdnem megtámadták. De van itt más is, ugye?

Cilla hallgatott egy percig. Jonah megbízik Virgilben és Carmenben. Ugyanakkor sok minden szól amellett, hogy az ellensége az egyik jó ismerőse. Valószínűleg a múltból.

Ez a nő azonban... melegszívűnek tűnik. Megbízhat benne. Tehát néhány szóban vázolta a helyzetet.

- A francba! - Carmen olyan hevesen tette le a poharát, hogy kilöttyent a limonádé. - Ez az év legszebb időszaka, és Jonah megtestesíti a karácsony igazi értelmét. Meghívja ide a gyerekeket, örömet szerez nekik. Nem csak itt. Holnap a *Pleasuresben* lesz egy jótékonysági gála. A bevétel a gyermekvédelmi egyesületeké lesz. - A kezével körbemutatott. - Végső soron ezeké a gyerekeké.

- Van valami elképzelése, ki küldhette a fenyegető leveleket?

- Nincs. - Carmen Cilla szemébe nézett. - Miben segíthetnék?

- Válaszolna néhány kérdésemre?

- Szívesen.

- Jonah említette, hogy a *Szent Ferenc Központban* dolgozott. Annak idején mennyire ismerte őt?

- Önkéntes munkát végeztem ott, főleg a fiaimon keresztül ismertem. Amikor a férjem tíz évvel ezelőtt meghalt, a fiúk tíz-, illetve tizenkét évesek voltak. Nehéz időszak volt. Nem találtam más munkát, egy bárban dolgoztam felszolgálóként. Esténként bébiszitter vigyázott a gyerekekre, de délutánonként és a hétvégeken is kellett segítség. A *Szent Ferenc Központ* tökéletes volt a számunkra.

Cillának feltűnt, mennyire hasonlóak a történetek. Carmené és Jonah anyjáé. Csak azután a férfi az anyját is elveszítette. Mindkét szülője cserbenhagyta. Ő ellenben soha senkit sem hagyott cserben.

- Meglepődött, amikor Jonah felkérte, hogy költözzön San Franciscóba és vezesse az *Interludes*t?

- Nagyon meghatódtam. - Carmen szeme könnybe lábadt. - Persze ki kellett vennem a fiaimat a megszokott környezetükből, de azóta jól beilleszkedtek itt. És Jonah sokat segített. Ez volt a legjobb döntés, amit valaha hoztam.

- Mi történt 2005 karácsonyán? - kérdezte Cilla. - Akkor is a *Szent Ferenc*ben segített ki?

- Biztosan. A fiaim még iskolába jártak - tizennégy és tizenhat évesek voltak.

- Kérem, próbáljon meg visszaemlékezni az ünnepnapokra! Jonah nem tartózkodott Denverben. San Franciscóban volt, helyet keresett az éjszakai klubjának.

Carmen homloka ráncba szaladt.

- Ahogy öregszem, romlik a memóriám.

- A 2005-ös év nagyon fontos lehet. Kérem, próbálja meg felidézni az emlékeit! - Cilla átadott egy névjegyet. - És hívjon fel, ha eszébe jut valami!

- Megkérdezem a fiaimat is. A kisebbiknek fotói is vannak. Páter Mike ajándékozta neki az első fényképezőgépét, és megbízta, hogy készítsen egy albumot a központ számára. Ben imád fotózni, megvan minden régi képe. Tulajdonképpen mit keresünk?

- Bárcsak tudnám! A fenyegető levelekben az áll, hogy Jonah-nak fizetnie kell valamiért. És egy régi karácsonyról van szó.

- Feltehetően 2005-ről?

- Igen. Minden részlet fontos lehet. Ha valaki például úgy érezte, Jonah megsértette... Talán valaki irigyelte. Vagy rossz néven vette, hogy karácsonykor üzleti útra San Franciscóba utazott.

- Elkérem Bentől a képeket.

A gyerekek ismét ujjongani kezdtek, mire Cilla a kivetítőre pillantott.

- Tényleg jól játszik.

- Igen. - Carmen megfogta Cilla kezét. - Jonah olyan, mintha az öcsém lenne. Virgil ugyanígy érez iránta. Azt mondja, a maga számára Jonah több mint egyszerű ügyfél.

- Igaz.

Nem lenne értelme tagadni. Előző este Virgil valószínűleg látta, amikor a bárban csókolóztak.

Carmen elmosolyodott.

- Örülök neki. Kérem, vigyázzon Jonah-ra, hogy ne essen baja!

Cilla most már harmadszor hallotta ezeket a szavakat. Jonah nagyvonalú, kedves ember, nem a karrier megszállottja, mint az ő apja. Carmen a válla fölött látta, hogy a férfi félbeszakította a játékot és elindult felé. Cilla szíve vadul zakatolt, amikor feltette magának a kérdést. Tulajdonképpen mikor történt?

Mikor szeretett bele Jonah-ba?

Sajnos, most nincs ideje az álmodozásra. Bármilyen csábosan is mosolyog ez a férfi, neki meg kell védenie öt. És ehhez tiszta fejre van szüksége.

Már majdnem négy óra volt, mire Jonah az utolsó gyerektől is elbúcsúzott. Minden évben örült a karácsonyi partinak, de az idén ideges volt.

Cilla miatt.

Benézett az étterembe, ahol a lány a mobiljával a fülén fel-alá járkált. Most ismét a biztonsági szolgálat hűvös főnöknője volt. Priscilla. Komoly és összeszedett.

Hosszú órák teltek el, hogy utoljára megérintette és megcsókolta. Órák, amelyek éveknek tűntek. És még sokáig kell várnia, hogy aznap este végre a lakásán legyenek. Az ágyában.

Jonah az órára pillantott. Harminc percen belül a *St. Francis* Hotelben kell lennie. Még soha életében nem mondott volna le ilyen szívesen megbeszélést, mint most. Carl megértené. Ám Stanley Rubin ragaszkodott a találkozóhoz, és ő nem akart csalódást okozni neki.

- A főnöknő vár. - Mark Gibbons az étterem felé mutatott. - Szeretné megtárgyalni a helyzetet.

- Rendben.

- Igyekeznünk kell. Nem szívesen várakozik.

Jonah elvigyorodott.

- Akkor jobb, ha megyünk.

Priscillához.

Fél órával később Cilla kiszállt a taxiból a *St. Francis* Hotel előtt. Fürkészve körülnézett, majd intett Jonah-nak, hogy kövesse. A nap már lemenőben volt, a levegő jeges.

Ahogy Cilla tervezte, három taxival jöttek. Ő és Jonah ugyanabban. A szeme sarkából látta, hogy az utca másik oldalán David is kiszáll a taxiból, aztán elvegyül az emberek között.

A hotel előtti járdán gyalogosok hömpölyögtek mindkét irányban. Cilla Jonah-val együtt átvágott a tömegen. Útközben semmi gyanúsat nem észlelt, de ha valaki autóval követte őket, annak először most parkolót kell keresnie. Neki és Jonah-nak nem kellett.

A hotel bejáratához vezető lépcsőkön Mark elsietett mellettük. Az előcsarnokot ünnepélyesen feldíszítették, a bár tele volt vendégekkel. Sokan a karácsonyi bevásárlás után megittak itt egy italt, a földön

mindenütt ajándékzacskók álltak. A vidám hangzavarba a *White Christmas* hangjai vegyültek.

Elindultak a liftekhez, ahol Mark már várta őket. Minden simán ment. Az idevezető út rövid volt, és Jonah rendes ügyfélnek bizonyult. Hozzá sem ért Cillához. Még csak rá sem mosolygott.

Pedig a lány biztosra vette, hogy meg fogja csókolni. Amikor úgy döntöttek, hogy megszegik a szabályt, a taxi sajnos már a *St. Francis* Hotel előtt állt.

Az egyik lift ajtaja kinyílt. Cilla Jonah-val beszállt, miközben az előcsarnokot fürkészte. Mark más vendégekkel együtt követte őket. David Santos az egyik falnak dőlt, újságot olvasott, amikor a felvonó ajtaja becsukódott. Az volt a feladata, hogy szemmel tartsa az előcsarnokot.

Mark magával hozta a parkolóházban a biztonsági kamerák által készített képeket. Látszott rajtuk a furgon sofőrje, jóllehet csak homályosan. Vaskos férfi, szögletes állal. Ha egy hasonló figura feltűnik az előcsarnokban, David azonnal értesíti őket.

Igen, megy minden, mint a karikacsapás. Akkor miért van baljós előérzete? Cilla tarkója bizsergett. Csalhatatlan jele annak, hogy valami nem stimmel. Vagy csupán szexuális frusztráció?

Koncentrálj! - figyelmeztette magát. Miközben a lift lassan felfelé haladt, azon tűnődött, mit tud Stanley Rubinról. Egész vagyont keresett San Diegóban luxuslakások építésével, és Jonah társa egy új projektben, egy éjszakai klubban.

Jonah előre értesítette a férfit, hogy testőr társaságában érkezik, mert előző este majdnem megtámadták.

A találkozáson jelen lesznek még Carl Rockwell, Glenda Rubin és Dean Norris - Stan egyik fiatal munkatársa.

- Stanley kért meg erre a találkozóra - magyarázta korábban Jonah Cillának. - Megbízást kell adnunk az új klub berendezésére. Készen vannak a terveim, Stanley és Carl már elfogadták. De Norrisnak van néhány új elképzelése, és Stanley szeretné, ha látnánk.

- Mennyire ismered Dean Norrist? - kérdezte Cilla.

Mit tudsz róla?

- Egy éve van a *Rubin Enterprisesnál.* Korábban a seregben szolgált. Stanley kedveli, és fényes jövőt jósol neki a cégnél.

Amikor felértek a legfelső emeletre, Mark előttük szállt ki a liftből, és elindult a folyosón. Úgy beszélték meg, hogy őrt áll Rubin lakosztálya előtt, míg Jonah és Cilla ismét kijönnek.

Ennek ellenére... Cillának egyre erősebben bizsergett a tarkója. Megfordult és végignézett a folyosón.

Senki.

- Lazíts! - mondta halkan Jonah, amikor az ajtóhoz értek. - Gabe leellenőrizte Stanleyt. Sosem kötök üzletet olyan emberrel, akiben nem bízom meg. Kedvelni fogod.

Cilla idegesen a folyosót fürkészte, miközben vártak. De senkit sem látott Markon kívül, aki továbbment és most befordult a sarkon. Pillanatnyilag csak ők voltak itt.

Ám a bizsergés maradt. Talán mégis szexuális frusztráció. Amikor Jonah be akart kopogni az ajtón, Cilla megfogta a kezét.

- Mi az?

- Nem csókoltál meg a taxiban.

Jonah meglepve nézett rá, aztán megvillant a szeme.

- Egész délután őrülten vágytam rád - vallotta be. - Ha megcsókoltalak volna a taxiban, nem tudtam volna abbahagyni. Szexeltél már egy taxi hátsó ülésén?

- Nem.

Cilla elképzelte, milyen lenne Jonah-val egy taxiban szeretkezni. A lábából nyomban kiszállt az erő, és az sem segített, hogy az ajtónak dőlt.

Jonah jelentőségteljesen elmosolyodott.

- A következő csókunknál szeretném kizárni a nyilvánosságot. - Az ujjával gyöngéden megsimogatta a lány száját.

Cillának hevesen dobogni kezdett a szíve.

Te jó ég! Nem szabad a szexre gondolnia!

Jonah bekopogott az ajtón.

Egy hölgy kinyitotta. Rámosolygott Jonah-ra.

- Nagyon örülök. Carl már itt van, Dean pedig úton ide.

- Glenda, ő Cilla Michaels a *G.W. Securitiestől.*

A nő kezet nyújtott.

- Örvendek. Glenda Rubin vagyok.

Bevezette őket a tágas lakosztályba, ahol az üvegfalon át a teraszra lehetett látni, a háttérben pedig megcsillant az öböl.

Carl Rockwell és Stanley Rubin a tárgyalóasztalnál álltak. A látvány segített Cillának visszatalálni a hűvös biztonsági főnök szerepébe. Ennek ellenére jobbnak látta, ha nem néz Jonah-ra.

Stanley magas, ősz hajú és szakállú férfi volt. Kék szemű és kedves mosolyú. A sötét hajú, őszes halántékú Carl Rockwell ugyanolyan jól festett, mint előző este a *Pleasures*ben.

Cillának rokonszenvesek voltak, akárcsak Glenda Az asszony szőke haját kontyba fésülte, és elegáns, pezsgőszínű pulóvert viselt.

A Rubin házaspár az ötvenes évei végén járhatott ugyanúgy mint Carl. Mindhárman aggódva beszéltek az előző esti támadásról.

Glenda megfogta Jonah kezét.

- Nagyon sajnálom, hiszen a karácsonynak az örömről kellene szólnia. És ez történik!

- Okos dolog, hogy testőrt alkalmazott - vélekedett Stanley.

- A G. *W. Securities* az a cég, ahol annak idején a karrieredet kezdted, ugye? - kérdezte Carl. - Szeretem ha valaki hűséges.

Jonah Cillára pillantott.

- Egyszerűen csak a legjobbat választottam.

Stanley mosolygott.

- Ráadásul csinos is. Dean mindjárt itt lesz de előtte... Glenda és én szeretnénk pénzt fektetni egy borászatba. Kíváncsi lennék, mi a véleményed a cabernet-ről. Természetesen a tiédre is, Carl.

A férfiak a tárgyalóasztalhoz mentek. Cilla örült mikor Glenda megkérdezte:

- A szobaszervizzel hozattam szendvicseket. Segítene elrendezni?

Cilla követte az asszonyt a kicsi konyhába, így legalább megszökhetett Jonah közeléből anélkül, hogy szem elől tévesztette volna. Innen figyelte, ahogy Stanley Rubin kinyit egy üveg vörösbort és megtölt három poharat.

Egy perc múlva csatlakozott hozzájuk egy fiatalember. Sima, sötét haja a homlokába hullott. Fekete szemüveget viselt. Vékony volt, és laptopot szorongatott a hóna alatt.

Valószínűleg Dean Norris. A tartása, szögletes mozdulatai katonára emlékeztettek, ami illett Jonah leírásához. Nagyon fiatalon léphetett be a hadseregbe, mert most a húszas évei közepén járhatott.

Glenda közben kinyitott egy üveg fehérbort.

- Stan a vöröset szereti, én a fehéret. Iszik velem egy pohárkával? Vagy szolgálatban tilos?

- Egy korty nem árthat.

Glenda elmosolyodott.

- Tudtam, hogy kedvelni fogom. Az ember ezt megérzi. - Töltött két pohár bort, az egyiket átnyújtotta. - Stanley azért kérte ezt a találkozót, mert bátorítani szeretné Dean Norrist. Nagyra tartja ezt a fiatalembert.

Cilla hallgatott, miközben Glenda kivett a hűtőből egy tálcát.

- Deannek új ötletei vannak a San Diegóban megnyíló klubunk belső berendezését illetően. Stanleynek nem igazán tetszettek a tervek, de szeretne egy esélyt adni Deannek, ezért úgy döntött, bemutatja Carlnak és Jonah-nak.

Cilla a lakosztály másik végébe pillantott, és észrevette, hogy Dean összekötötte a laptopját egy projektorral, hogy a kivetítőn mutathassa be a terveit.

- A fiatalember ezzel a projekttel foglalkozik?

- Igen. Dean volt az, aki javasolta Stanleynek, hogy nyisson egy éjszakai bárt. Sőt azt is ő ajánlotta, hogy lépjen kapcsolatban Jonah-val. Csakugyan keményen dolgozik, és nagyon szeretné lenyűgözni Jonah-t.

- Hogy ismerték meg Deant?

- Egy évvel ezelőtt történt. Megjelent Stanley irodájában és munkát kért. Azt mondta, szeretné a szakmát egészen lentről megtanulni és bármit elvállal. Ez a hozzáállás tetszett Stannek, mert ő nem származik gazdag családból, mindent saját magának köszönhet. Ezért is kedveli Deant, mert vele ugyanez a helyzet.

És Stanley ugyanazokat a képességeket véli felfedezni Deanben?

- Igen.

Cilla mintha némi kétkedést hallott volna az asszony hangjában.

- Aggódik a találkozó miatt?

- Igen. Dean nem mindig viseli jól a kritikát. S mivel az ő ötlete volt, hogy éjszakai klubot nyissunk San Diegóban, nagyon a szívén viseli a projektet. Sokat vár az új terveitől.

- És maga?

Glenda felsóhajtott.

- Ugyanaz a véleményem, mint Stanleynek. Jonah tervei jobbak. Modernebbek, ötletesebbek.

Miután befejezték a prezentációt, Stanley felkapcsolta a világítást, és köszönetet mondott Deannek. Glenda fogta a tálcát és átment a férfiakhoz. Cilla követte a borospoharakkal.

- Érdekesek a tervei, Dean - mondta Jonah. - Szívesen visszatérek rá, ha megnyitom a Seattle-ben tervezett klubomat.

- Köszönöm, uram.

- Szólítson Jonah-nak.

Dean bólintott.

- A katonaság után nem könnyű leszokni a formális megszólításról. - Carlhoz fordult. - Mi az ön véleménye, uram?

Carl elmosolyodott.

- Igazat adok Jonah-nak. Kiválóak az ötletei, de a San Diegó-i klubnál Jonah elképzelésénél maradnék.

Stanley Dean vállára tette a kezét.

- Biztosan csalódott, de egyetértek Jonah-val és Carllal. Már semmin se változtassunk.

- Ön dönt, uram. Méltányolom, hogy esélyt kaptam bemutatni a terveimet.

- Egy kis harapnivaló.

Glenda körbekínálta a szendvicseket.

Amikor csöngettek, meglepve nézett fel.

- Nem lehet a húgom, hiszen hat órát mondtam neki.

Stanley az órára pillantott.

- Barbara általában túl korán jön. Ha Hank és ő egész délután a pereputtyoddal vásároltak, gondolom, szükségük lesz egy pohár vörösborra.

Cilla mobilja rezegni kezdett. Az erkélyajtóhoz lépett és megnézte a kijelzőt. SMS érkezett Mark Gibbonstól. *Tizenhárom személy a lakosztály előtt. Nyolc felnőtt, három kisfiú, két kamasz.*

Már hallatszottak a hangok a folyosóról.

- Tudom, Carl, hogy neked más terveid vannak - mondta éppen Stanley. - De Jonah-t és Cillát szívesen látjuk vacsorára.

- Köszönöm - felelte Jonah. - Sajnos, még dolgom van a *Pleasures*ben.

- Értem. Holnap lesz a nagy parti, Glenda és én alig várjuk. Találkozunk ott, Carl?

- Ki nem hagynám.

Hangos nevetés hallatszott a lakosztály előteréből, ahol Glenda épp három kisfiút ölelt magához.

- Bemutatkozhatom?

Cilla oldalt fordult, és látta, hogy Dean Norris lépett oda hozzá.

- Dean Norris vagyok és Stanleynek dolgozom.

Cilla megrázta a fiatalember kezét.

- Cilla Michaels. Jonah-nak dolgozom.

- Mázlista, irigylem érte. Stanley említette, hogy Jonah-t valaki megpróbálta megtámadni a klubja előtt. Rettenetes, különösen így a karácsony előtt. De legalább egy gyönyörű nő védelmezi.

Cilla nem tudott válaszolni, mert ebben a pillanatban beszaladt a három kisfiú a szobába, egyenesen az erkélyajtóhoz.

- Vigyázat! - Dean megfogta Cilla karját, és oldalt húzta, mielőtt a csapat fellökte volna.

A gyerekek izgatottan beszélgettek.

- Nézd csak, a nap olyan, mint egy hatalmas vörös labda!

- Mindjárt beleesik a vízbe.

- Nem, a Golden Gate hídnak csapódik, aztán felrobban.

- Így megy ez egész nap - hallották Stanley hangját. - Szünet nélkül.

Carl nevetett.

- Jó szórakozást! Holnap este találkozunk a *Pleasures*ben. Vigyázz magadra, Jonah!

- Jó szórakozást! - Dean hangja bosszúsan csengett. - Valakinek rendre kellene intenie ezeket a kölyköket. Bárcsak lenne valami kifogásom, mint Stone-nak vagy Rockwellnek, és eltűnhetnék innen.

Cillán kívül senki sem hallotta a megjegyzést. Szemügyre vette a fiatalembert. Az imént még barátságos volt, szinte kedves. Most feszült és ideges.

- Nem mondhatná egyszerűen azt, hogy dolgozni akar a tervein?

Dean szeme ingerülten megvillant.

- Elölről kell kezdenem az egészet. A mostani terveimet egyszerűen elutasították. Nehéz dolog Stone-nal versenyezni. Főleg, mert elég pénze van, hogy biztosítsa, az ő tervei nyerjenek.

- Glenda mondta, hogy maga javasolta Stanleynek, nyisson egy klubot. Ha az üzlet jól megy, biztosan honorálják majd az ötletét.

- Ha pedig nem, én leszek a bűnbak. Jonah Stone azonban a győztesek oldalán marad. Mindig is így volt.

Csak azért ilyen csalódott, mert elutasították az ötleteit? Vagy gyűlölet csengett a hangjában?

- Jonah dicsérte a terveit. Azt mondta, később figyelembe veszik.

- Csak udvariasságból. Vagy mert karácsony van. Vagy Stanley kedvéért.

Ebben valószínűleg igaza lehet.

Cilla mobilja megcsörrent.

- Elnézést. - Oldalt lépett.

Santos volt az.

- Láttam Tanket az előcsarnokban.

- Biztos?

- Igen. Baseball sapkát viselt, és fel sem tűnt volna, ha nem beszél olyan hangosan a portással. Óvatosan közelebb mentem, de hirtelen felém nézett és elrohant. Mire kiértem az utcára, már eltűnt. És van még valami.

Cilla érezte, hogy bizsereg a tarkója.

- Igen?

- Utána beszéltem a portással. Elárulta, hogy a fickó megkérte, adjon le egy ajándéktasakot a 820-as szobában.

- Ez Stanley lakosztálya.

- Bingó! Nagyvonalú borravalóval sikerült meggyőznöm a portást, hogy én vihessem fel a tasakot. Piros szalaggal átkötött zöld doboz van benne.

- Maradj ott! Hívd Gibbonst! Lemegyek.

Jonah átölelte Cillát, amikor a lány az új ajándékcsomagról beszélt, és kivezette a helyiségből. Mosolygott, miközben elbúcsúzott Stanleytől, de csak egyetlen cél lebegett a szeme előtt: minél gyorsabban eltűnni innen.

Honnan tudta Tank Rubin lakosztályának a számát?

Rejtélyes ellensége miért küldött neki aznap egy második fenyegetést? Talán előbb akar lecsapni?

Jonah pontosan ettől félt. Ezért kell biztonságba helyeznie Cillát.

Az ő lakásában semmi bajuk nem eshet. És kettesben akar lenni vele. Nem csak azért, hogy szeretkezzenek, noha erre is vágyott. Beszélniük kell. Közösen talán megoldják a rejtélyt, és megállítják ezt a gazembert.

Az ajtónál Glenda egy zsúrkocsi mellett állt.

- Hozattam néhány falatot a szobaszervizzel. Csokoládét a gyerekeknek. - Átölelte Cillát. - Remélem, hamarosan újra látom. - Aztán arcon csókolta Jonah-t.

- Örülök, hogy ilyen kedvesen fogalmazta meg a visszautasítást. Stanley és én méltányoljuk.

- Mondja meg Deannek, hogy komolyan gondoltam, amit mondtam. A Seattle-ben tervezett klubban jók lesznek a tervei.

- Nagyszerű. - Glenda kinyitotta az ajtót. - Holnap este találkozunk. De várjon, majdnem elfelejtettem!

Az öltözőasztalhoz ment, fogott egy ajándéktasakot és átnyújtotta.

Jonah elmosolyodott.

- Nem kellett volna.

Glenda viszonozta a mosolyát.

- Boldog karácsonyt! De az ajándék nem tőlem van. A szobaszerviz pincére hozta néhány perccel ezelőtt. Amikor a zsúrkocsit betolta a liftbe, valaki megkérte, hogy adja le a 820-as lakosztályban. Meglepetés Mr. Stone-nak.

Jonah tudta, mi van a tasakban, mielőtt belenézett. És tényleg - egy piros szalaggal átkötött zöld doboz. Aznap a harmadik. A legszívesebben dühösen a falhoz vágta volna. Szerencsére ott volt Cilla, aki erősen szorította a karját.

7.

Amikor Cilla a szálloda folyosójára kormányozta Jonah-t, annak még mindig nem sikerült teljesen összeszednie magát. Rettenetesen dühös volt a levél írójára! De ostobaság lenne elveszítenie az önuralmát.

Mint akkor, azon a bizonyos éjszakán. Amikor páter Mike-kal a Szent Ferenc szobornál állt és hangosan kiabálva átkozta az apját.

Cilla búcsúzóul Glendára mosolygott.

- Holnap találkozunk.

Végigmentek a folyosón, és a lány keze acélkapocsként szorult Jonah karjára. Néhány ajtóval odébb egy pár lépett ki a szobájából, és szintén a lift felé tartottak, ahol már várakozott néhány ember, köztük Mark Gibbons.

- Csodás parti volt - mondta Cilla vidám hangon. Úgy mosolygott, mintha semmi gondja sem lenne. - Stanley felesége nagyon kedves. - Elvette Jonah-tól a tasakot, a piros szalagot a karjára tekerte. - Igazán aranyos tőle, hogy ajándékot készített nekünk.

Jonah meghökkenve pillantott rá. Ekkor Cilla fogta a mobilját és bepötyögött valamit. Talán nem látta a dobozt?

A lány Jonah tekintetét kereste, aki megértette az üzenetet. A kijelzőre nézett és elolvasta a szöveget.

Színlelj íe is! Az az érzésem, hogy valaki figyel minkéi. Ugyanígy éreztem, mint amikor idefelé jöttünk. A dobozt ne nyisd ki, amíg egyedül nem vagyunk!

- De bármilyen kellemes volt is... - Cilla hangja most csábosán csengett -, azért örülök, hogy most hazamegyünk, drágám.

Jonah a szeme sarkából látta, amint a liftre várakozók közül néhányan feléjük pillantanak.

Cilla két keze közé fogta a férfi arcát és a száját az övéhez dörzsölte.

- Alig várom.

Képtelen ellenállni ennek a nőnek. Jonah habozás nélkül megcsókolta, és közben minden másról megfeledkezett.

Igen. Működik. Cilla érezte a férfi dühét és szerette volna lecsillapítani.

Küldetés teljesítve.

Amikor Jonah gyöngéden megharapdálta az ajkát és erősebben szorította a derekát, Cilla testén bizsergés futott végig.

Rendben, beismeri. Nemcsak arról van szó, hogy szerette volna megnyugtatni Jonah-t, hanem vágyott a csókjára. Erről álmodozott már a taxiban, az *Interludesban* töltött hosszú órák alatt, aztán egész délután, s most élvezte a csókot, amely egyre mohóbb és szenvedélyesebb lett.

Jonah erősen magához szorította Cillát. A lány érezte a szíve dobogását, izmos testét, és a hajába fúrta az ujjait.

Noha jól tudta, hogy lassan el kellene húzódnia. Hallotta maga körül a hangokat és egy gyerek kuncogását. Nyílt a lift ajtaja. Az emberek sorban beszálltak. Amikor Jonah ki akart bontakozni az ölelésből, Cilla még jobban hozzásimult és elmélyítette a csókot.

Valaki nevetett.

- Gyere, Amanda! Hagyjuk a szerelmeseket!

A szavak eljutottak Cilla tudatáig. Hátralépett, Jonah szemébe nézett, amelyben ott lobogott a vágy.

Egy férfi megköszörülte a torkát.

- Ha gondolja, főnöknő, szerzek maguknak egy szobát.

Mark Gibbons. A pokolba, teljesen megfeledkezett róla! Közvetlen Jonah mögött állt, szemlátomást mindent látott.

Kínos! Cilla emelt fővel lépett be a liftbe, noha a lába még remegett.

Jonah és Mark követte.

Cilla megnyomta az előcsarnok gombját.

- Nem kell nekünk szoba. Ez csak...

Hiba volt? Elterelési hadművelet? Életmentő akció, meri különben belehaltam volna a vágyakozásba?

- Csodálatos volt - fejezte be Jonah a mondatot, és megszorította a lány kezét.

Igen, és valójában még jobban felébresztette a vágyát.

Legfőbb ideje tehát, hogy a valóságra koncentráljon.

- Megállítanád a lifted? - kérdezte Cilla Jonah-hoz fordulva.

A férfi a kapcsolótáblához nyúlt, és a fülke kis zökkenéssel megállt.

Cilla most Gibbonsra nézett.

- Noha hárman is őrködtünk, ez az ajándéktasak bejutott Rubin lakosztályába. - Kinyitotta a zöld dobozkát. - Valaki a szobaszerviz pincérének adta, és azt mondta, hogy meglepetés Mr. Stone-nak.

- Még egy?

- Igen. Hogy ne veszítsünk időt, mindegyikünk kap egy feladatot.

- Én mit tegyek?

- Megkérdezi a pincért, mire emlékezik, és pontos személyleírást kér tőle.

- Talán Tank volt az? Miután a portásnak leadta az első dobozt, a gazdasági bejáraton visszaosont a hotelbe... és Santos nem vette észre.

- Ezt kell kiderítenünk.

Jonah a lift ajtajának dőlt és Cillát figyelte. Nem, inkább Priscillát. Gond nélkül váltogatja a szerepeit - hol szenvedélyes nő, hol a biztonsági szolgálat higgadt főnöke.

- Santost az irodába küldöm - folytatta Cilla. - Ki kell nyomoznia, mi történt hat évvel ezelőtt karácsonykor San Franciscóban. Öngyilkosságok, vállalati csődök... bármi ilyesmi. Gabe ugyanezt kideríti Denverben. De talán a fenyegető levelek írója nem egy Denverben történt eset miatt akar bosszút állni. Fel fogom hívni Finellit. Adja át nekünk a 2005 decemberében eltűnt és nem természetes úton meghalt személyek névsorát.

Gibbons az ajándéktasakra nézett.

- Akkor akarja kinyitni a dobozt, ha Santosé is nálunk lesz?

- Mindkettőt akkor nyitom ki, ha biztonságban vagyunk. Jonah és én az oldalbejáraton át hagyjuk el a hotelt. Ha meggyőződtem róla, hogy senki sem követ, hívok egy taxit. - Felemelte a tasakot. - Ezt és a másikat az irodába visszük. Ott találkozunk, ha a szállodában végeztek!

- Miért nem a *Pleasuresben?* - kérdezte Jonah. - Úgy vélem, mindannyian szívesen ennénk valamit. A klubomban a biztonsági intézkedések kitűnőek. Jobb, mint az új irodaépületetekben, amely este szinte teljesen üres.

- Rendben. Tehát a *Pleasuresben.* Engedd tovább a liftet!

Odalent az előcsarnokban Cilla váltott néhány szót Daviddel, aki átadta neki a zöld dobozt. Azután az egyik oldalbejáraton elhagyta

Jonah-val együtt a szállodát. Már besötétedett, amikor az utcára léptek. Az üzletek még nyitva voltak, az emberek lázasan vásároltak.

Cilla gyors léptekkel haladt, a tekintete ide-oda cikázott. De nem keresett taxit.

Ehelyett a mobilját a füléhez nyomta, és egy bizonyos N. K.-val beszélt, aki megnevettette. Jonah-ban nyomban felébredt a féltékenység. A lány utána felhívta Finellit, és közölte vele, milyen információkra van szüksége.

- Hé! - panaszkodott Jonah. - Nem mesélnéd el, mit tervezel?

- Elhozlak a *St. Francis* Hotelből, és megbizonyosodom róla, hogy senki sem követ.

- Már vagy egy mérföldet loholtunk. Gyalog akarsz menni a *Pleasures*be?

- Nem. Az egyik barátom, N. K. Walters fog elvinni minket.

Jonah az egyik mellékutcába húzta Cillát.

- És ki az az N. K.?

Cilla a férfi arcát fürkészte.

- Ha nem lenne képtelenség, azt mondanám, hogy féltékeny vagy.

- Képtelenség.

- N. K. az egyik barátom. A San Franciscó-i rendőrségnél töltött idő alatt ő volt a legjobb informátorom. A Nagykutya rövidítése. Kedvelem, de nem az esetem.

Szerencsére.

- Felhívtam, amikor az *Interludesban* voltunk, mert kellett egy B terv. Ha a hotel előtt rögtön beszálltunk volna egy taxiba, könnyen követhettek volna minket. Ráadásul csúcsforgalom van. - Cilla az utcára mutatott. - Lehetetlen lenne kiszúrni a fickót.

- Gibbonsnak és Santosnak beszéltél a B tervről?

- Erre nem volt idő. A lehető leggyorsabban ki kellett hogy hozzalak a szállodából.

Jonah kisfiúsán elvigyorodott.

- Még jó, hogy volt idődd megcsókolni.

- Ilyesmi többet nem fordulhat elő. Mark is látta. És Tank valahol a környéken ólálkodik. A fickónak jók az idegei. Besétál a hotelba és megkockáztatja, hogy a portás pontos személyleírást adjon róla.

- Talán csak megfizetik a szolgálatait. Akárcsak annak a két bunyós pasasnak.

- Biztosabb vagyok benne, mint valaha, hogy valaki áll mögötte. És fogalmunk sincs, kicsoda. Ez teszi őt ilyen veszélyessé. A fickó jól ismer téged, és ezt kihasználja. Különben egy gyerekkel küldte volna be az ajándéktasakot az *Interludes*ba. Mint Denverben. Nem, ő gondoskodik róla, hogy a csomagot a *St. Francis* Hotel 820-as lakosztályába vigyék.

- Meg akarja mutatni nekem, milyen okos.

- És hogy te milyen sebezhető vagy. Be akarja bizonyítani, hogy mindenütt megtalál.

- Ezért van a B terved. A barátod taxis?

- Egy limuzinkölcsönző résztulajdonosa. Most gyere, mert már vár minket!

- Rendben. - Jonah a lány szavain tűnődött, miközben folytatták az útjukat. Egy piros lámpánál meg kellett állniuk. - Miért nem akartad kinyitni a dobozt a liftben, amikor Gibbons megkért rá? Gyanúsítod őt vagy Santost?

- Nem igazán. - Cilla felsóhajtott. - Nagyon csúnyán hangzik, de megkértem Gabe-et, hogy ellenőrizze őket.

- Nem hiszem, hogy Gibbonsnak köze lenne a dologhoz. Akkor sem, ha hat éve kezdett el dolgozni a *G. W. Securitiesnél.* Sosem volt gond vele.

- Santos pedig akkoriban a hadseregben szolgált, és jól ismeri a robbanóanyagokat. Gabe eddig nem talált kapcsolatot közted és valamelyikőjük közt.

A lámpa zöldre váltott, és tovább folytatták útjukat.

- Bárki is küldi ezeket a kedves ajándékokat, az órája hirtelen gyorsabban kezdett el ketyegni - jegyezte meg

Cilla. - Még négy éjszaka van hátra karácsonyig, de ő ma három zöld dobozt küldött.

Igen, ez Jonah-nak sem tetszett.

- Nem feltétlenül jelent valamit. - Megszorította a lány kezét. - Majd meglátjuk.

- Rendben.

Cilla tartott tőle, nem maradt négy napjuk, hogy megtalálják a rejtélyes ismeretlent. Ezért pillanatnyilag csak arra tudott gondolni, hogy mielőbb biztonságos helyre vigye Jonah-t.

Nagykutya várakozva állt a limuzinja mellett, amikor bekanyarodtak a megbeszélt mellékutcába. Magas, izmos férfi volt, fekete haját hátrafésülte és a tarkóján összekötötte. A reflektor fényében Cilla megcsodálhatta elegáns sofőruniformisát.

Micsoda különbség a hajdani lyukas pólóhoz képest! Ám a férfi ékszerek iránti vonzalma megmaradt: fülbevalót és arany nyakláncot viselt. És aranygyűrűt, amelyet Cilla már ismert, ugyanis jelen volt, amikor a menyasszonya két évvel ezelőtt felhúzta az ujjára.

A férfi kedvesen átölelte Cillát.

- Túlságosan régen nem láttalak. - Aztán kezet nyújtott Jonah-nak. - N. K. Walters. És ez a kedves hölgy annak idején megmentette az életemet.

- Miket beszélsz! - Cilla oldalba bökte N. K.-t. - Csak felismertem, milyen klassz ember vagy, és bemutattam neked az egyik barátomat. És az is jót tett neked, hogy feleségül vetted a főnököd lányát. Hogy van a baba?

- Gyönyörű, csak keveset alszik.

N. K. kinyitotta a kocsi ajtaját.

Cilla előreengedte Jonah-t, csak utána szállt be.

- Csodás autó - jegyezte meg elismerően, amikor N. K. beült a volán mögé.

A férfi mosolyogva fordult hátra.

- A luxusmodellünk. Te kinézhetsz az ablakon, de senki sem lát be. Most keringek egy kicsit. Az úti célt majd a mikrofonba mondd! - Megnyomott egy gombot, mire az utastér és a sofőr között felemelkedett egy fekete elválasztófal.

Cilla hátradőlt a puha bőrülésen.

- Milyen kellemes...

- Igen, működik a B terv. - Jonah átnyúlt a köztük heverő két ajándéktasak fölött és megfogta a lány kezét. - A taxiban a szex nem az igazi. De itt? - A szeme vidáman megcsillant. - Ez az ülés olyan kényelmes, mint egy ágy. És senki sem zavar. Valld be, hogy itt nem tudsz ellenállni nekem!

Cilla nevetett. Jonah-nak tehetsége van hozzá, hogy feledtesse vele minden gondját. A tekintetében érzéki vágy tükröződött, humor és... szerelem?

A férfi komolyan nézett rá.

- De előbb ki kellene bontanunk a kis csomagokat.

Cilla odaadta neki a portásnak leadott dobozt.

Jonah kinyitotta, kivette a cédulát és hangosan felolvasta:

- *Még mindig négy éjszaka... Tudod már, miért kell meghalnod?*

Te jó ég! Cilla gyomra az aggodalomtól összeszorult.

- Attól tartok, ez nem csak üres fenyegetőzés.

- Sajnos, igazad lehet. - Jonah fogta a második tasakot, bele akart nyúlni, de hirtelen megdermedt. - Kártya a szalagra erősítve? Ilyen még nem volt. - Széthajtotta. - A te neved áll rajta.

- Ezt nem értem. - Cilla visszagondolt a jelenetre. - Pontosan emlékszem Glenda szavaira. A pincér mondta, hogy ez egy kis meglepetés Mr. Stone számára.

Jonah kinyitotta a dobozt, amelyben a szokásos krémszínű papírtekercs feküdt. Kisimította, megfogta Cilla kezét, és együtt olvasták el.

Még egy éjszaka... Ma utoljára keresztezted az utamat, Priscilla Michaels. Csak azt sajnálom, hogy nem láthatod, mi lesz a sorsa Jonah Stone-nak.

- Ez mindent megváltoztat - jelentette ki határozottan Jonah.

- Nem.

Cilla csak nehezen fordította el a tekintetét az üzenetről.

Még egy éjszaka...

Nyugalmat kényszerített magára, és örült, hogy nem remegett a keze, amikor a papírt ismét összetekerte és visszatette a zöld dobozba.

- Miért is változtatna meg bármit? Csupán arról van szó, hogy az ellenséged talált magának még egy játékot.

- Játékot? - Jonah kivette a lány kezéből a dobozt, és félretette. Aztán megfogta Cilla vállát, és maga felé fordította. - Ez halálos fenyegetés. A gazember megpróbál megölni téged.

Igen. De nem engedi, hogy elkergessék Jonah mellől. Jöjjön, aminek jönnie kell, meg fogja védeni!

- A *megpróbál* a helyes kifejezés. Nem fog sikerülni neki.

Jonah könnyedén megrázta.

- Nem, az ördögbe is! Alkalma sem lesz, hogy megkísérelje. - Elővette a mobilját. - Felhívom Gabe-et, hogy küldjön helyetted valaki mást. Te elbújsz egy biztonságos helyen, amíg az egész cécó véget nem ér.

Cilla a tenyere élével a férfi csuklójára ütött. A mobil a földre esett, és ő még távolabb rúgta.

- Felejtsd el! És ha a mobilod után nyúlnál, tényleg fájdalmat kell okoznom neked.

Jonah megdörzsölte a csuklóját.

- Kérlek, térj észre! Azt szeretném, ha kívül kerülnél a veszélyzónán.

- Én meg azt szeretném, ha létezne a Mikulás. El kell fogadnod, hogy maradok. - Cilla az ujjával megbökte Jonah mellkasát. - És ebben te vagy a hibás.

A férfi homloka ráncba szaladt.

-Tudom. Én ragaszkodtam hozzá, hogy te légy a testőröm. A fickó meg ezért akar eltávolítani az útból, hogy közel férkőzzön hozzám.

Cilla töprengett.

- Nem csupán erről van szó.

- Tényleg nem. Meg akar ölni téged.

- Legalábbis ezzel fenyegetőzik. - Ami nem ugyanaz. - Kidolgozott egy tervet, és azt akarja, hogy rettegésben élj karácsonyig. Várakozz, töprengj és reszkess, mielőtt lecsap. De pontosan tudja, hogy ezzel San Francisco legjobb biztonsági szolgálatának hat napot adott, hogy a nyomára bukkanjon.

- Mit akarsz mondani ezzel?

- Ha megtaláljuk, nem tudja végrehajtani a tervét. Tehát gondoskodik róla, hogy munkát adjon nekünk, tévutakra visz, szeretné, ha pánikba esnénk. Ha a nap huszonnégy órájában téged védünk - és engem is -, nem tudunk arra koncentrálni, hogy megtaláljuk őt.

- A pokolba! - Jonah felsóhajtott. - Igazad lehet.

- Igen. Mi történt, miután felfedeztük a bombát?

Markot és Davidet megbíztam azzal, hogy vigyázzanak rád. A cég két legjobb emberéből bébiszitter lett, és fogadok, hogy az ellenséged örül ennek.

- A neked címzett levél csak puszta fenyegetőzés?

- Persze. Mi értelme lenne megölni engem? Legfeljebb másik testőrt kapsz. A fickó munkát ad nekünk, hogy ne találjuk meg őt karácsonyig. Okosan jár el. Ha jól gondolom, tartogat még néhány meglepetést.

Jonah megfogta a lány kezét, és összekulcsolta az ujjaikat.

- Nem hagyjuk, hogy ránk ijesszen, és meglátod, időben leleplezzük. Mivel Gabe Denverben nyomoz, David San Franciscóban, én mással próbálkozom.

- Éspedig?

- Talán képtelenség... de lehet, hogy ez a dolog összefüggésben áll az apám eltűnésével. Ügyes hacker vagyok. Leülök a számítógéphez, és megpróbálok az apám nyomára bukkanni.

Cilla megszorította a férfi kezét.

- Jó ötlet.

- Igen, azt hiszem, eljött az ideje. - Jonah a lány szemébe nézett. - Nem küldelek el.

- Nem is mennék.

A férfi mosolyogva hajolt oda hozzá.

- Még jól emlékszem, mivel foglalkoztunk, mielőtt kinyitottuk volna a dobozokat.

- Tisztában vagyok vele, mit tervezel, de ketyeg az óra.

- Ó, én nagyon gyors tudok lenni. Szívesen megmutatom, ha hagyod.

Noha Jonah épphogy csak végigsimította a szájával Cilla ajkát, a lány kéjesen felsóhajtott. A férfi megcsókolta a szája szögletét.

- A józan eszed azt diktálja, hogy menjünk a *Pleasuresbe*, hogy nyomban nekiláthassak az apám utáni kutatásnak. Csodállak érte, és ilyenkor Priscillának hívlak. - Jonah megcsókolta a szája másik szögletét is. - Piscilla most fel akarja hívni Gibbonst és Santost, hogy megkérdezze, mit derítettek ki.

Igen? Cilla pillanatnyilag csak egyre gyötrelmesebb vágyat érzett Jonah iránt.

- Aztán Finellivel akar beszélni. - A férfi csókokkal borította Cilla arcát. - Majd Gabe-bel, hogy mindenről beszámoljon. Kifelejtettem valamit Priscilla listájáról?

A lány nem tudta volna megmondani, mert a becézgetések elhomályosították az agyát.

- A lényed másik része is elbűvöl. Cilla, a humoros, gondtalan, szenvedélyes nő. Cilla volt az, akivel az *Airport* Hotelben eltöltöttem egy éjszakát. Ő az érzéseire hallgat és élvezi a pillanatot. Akarlak. Hadd mutassam meg, mennyire!

- Nem lenne szabad ezt tennünk.

Akkor miért kapaszkodik Jonah zakójába, mintha attól félne, hogy elhúzódik tőle?

- Nem tudok tovább várni.

Jonah nem habozott tovább, hanem szenvedélyesen megcsókolta Cillát.

- Érints meg!

Hangosan kimondta volna ezeket a szavakat? Vagy a férfi olvas a gondolataiban? Mintha a keze mindenütt ott lett volna a testén.

Levette Cilláról a blézert, majd a pulóverét is lehúzta a fején keresztül. Odakint hideg volt, de a lány úgy érezte magát, mintha forró, tikkasztó nyár lenne. Nyár. És ő élvezte ezt a hőséget. Jonah feltette Cilla lábát az ülésre, levette a csizmáját, majd a nadrágját.

Közben ügyesen kibújt a zakójából, aztán újra mohón megcsókolta.

De ennyi nem volt elég. Korántsem.

Cilla kicibálta a férfi garbóját a nadrágjából, és együttes erővel átrángatták a fején. És Jonah végre valóban megérintette. Végre ott érezte a kezét meztelen bőrén. Izgatóan és követelőzően simogatta, kéjes emlékeket és lélegzetelállító vágyat ébresztett Cillában, míg már csak ez a férfi létezett - az íze, a teste, az illata.

A lány meg mert volna esküdni, hogy a szíve még sohasem vert ilyen vadul. Még az *Airport* Hotelben sem. Izgatottan megfordult, a puha bőrkárpitra döntötte Jonah-t, és apró, forró csókokkal borította az arcát, a nyakát, a mellkasát.

A férfi egy kicsit megemelte, és átgördültek, míg ő került felülre.

Cilla csak arra tudott gondolni, hogy többet.

Többet!

Miután Jonah heteken át álmodozott a lányról, vágyakozott utána, most képtelen volt uralkodni magán. És nem csillapodott a sóvárgása, egyszerűen nem tudott betelni Cillával. Mindenütt meg kellett érintenie a kezével, a szájával.

A bőre még puhábbnak, még bársonyosabbnak tűnt, mint ahogy az emlékeiben élt. Gyönyörű teste megbabonázta. A kezét óvatosan felcsúsztatta a combján, míg a bugyijához nem ért, egy csupa csipke kis semmiséghez.

- Nézz rám, Cilla!

A lány a szemébe pillantott. Jonah ujjai a bugyi széle alá siklottak.

- Szeretném, ha elélveznél és utána nyomban még egyszer. Mondd azt, hogy te is ezt akarod.

- Igen. - Cilla átkarolta a férfi nyakát. - Pontosan ezt akarom. Téged akarlak.

Jonah ujjai belehatoltak a lányba, miközben elragadtatottan nézte az arcát, kéjesen csillogó szemét. Miután Cilla teste a kéjtől megfeszült, a férfi letolta a nadrágját, felvette az óvszert és az ölébe ültette a lányt.

- Cilla...

- Még egyszer...

Jonah végre belehatolt, Cilla a testével forrón körülölelte. A férfi ebben a pillanatban döbbent rá, hogy ez a lány a mindene. Igen, minden, amire vágyik.

Amikor mozogni kezdett, Cilla rekedten a nevét zihálta. A szíve az iménti orgazmustól még mindig vadul vert, de hamar átvette a férfi ritmusát, érezte, hogy a kéj az elviselhetetlenségig fokozódik, aztán jött a mámorító csúcspont.

Kimerülten rogyott Jonah karjaiba. Csak lassan tért vissza a valóságba, hallotta a motor dorombolását, a forgalom zaját. A mellkasán érezte a férfi szívverését, az arcán a haját.

Bármilyen csodálatos is volt, nem ábrándozhatnak itt egész este. Az idő könyörtelenül repül.

- Tényleg szexeltünk egy bérelt limuzinban?

Cilla az arcán érezte, amint Jonah elvigyorodik.

- Igen. Rögtön tudtam, hogy nem tudsz ellenállni ennek a hátsó ülésnek.

A lány mobilja megcsördült. A blézerje után nyúlt, kihalászta a zsebéből és a kijelzőre pillantott.

- A házmesterünk.

- Miss Michaels? - Az asszony hangja ingerülten csengett.

Cilla úgy tartotta a telefont, hogy Jonah is hallja.

- Mrs. Ortiz, mi történt?

- Mr. Linderman hívott, és panaszkodott, hogy nagy a zaj a maga lakásában. Először egy hangos csattanást hallott. Most meg felhangosították a zenét. Itt állok az ajtaja előtt és kopogok, de nem nyitja ki.

- Nem vagyok a lakásomban.

- És ki csinálja ezt a lármát?

- Jó kérdés - mormolta Jonah, miközben összeszedegette a lány ruhadarabjait.

- Mindjárt ott vagyok, Mrs. Ortiz. - Cilla megnyomta a mikrofon gombját, hogy közölje N. K.-val a címet. - És kérlek, olyan gyorsan, ahogy csak lehet!

- Kívánságod parancs.

- Köze lehet ennek a fenyegető levelekhez - vélekedett Jonah. - Talán Tank betört a lakásodba.

- És felhangosította a zenét, hogy észrevegyék a betörést? - Cilla belebújt a pulóverébe. - Nem, gyanítom, hogy Flash lehetett.

- Flash?

- A macskám. Flashnek neveztem el, mert olyan nyors, mint a villám. Amikor beköltöztem a lakásba, a tüzlépcsőn aludt. Elkövettem azt a hibát, hogy enni adtam neki. És amikor legközelebb kinyitottam az ablakot, villámgyorsan beugrott a nappaliba. És ott is maradt.

- Nem tudja bekapcsolni a sztereó berendezést.

- Dehogynem. Pontosan tudja, hogy a távkapcsoló melyik gombját kell megnyomni. Gyakran csinálja, ha magára akarja vonni a figyelmemet, amikor olvasok.

Cilla leült Jonah mellé, miután mindketten felöltöztek.

- Nem kerülő, amúgy is el kellett volna a lakásból hoznom néhány ruhadarabot holnapra. Megtöltöm a cica etetőedényét és elzárom a távirányítót. Flash dühös lesz, de inkább ő legyen az, mint Mr. Linderman vagy Mrs. Ortiz.

Jonah nevetett, átkarolta a lány vállát, és magához szorította.

- Isten hozott, Priscilla!

N. K. kinyitotta a kocsi ajtaját.

- A Manderley apartman előtt állunk.

Cilla kiszállt és végighordozta kutató tekintetét az utcán.

- Nem hiszem, hogy követett valaki, de nyitva tartanád a szemed, N. K.? Hívj a mobilomon, ha bemegy valaki az épületbe, akkor is, ha kulcsa van.

- Természetes, hogy fedezlek.

Jonah kiszállt és szintén körülnézett. Tiszta éjszaka volt, ragyogott a hold. Az utcai lámpák fényében ráébredt, hogy ismerős a környék. Gyakran járt erre futni. Még azt is tudta, hol van a tűzlépcső.

- Mióta laksz itt? - kérdezte Cillától, amikor beléptek az épületbe.

- Amióta ismét San Franciscóban vagyok.

Jonah felsóhajtott. A hosszú éjszakákon, amikor az ablaknál állt és Cilla után vágyakozott, a lány egész közel volt hozzá. Eljöhetett volna ide, fel a tűzlépcsőn...

Három és fél hetet elvesztegettek.

Az előtérben várta őket a házmester. Az asszony szigorú kontyban hordta őszes haját. Fekete ruhát és fehér köténytviselt, a karját összefonta a melle előtt, és szemrehányóan nézett Cillára.

- A zenét időközben lehalkították - szólalt meg hűvösen. - De ilyet nem tűrhetek, Miss Michaels. Szép karácsonyi zene volt, de túl hangos.

- Sajnálom. Nem tudom, mi történhetett. - Cilla elhaladt az asszony mellett a lépcső irányába. - Talán valami rövidzárlat. Kihúzom a dugaszt, amíg meg nem javítják.

Amikor Jonah az első emeletről lepillantott, látta, ahogy Mrs. Ortiz a homlokát ráncolja és vádlón kinyújtja az ujját.

- Be akartam menni a pótkulccsal a lakásába! - kiáltotta. - Nem illett bele, mert kicserélte a zárat. Tehát szükségem lesz egy másik

pótkulcsra. Ha nálam lett volna, magam is kikapcsolhattam volna a zenét.

- Készítek önnek egy másolatot! - kiáltott vissza Cilla. - Megígérem.

- Kicserélted a zárat? - kérdezte halkan Jonah.

- Nem lehet háziállatot tartani.

- Miért nem költözöl el?

- Én elköltözhetnék, de vajon velem jönne Flash? Azt sem hagyja, hogy ölbe vegyem.

Cilla végigment egy gyöngén megvilágított, hosszú folyosón. Néhány lakásból halkan kiszűrődött a tévé hangja. Az utolsó ajtónál megállt, elővette a kulcsát... és hirtelen megdermedt. Jonah-hoz fordult és a szája elé lette a mutatóujját.

Jonah is észrevette, hogy itt valami nem stimmel. Alul, az ajtó résén át jéghideg légáramlat csapta meg a lábukat.

Cilla óvatosan a zárba illesztette a kulcsot és elfordította. Elővette a fegyverét, és Jonah fülébe súgta:

- Maradj itt!

Aztán kinyitotta az ajtót, és körülnézett a nappaliban. Az egyik ablaküveget betörték. A macska a tűzlépcsőn ült, onnan tekingetett befelé.

Cilla felemelt fegyverrel elindult. Érezte, hogy veszély fenyegeti.

- Cilla?

- Maradj kint, míg átvizsgálom a konyhát és a hálószobát!

Nem. Jonah erre képtelen volt. Belépett az ajtón, észrevett egy árnyat, mielőtt erős ütés érte a fejét, és eszméletlenül a földre zuhant.

8.

Cilla megpördült a zaj hallatán, és a látványra halkan felsikoltott - egy férfi pisztolyt szorított Jonah halántékához.

-Tedd le a fegyvert, és semmi trükk, különben meghúzom a ravaszt!

- Rendben.

Cilla lassan leguggolt anélkül, hogy a férfiról levette volna a szemét.

A magas, vaskos fickónak rövidre nyírt, őszes haja volt. Tank? Biztosan. Az ötvenes évei elején járhatott, de kisportolt volt. A pisztolyán lévő hangtompító csak még ijesztőbbé tette.

Cilla rémülten látta, hogy Jonah feje vérzik. Ennek ellenére nyugalmat erőltetett magára, tisztában volt vele, hogy csak így tud segíteni neki.

El kell terelnie a fickó figyelmét. Provokálni, hogy rá irányítsa a pisztolyt, aztán biztosan eszébe jut valami.

- Maga az az ember, aki tegnap a furgont vezette. Magának köszönhetem az autóm alá rejtett bombát. Nem volt éles. Ehhez sem ért?

- Ismét megakadályoztad, hogy végrehajtsam a feladatomat.

Cilla megvetően felnevetett.

- Milyen feladatot?

- Mindjárt elárulom.

- Tulajdonképpen hol szedte fel azt a két idiótát, akiket tegnap letartóztattak? Nem érték meg a pénzüket.

- Fogd be a szád! - Tank most Cillára irányította a pisztolyt. - Már épp eleget hallgattam emiatt.

- A főnöke dühös lehetett.

A férfi szeme veszedelmesen megvillant.

- Nem a főnököm. Társak vagyunk.

- Egy társ, aki minden feladatot egyedül intéz?

Cilla óvatosan egy kicsit közelebb araszolt.

- Maradj ott, ahol vagy! És tartsd a szád! Nem azért vagyok itt, hogy fecsegjek veled. Mi ketten most teszünk egy kis kirándulást.

Annál jobb. Cilla elindult az ajtó felé. A bejárat előtt N. K. őrködik, aki nehézsúlyú bokszoló.

- Rossz az irány. Azt hiszed, nem sejtem, hogy odakinn néhány kollégád várakozik? Egész délután követtek téged, de tudtam, hogy előbb vagy utóbb felbukkansz ebben a lakásban.

- A mai feladat tehát úgy hangzik, hogy el kell rabolnia?

- Pontosan. Megfizetsz azért, hogy állandóan keresztezed az utunkat.

- És miközben itt várt, karácsonyi dalokat hallgatott?

- Átkozott macska! Lelőttem volna, de túl fürge. - A férfi a pisztolyával az ablak felé bökött. - Indulás! A tűzlépcsőn lefelé! Alattunk áll a furgonom. Te mész előre!

Cilla az ablakhoz lépett és kinyitotta. Minél előbb elcsalja a fickót Jonah közeléből, annál jobb. Miközben kimászott a párkányra, látta, hogy Flash a tűzlépcsőn fekszik. Körülbelül húsz méter magasan voltak.

Tank a hátának szorította a pisztolyt.

- Lassan megyünk le. Ha valamilyen trükkel próbálkozol, halott vagy.

Cilla fogta a korlátot, miközben elindult lefelé, és lázasan gondolkozott. Cselekednie kell, mielőtt leérnek a járdára. Szilárd talajon a fickó sokkal erősebb, ezen a nyaktörő létrán talán jobbak az esélyei.

A következő fokon szándékosan megbotlott...

Tank nyomban átkarolta a nyakát, és keményen magához szorította.

- Lelőjelek?

Nem. Cillának jobb ötlete támadt. Feltűnés nélkül a kabátja zsebébe csúsztatta a kezét, ahol a mobilja rejtőzött.

Amikor Jonah kinyitotta a szemét, forgott vele a világ. Első pillantása a kanapén fekvő, fahéjszínű macskára esett.

Aztán észrevette a nyitott ablakot. Cilla eltűnt.

Felugrott, mert a rémület feledtette vele sajgó fejét. Meddig lehetett eszméletlen?

Flash leszökkent a kanapéról, és a tűzlépcső korlátján landolt. Jonah az ablakhoz sietett és kihajolt.

Most esett igazán pánikba. Néhány méterrel alatta Cilla a korlátnak dőlt, és egy férfi pisztolyt szegezett rá.

Jonah egy halk neszre megpördült. Szerencsére N. K. volt az.

- Cilla megcsöngetett a mobiljával - mondta halkan. - Amikor nem szólt bele, nyomban tudtam, hogy segítségre van szüksége.

- Lemegyek hozzá - suttogta Jonah. - Ha elég közel vagyok, tekerje fel teljes hangerőre a sztereó berendezést. A fickónak így egy pillanatra elvonjuk a figyelmét, és én meg tudom lepni.

- Feltéve ha Cilla nem előzi meg. Hihetetlenül éber.

Igen. Jonah jobban szerette volna, ha ezúttal a lány rábízza a dolgot. Óvatosan a tűzlépcső legfelső fokára lette a lábát.

- Amint látom, okosabb, mint Stan és Pan.

Cilla a korlátnak dőlt. Időt kell nyernie. N. K. biztosan megértette az üzenetét, és mindjárt a lakásban lesz.

Elsősorban el kell terelni Tank figyelmét. Gyorsan felpillantott, és látta, hogy Jonah lefelé mászik a lépcsőn.

- A társa intelligensnek tűnik.

- Miért?

- Maga van itt, és nem ő.

- Én katona vagyok, ő a hadvezér.

- Ő küldi a zöld dobozban a fenyegető leveleket, ugye?

- Igen. Én meg végzem a saját dolgom.

- Pontosan. A társa okos, meghúzódik a háttérben. Maga elintézi helyette a piszkos munkát, és kockáztatja, hogy elkapják a rendőrök. Sokan látták már az arcát.

- Még négy...

A férfi rémülten felnézett, amikor odafenn felharsant a zene.

Cilla kihasználta az alkalmat. Keményen Tank kezére ütött, és a pisztoly leszánkázott a tűzlépcsőn.

- Te cafka! - Tank megragadta a lány vállát. - Lehajítalak innen!

Erre azonban nem került sor. Egy fahéj színű macska landolt a férfi vállán, és prüszkölve a képébe mélyesztette a karmait.

Tank felkiáltott, az arcához kapott, hogy védje magát. Flash most a szemét célozta meg. A férfi a korlátnak tántorodott, átbillent rajta és a mélybe zuhant.

Odafentről Cilla sietős lépteket hallott. A következő pillanatban Jonah ölelte magához.

- Nem esett bajod?

N. K. továbbmászott lefelé.

- Megnézem a fickót.

- Köszönöm.

Jonah megcsókolta a lányt.

- Annyira féltettelek.

- Én is téged.

- A fickónak mentő kell! - kiáltott fel N. K. - Lélegzik, de nem mozdul. Több bordája is eltörött.

És ha senki sem sietett volna Cilla segítségére, most ő feküdne ott.

Jonah megsimogatta a macskát.

- Ügyes voltál, Flash.

Cilla kivette a zsebéből a mobilt.

- Hívom a mentőket. Meg Finellit.

Jonah felemelte a cicát, amely dorombolva hozzábújt.

- Te áruló. - Cilla nevetett. - Én etetlek, de ennek a jóképű pasasnak mindjárt a keblére borulsz.

Már majdnem kilenc óra volt, amikor Cilla és Jonah beléptek a férfi lakásába, amely a *Pleasures* fölött volt. A lány most az ablaknál ült és kifelé bámult.

Finelli felvette a vallomásukat. Adott a lánynak egy kis időt, hogy összepakoljon egy utazótáskát, aztán személyesen kísérte N. K. limuzinjához, és elrendelte hogy zárkózzon be Jonah lakásába. Majd jelentkezik ha van valami újság vagy kérdései lennének.

Az orvos nem sokat tudott mondani a sebesült állapotáról, csak annyit, hogy eszméletlen, és valószínűleg koponyatörést szenvedett.

A furgon rendszámtábláját lopták, és a kocsiban Finelli még több ilyet talált. A jogosítvány Paul Michael Anderson nevére szólt. Anderson időközben korházba került, és két rendőr vigyázott rá.

Most tehát van egy nevük, de nem több.

Denverben nem bukkantak semmiféle nyomra, mint ahogy arról Gabe beszámolt.

A tetőtéri lakást Cilla egyszerűen csodásnak találta. Hatalmas volt, világos parkettával és nagy ablakokkal. Válaszfal nélkül csatlakozott hozzá Jonah kis irodája. Egy tárgyaló- és egy íróasztal, az utóbbin a férfi éppen dolgozott.

Flash összegömbölyödve feküdt a lábainál. Először az egyik ablakpárkányt választotta, de miután Jonah leült a számítógéphez, nyomban helyet változtatott.

Cilla odasétált hozzájuk, miközben lázasan járt az agya.

A *St. Francis* Hotelban azt mondta a pincér, hogy egy nő adta át neki az ajándéktasakot. Közelebbi leírással nem szolgált. Mark Gibbons azon dolgozott, hogy információt szerezzen be Paul Michael Andersonról, David Santos pedig kiderítette, hogy 2005-ben San Franciscóban gyerekek születtek, öregemberek haltak meg - de semmi olyat, amit Jonah-val összefüggésbe lehetett volna hozni.

Azaz még mindig egy helyben topognak, pedig az óra ketyeg.

Jonah most megpróbált az apja nyomára bukkanni Előtte megkérdezte Gabe-et, sikerült-e kideríteniük valamit. Gabe mindent átküldött e-mailen, de figyelmeztette, hogy eddig minden nyom zsákutcának bizonyult.

Úgy tűnt, mintha Darrell Stone nem sokkal azután, hogy utoljára meglátogatta a feleségét és a fiát, meg szűnt volna létezni.

Gabe talált egy nyomot a texasi Phoenixben, ezen a néven egy hitelkártya-elszámolást. Semmi többet.

Amikor Cilla az íróasztalhoz lépett, Jonah felpillantott.

- Nem hiszem, hogy megtalálom az apámat.

- Talán már nem is él.

- Nincs halotti anyakönyvi kivonat ezen a néven. A születési anyakönyvi kivonatát megtaláltam, és a szülei halotti anyakönyvi kivonatát is. Semmi mást a családról. És Gabe adott egy hitelkártyaszámot. Még egyszer rákerestem...

- Aha.

- Az eltűnése előtt Denverben használta.

- Különös.

- Van ennél érdekesebb is. Harminc évvel ezelőtt Coloradóban kiállítottak a nevére egy jogosítványt, és még aznap bejelentett egy autót is. De korábban semmi. Egyik szövetségi államban sem. És az

egészségügyi kártyáját is harminc évvel ezelőtt kapta meg. A születési anyakönyvi kivonata szerint Darrell Stone-nak most ötvennyolc évesnek kell lennie.

- Harminc éve... Körülbelül amikor az édesanyád megismerte őt egy partin, és beleszeretett.

- Igen.

- Mit mond ez neked?

Jonah hátradőlt a székében.

- Lehet, hogy az apám második személyazonosságot kapott, hogy Denverben Darrell Stone néven éljen.

- De miért?

- Fogalmam sincs. Talán bigámista volt. Volt családja Denverben meg másutt itt. Vannak ilyen férfiak.

- Igen, de nem tűnnek el hirtelen a föld felszínéről. Többnyire lebuknak és bíróság elé kerülnek. Akkor meg hallottál volna róla. És miért nem próbált téged soha megkeresni, hogy magyarázatot adjon?

- Lehetséges, hogy az igazat mondta. Talán a CIA-nál dolgozott, vagy kém volt. Ám ez az elmélet nem válaszolja meg a kérdést, miért nem tért vissza többé.

- Sajnálom.

- Még nem adom fel. Szívesen találkoznék az apámmal, noha régebben nagyon dühös voltam rá. - Jonah megdörzsölte a homlokát. - Egyszer azért imádkoztam, bárcsak találnám meg, hogy megölhessem.

- Hány éves voltál akkor?

- Tizenhárom. Problémás gyerek voltam, a nevelőszüleimet a kétségbeesésbe kergettem. Több nevelőszülő is próbálkozott velem, néha megszöktem tőlük. Aztán a bíró páter Mike-hoz küldött. Iskola után mindennap és szombatonként is a *Szent Ferenc Központba* kellett mennem. Megfenyegetett, hogy különben javítóintézetbe kerülök. - Jonah szomorkásán elmosolyodott, ahogy felidézte ezeket a nehéz időket. - De én kedveltem páter Mike-ot, ő meg felismerte a haragom igazi okát. Az egyik karácsony este odament velem Szent Ferenc szobrához, és azt mondta, imában kérjem azt, amit a legjobban szeretnék. Megtettem, mégpedig hangosan. Azt kiabáltam Szent Ferencnek, adja vissza az apámat, hogy megölhessem. Folyton az a

karácsony járt az eszemben, amikor vártunk és vártunk rá. Azt akartam, hogy haljon meg, mert elhagyta az anyámat és engem.

Cilla megfogta a férfi kezét.

- Érthető. Hiszen gyerek voltál.

Ebben a pillanatban megcsördült az íróasztalon a telefon. Jonah felvette a kagylót.

- Igen, Virgil? Persze, hozd ide Carment és Bent!

Cillára pillantott. - Virgil azt mondja, hogy Carmen talán tud válaszolni az egyik kérdésedre.

- Reméljük, hogy ez segít.

Egy perccel később Carmen lépett ki a liftből, a fia, Ben követte. Laptopot tartott a hóna alatt. Virgil zsúrkocsit tolt feléjük.

- Egy kis harapnivaló. Szendvicsek, italok.

Carmen Jonah-hoz fordult.

- Pete beugrott helyettem az *Interludesba.* Amikor Hen felhívott és mondta, hogy emlékszik valamire, ami hat évvel ezelőtt történt a *Szent Ferenc Központban,* gondoltam, nyomban tudni akarod.

- Igen, és köszönöm. - Jonah Benre nézett. - Kérlek, mutasd meg, mit hoztál!

- Mindenekelőtt fotókat. Páter Mike megkért, hogy készítsek egy albumot a központnak. És amikor a fényképeket végignéztem, eszembe jutott valami. - Ben zavartan elvigyorodott. - Volt egy fiatal nő, aki önkéntesként dolgozott a központban. Tizennyolc vagy tizenkilenc éves lehetett. Én tizennégy, egy éretlen kölyök.

- Beleestél. - Carmen elmosolyodott. - Amikor Hen bejött a laptopjával az *Interludes*ba, és megmutatta a képeket, nyomban eszembe jutott.

- És ez a rajongás segíthet rajtunk? - kérdezte Cilla.

Ben hevesen bólogatott.

- Igen, mert... amilyen szerelmes voltam abba a lányba, ő ugyanolyan szerelmes volt Jonah-ba. A lány gyakran segített a központban, az irodában. Vagy kisgyerekkel játszott, de amint Jonah felbukkant, mindig a közelében lebzselt. Nem volt semmi esélyem. Az a lány szabályszerűen üldözte Jonah-t, én meg őt - a fényképezőgépemmel. - Ben odaadott Jonah-nak egy fotót. - Minden

rajta van a laptopon. Amikor ezt a képet jobban megnéztem, kinagyítottam és kinyomtattam. Anya valamilyen dobozokról mesélt...

Cillának elakadt a lélegzete. A kép egy fiatal szőke lányt ábrázolt, aki egy karácsonyfa előtt állt. Profilból látszott, ahogy átnyújt Jonah-nak egy ajándékot: egy zöld dobozt piros szalaggal átkötve.

És a lány valahogy ismerősnek tűnt.

- Emlékszel rá? - kérdezte Ben.

- Homályosan - felelte Jonah. - Csatlakoztassuk a laptopot a tévéhez, akkor nagyobb képernyőn láthatjuk a fotókat.

Néhány perccel később mindannyian a kanapén ültek, és Ben megkezdte a vetítést.

- Az első képek december közepén készültek.

Adventi ünnepség a gyerekekkel. Gabe Wilder mint Mikulás. Egy kosárlabdameccs. Sok fotón szerepelt az iménti fiatal lány.

Nem volt egy szépség. Talán fel sem tűnt volna, ha nem lett volna ez a hosszú szőke „Alice Csodaországban"-haja.

Cilla töprengett, honnan ismeri a lányt.

- Emlékszem rá - mondta Jonah. - Elizabeth volt a neve, vagy valami ilyesmi.

- Baxter. Elizabeth Baxter - mondta Ben. - Sosem mertem megszólítani, de egyébként sem vett észre. Csak Jonah-t látta.

- Akkor lehetséges... - Jonah a homlokát ráncolta. - Ősszel kezdődött, rendszeresen leveleket találtam a központban lévő postafiókomban. Aláírás: egy titkos hódoló.

- Szerelmes leveleket? - kérdezte Cilla.

- Nem. Verseket. Virágképeket. A dolog ártalmatlannak tűnt.

Ben mutatott egy képet, ahol a szőke fiatal lány egy levelet tesz a postafiókba.

- Aztán ajándékok érkeztek, apróságok. Levélnehezék a kezdőbetűimmel, egy bekeretezett fénykép rólam és Gabe-ről, ahogy kosarazunk. Nem sokat törtem rajta a fejemet, rengeteg dolgom volt.

- Karácsonyra mit ajándékozott neked Elizabeth? - kérdezte Cilla. - Mi volt a zöld dobozban?

- Egy gyűrű meg egy levélke, amelyben az állt, hogy szeret. És hogy egymásnak vagyunk teremtve.

- Mit csináltál?

- Beszéltem vele, mihelyt a karácsonyi ünnepségnek vége lett. Páter Mike nem ért rá, ezért Gabe-et kértem meg, hogy legyen jelen. Visszaadtam a gyűrűt, és azt mondtam, teljesen normális, ha kamaszként az ember rajong valakiért. Ezen mindannyian átestünk, hozzátartozik a felnőtté váláshoz.

Ben elvigyorodott.

- Ugyanezt hallottam az anyámtól is.

- Nem mintha segített volna rajta - jegyezte meg Carmen. - Ben fülig szerelmes volt.

- Úgy tűnt, hogy Elizabeth megértett, de... mondott valami különöset. *Egyes emberek egymásnak vannak teremtve, és ha meghalnak, egy másik életben boldogok lesznek együtt.* Mosolyogva búcsúzott tőlem. Gabe szerint ügyesen oldottam meg a dolgot. - Jonah a hajába túrt. - Soha többé nem gondoltam az esetre. Aznap este San Franciscóba repültem, és itt hetekig azzal foglalkoztam, hogy megtaláljam a *Pleasures* számára a megfelelő épületet. A Denverbe való visszatérésünk után nem találkoztunk újra.

- Nem sokkal karácsony előtt járt Elizabeth utoljára a központban - mondta Ben. - Mindenkinek azt mesélte, hogy elköltözik. Aznap több képet is készítettem róla. Ezeket most látjátok.

Cilla a képernyőre meredt.

- Már emlékszem. Csak levágatta a haját.

- Igen - bólintott Ben. - Tüskésre. Mindannyiunkat sokkolt a dolog, de azt mondta, új életet akar kezdeni, a régit hátrahagyni.

Cilla sóhajtott.

- Ha igazam van, tényleg maga mögött hagyta a régi életét. Éspedig itt, San Franciscóban.

- Miből gondolod? - kérdezte Jonah.

- A hosszú haj miatt nem ismertem fel rögtön. Csak rövid ideig láttam, ezért tévedhetek is. Hat éve történt. Rendőr voltam San Franciscóban, Joe Finelli a társam. Karácsonykor éjszakásak voltunk, késő este érkezett egy telefon. Egy vízi hulla, a Fisherman's Wharfnál.

- Elizabeth Baxternek hívták? - kérdezte Carmen.

- Sosem derítettük ki a nevét. Senki sem jelentette az eltűnését, és nem voltak nála papírok. Csak egy cédula vízálló fóliában. Az állt rajta:

„Megyek, hogy új életet kezdjek. Mostantól együtt leszek a szerelmemmel." Sosem felejtem el, mert olyan szomorú volt. Epp karácsonykor.

- Te jó ég! - mormolta Jonah. - Öngyilkos lett mert visszautasítottam? Mi értelme ennek? Hogy képzelte, hogy aztán együtt leszünk?

- Hitt a reinkarnációban - magyarázta Ben - s valószínűleg abból indult ki, az a leggyorsabb módja hogy új életet kezdjen, ha meghal. Egy új életet, ahol ismét megtalál és boldog lehet veled.

- Kész őrület - csóválta meg a fejét Carmen.

- Elizabeth említette valaha a családját? - kérdezte Cilla.

- Igen - felelte Ben. - Gyakran mesélt a kisgyerekeknek az ikertestvéréről és a nagybátyjáról is. Mindketten a seregben szolgáltak.

- Ha ez igaz, meg fogjuk találni őket. - Jonah a számítógéphez lépett.

Cilla elővette a mobilját.

- Tudatom mindenkivel.

9.

Éjjel három óra. A kocsijában ült és figyelte, amint kialszanak a lámpák a *Pleasuresben.* Csak a harmadik emeleten maradtak égve.

Az ablakok fényesen világítottak. Az a kettő ott töpreng, hogy kiderítse, ki áll a fenyegető levelek mögött.

A férfi erősebben markolta a kormányt, ahogy elöntötte az indulat. A társa kórházban fekszik, így egy lépéssel közelebb kerültek a személyéhez.

Pislogott, hogy elűzze a szeme elől a vörös ködöt. Pedig minden a terv szerint haladt. Cilla Michaels mászott lefelé a tűzlépcsőn. A sofőr a limuzinban maradt.

A társának el kellett volna vinnie a helyszínről a nőt, aztán valahol megölni. Hogy mindenki őt keresse, és ezzel legyenek elfoglalva. És mert folyton keresztezte az útját!

Dühében ismét erősebben szorította a kormányt.

A társa most az intenzív osztályon fekszik. Szerencsére él, de az ujjlenyomata alapján a rendőrség azonosítani fogja.

Mindenesetre ez eltart egy darabig. S még több időre lesz szükségük, hogy összerakják a kirakós játék darabjait, és őt megtalálják.

Igen, még maradt annyi ideje, hogy teljesítse a küldetését. És már megvan az új terv.

Meg fogja bosszulni Elizabeth halálát.

Holnap este a *Pleasures*ben.

Jonah hátradőlt és a számítógépre pillantott. Megadta az adatokat, most a keresőprogram fut, és remélhetőleg hamarosan jönnek az első eredmények.

Legfőbb ideje, mert még mindig sötétben tapogatóznak. Finelli felhívta és közölte a rossz hírt, miszerint nem létezik Paul Michael Anderson. A papírok hamisak voltak.

Cilla telefonált Gabe-nek, és újra felosztották a feladatokat. Gabe most nyomozást indított Elizabeth Baxterrel kapcsolatban.

Jonah megpróbálta kideríteni, valójában ki volt ez a Paul Michael Anderson. Elizabeth nagybátyja állítólag a katonaságnál szolgált. Ezért Jonah most bemásolta a jogosítványban talált képet, és összehasonlította a katonaság adatbankjával. Remélte, hogy megjelenik egy név.

De el fog tartani egy darabig.

Hajnali három, ideje lefeküdni. Flash már magára hagyta, és összegömbölyödött az ablakpárkányon. Amikor Jonah megfordult a széken, látta, hogy Cilla elszunnyadt a kanapén.

Felállt és odament hozzá.

Milyen békésen alszik! Akár egy gyerek, a lábát felhúzta, a kezét a feje alá tette. Az arca kisimult és szelíd.

A látvány egy kicsit meglepte a férfit. Mert Cilla és Priscilla is erőt és határozottságot sugárzott. Igen, buzog benne az energia, ami őt az első pillanattól kezdve megigézte.

Ilyen szelídnek és nyugodtnak sohasem látta. Persze még sohasem nézte álmában. Az *Airport* Hotelben nem jutott hozzá.

Hetek óta álmodik arról, hogy megismételjék azt a szenvedélyes éjszakát. Miért is volt ilyen ostoba? Miért nem kereste egyszerűen meg? Minden porcikája vágyott erre a nőre.

És többet akart. Sokkal többet. Azt kívánta, hogy vele maradjon.

Jonah a kanapé mellett letérdelt, és kisimított a lány arcából egy barna tincset.

Ahogy remélte, Cilla megmozdult álmában. Kinyitotta a szemét, nyomban elszállt belőle a fáradtság, és vágynak adta át a helyét.

Akarlak. Egyiküknek sem kellett kimondania. Némán levetkőztették egymást, aztán összesimultak.

- Jonah - sóhajtotta a lány, amikor a férfi a két kezébe vette az arcát, és szájon csókolta.

Cilla szenvedélyes csókra számított, ám Jonah szelíden, szinte áhítattal csókolta. A szája meleg volt, és puha... Aztán végtelenül gyöngéden simogatni kezdte. Cilla megremegett a vágytól, közben könnyek szöktek a szemébe. A boldogság könnyei. Szereti ezt a férfit, és sejtette, hogy ez fordítva is igaz.

Megérkeztem, gondolta, és a szavak ott visszhangzottak a fülében.

Jonah keze végigsiklott a lány testén, végtelenül élvezte, hogy megérintheti, hogy gyönyörrel ajándékozhatja meg. Szerette volna

elmondani, mit érez, de nem volt benne biztos, vajon Cilla hallani akarja-e ezeket a szavakat.

De megmutathatja neki.

Tehát óvatosan hátranyomta, és becézgetni kezdte a szájával. A nyakánál kezdte, majd elidőzött a mellénél, a hasánál. A combja közt megtalálta a legérzékenyebb pontját.

Cilla hevesen megremegett, amikor a csúcsra ért. Aztán alighogy csillapodott a zihálása, Jonah újra kezdte az izgató játékot, míg Cilla könyörögni nem kezdett a megváltásért.

A férfi ráfeküdt és hangos sóhajjal belehatolt.

- Akarlak. - A lány megfogta a kezét. - Mindent akarok.

Felvette Jonah ritmusát, és mintha minden lökés közelebb hozta volna őket egymáshoz. Végül a férfi Cilla ajkára hajolt, a nevét suttogta, és együtt érték el a lélegzetelállító beteljesedést.

Cilla általában nem énekelt a zuhany alatt. Aznap reggel azonban muszáj volt énekelnie. Ez után az éjszaka után lehetetlennek tartotta, hogy újra kívánja a férfit, pedig így volt.

Csak sajnos ideje, hogy visszatérjenek a valóságba. Gabe a repülőtérről felhívta. Most már páter Mike-kal együtt úton vannak a *Pleasures*be. Akárcsak Finelli, aki magával hozza a vízi hulla - gyaníthatóan Elizabeth Baxter - aktáit. Nem, elég az énekből!

Jonah lépett be a fürdőszobába.

- Egy lépést se tovább! - kiáltott rá Cilla. - Gabe és páter Mike bármelyik percben itt lehetnek.

Jonah kisfiúsán elvigyorodott.

- Már itt is vannak. És Finelli is. Gondoltam, rád fér egy erős kávé. - Lopott egy csókot, aztán átnyújtotta a csészét. - Igyekezz! Nélküled elveszettek vagyunk.

Igen, utolérte a valóság. Fenyegető levelek. Vízi hullák.

Cilla őszintén remélte, hogy minél előbb elkapják Jonah rejtélyes ellenségét.

A férfiak a tévé körül ültek, amikor Cilla csatlakozott hozzájuk. A képernyőn négy fotó látszott. Elizabeth Baxter, amint a karácsonyfa előtt átnyújtja Jonah-nak a zöld dobozt. Elizabeth rövid hajjal. Mellette

a vízi hulla. És egy fiatalember - rövid, szőke hajú, ugyanolyan magas homlokú és kék szemű, mint Elizabeth.

- Ő Robert Baxter - magyarázta Gabe. - A kép a katonaságtól van.

Finelli Elizabethre mutatott.

- Mennyire biztos, hogy ő a halott?

- Elizabeth Baxter és az ikertestvére, Robert, ötévesen elveszítették a szüleiket. A nagybátyjuk, Paul

Baxter lett a gyámjuk, aki katona volt, ezért gyakran kellett költözniük. Ez lehetett az egyik oka, hogy Elizabeth tizenkét évesen internátusba került, Colorado Springsbe. Odaküldtem két emberemet, remélhetőleg megtalálják a fogorvosát, és akkor azonosíthatjuk a holttestet.

Finelli bólintott.

- Rendben. Mit tudunk még?

- A férfi, aki lezuhant a tűzlépcsőn, Paul Baxter. A jogosítványában talált képet beszkenneltem a hadsereg adatbankjába, és Paul Baxter fotóját kaptam meg.

- Már csak az ujjlenyomatokat kell összehasonlítani, hogy biztosak lehessünk - szólt Finelli. - A fickót fejsérülés miatt mesterséges kómában tartják, napokba is beletelhet, míg ki lehet hallgatni.

- Paul Baxtert egy éve elbocsátották a hadseregből - folytatta Gabe. - Irakban szolgált és megsebesült.

- Mit tudunk Elizabeth ikertestvéréről? - kérdezte Cilla.

- Ő is katona volt - felelte Gabe. - Egy évvel ezelőtt önként otthagyta a hadsereget. Sokkal többet nem tudtam kideríteni, de Jonah tehetséges hacker, talán hozzáfért a katonaság személyi aktáihoz. És felfedeztem még valami érdekeset. Jobban mondva nem fedeztem fel. Robert Baxternek semmi nyoma, amióta visszajött Irakból. Sehol sem bukkan fel a neve. Az egészségügyi kártyáját nem iktatták. Nincs adóbevallása. Sem halotti anyakönyvi kivonata.

- Talán hamis papírokat használ - vetette fel Cilla.

- Mint a nagybátyja.

- Csakhogy fogalmunk sincs, milyen néven él - mondta Gabe.

- Ő a háttérben meghúzódó fickó. - Cilla teljesen biztos volt ebben. - Meg kell találnunk.

- Feltétlen.

Cilla most páter Mike-hoz fordult.

- Mennyi ideig volt Elizabeth a központban?

- Hat hónapig. 2005 júniusától decemberéig.

- Robert Baxternek júniusban bevetésre kellett mennie Irakba - mondta Gabe. - Így Elizabeth egyedül maradt.

- Az ikrek általában nagyon közel állnak egymáshoz - töprengett fennhangon Cilla. - Elizabeth valószínűleg mindenről beszámolt Robertnek, ami történt vele. Így bizonyára a zöld dobozban átnyújtott karácsonyi ajándékról is. Ki tudja, miket írt. Talán, hogy Jonah hidegen visszautasította, és ő öngyilkosságra készül. Rettenetes lehetett Robertnek. Irakban volt, és nem segíthetett a húgán.

- Tönkretettél egy ártatlan életet, ezért fizetned kell - idézte Finelli. - Igazad lehet. De a dolog hat éve történt, és Robert Baxter már egy éve elhagyta a hadsereget. Miért várt eddig a bosszúval?

- Mert ő mindent alaposan eltervez - vélekedett Jonah. - Nem csupán egyszerűen meg akar ölni. Azt írta, hogy a gazdagság és a szerencse múlandó. Talán el akarja venni tőlem a *Pleasurest!*

- Ebben az esetben a klubot karácsonyig be kellene zárnunk - mondta Finelli.

- Nem - ellenkezett Cilla.

Mindenki a lányra pillantott, de ő Jonah szemébe nézett.

- Robert pontosan azt akarja elérni, hogy bezárjuk. Ma van december huszonharmadika, ma lesz a jótékonysági gála. Szerintem örülne, ha lemondanánk az eseményt.

- Azt hiszem, igazad van - bólintott Jonah. - Fogadok, ha megtartjuk a gálát, ő is jelen lesz. Eddig nem hibázott, ma este talán fog.

Gabe tétovázott.

- Nem lesz könnyű gondoskodni a biztonságról. A kamerák már fel vannak szerelve. A lakásodon lesz a főhadiszállás. Téged és Cillát bekábelezünk.

Jonah Finellire pillantott.

- A San Franciscó-i rendőrség is támogat minket.

Finelli csüggedten felsóhajtott.

- Ez az este rémálommá válhat. Pedig holnap karácsony.

10.

*A Pleasures*t ünnepélyesen feldíszítették, és a felső lépcsőről Cilla minden érkezőt láthatott. A vendégek jókedvűek voltak, nem sejtették, hogy a gálát egy potenciális gyilkos csapdának szánja.

Cilla épp Jonah-t figyelte, aki a lépcső aljánál állt, hogy üdvözölje a vendégeit. Gabe egy tapodtat sem mozdult mellőle. A lány ennek ellenére aggódott, mert az volt az érzése, hogy a fenyegető levelek írója hamarosan megjelenik.

Körbehordozta a tekintetét. Az első emeleten az asztalokat a falhoz tolták, a mennyezetről kristálycsillárok lógtak alá. A háttérben egy zenekar játszott, és néhány pár már táncolt is. Odalent a bárban pezsgővel kínálták a vendégeket, az étteremben ínycsiklandó büfét rendeztek be.

Gibbons és Santos Jonah lakásában a monitorok előtt ültek, és figyelték a biztonsági kamerák felvételeit. Idetartozott az a parányi kamera is, amelyet Cilla ruháján egy virág takart el. Hogy be- és kikapcsolja, csak a pántjához kellett érnie.

- Ennél valamit? - kérdezte Nicola Guthrie, aki Cilla mellett állt.

Gabe menyasszonya volt, és FBI-ügynök.

- Nem. Csupa ideg vagyok.

Nicola lenézett a lépcsőn.

- Gabe vigyáz, hogy Jonah-nak ne essék baja.

- Igen.

Még most sem volt elég információjuk a Baxter ikrekről. Annyi viszont bebizonyosodott, hogy a vízi hulla tényleg Elizabeth volt.

Gabe beszélt ma a testvérek egyik régi tanárával, aki megerősítette, hogy Elizabeth érdeklődött a keleti vallások és a reinkarnáció iránt. A bátyját rendkívül intelligensnek, de lelkileg labilisnak jellemezte, aki hajlamos dühkitörésekre. És nem győzte hangsúlyozni, hogy a testvérek nagyon közel álltak egymáshoz.

- Időben meg kell találnunk. - Cilla idegesen a bejárat felé pillantott.

Nicola megszorította a kezét.

- Gabe összes munkatársa itt van. Finelli húsz rendőrt hozott magával.

Igen, minden biztonsági óvintézkedést megtettek. Gabe emberei a földszinten rótták köreiket, Finelli fehér pincérkabátban a bárpultnál állt.

- Ki az a férfi, akivel Jonah éppen beszél? - kérdezte Nicola.

- Carl Rockwell, az egyik üzlettársa. Miért?

- Amikor mosolygott, emlékeztetett valakire, de nem tudom, kire.

- Megkértem Gabe-et, hogy ellenőrizze. A *Pleasures* kapcsán ismerte meg Jonah-t, ő volt az egyik első befektető. Nem tudom, képes vagyok-e tisztán gondolkodni.

- Jonah több számodra mint egyszerű ügyfél.

- Több.

Ebben a pillanatban páter Mike jött fel a lépcsőn. Nicola megkérte:

- Páter, itt maradna egy kicsit Cillával? Én gyorsan lemegyek és hozok valami ennivalót.

Alig került hallótávolságon kívül, Cilla megszólalt:

- Remélem, hathatósan imádkozott.

A páter két kezébe fogta a lány kezét.

- Maga is, nem igaz?

- Igen, de vajon segít? Az egyik nagynéném apáca. Szerinte az isten néha egyszerűen nemet mond.

A páter csak mosolygott.

Ebben a pillanatban Stanley és Glenda Rubin lépett be a klubba. Velük volt Dean Norris, Glenda húga és a sógora. Stanley üdvözlésképpen megölelte Jonah-t, a férfi viszonozta az ölelést.

Cilla páter Mike-ra nézett.

- Jonah említette, hogy megpróbálja megtalálni az apját?

- Nem.

- Egyelőre semmi nyoma. Jonah szívesen viszontlátná, noha korábban dühös volt rá. Én azt hiszem, jót tenne Jonah-nak.

- Sokat jelent magának, ugye? - A páter megszorította Cilla kezét. - A sors útjai néha kifürkészhetetlenek. Ha nem tűnik el az apja, Jonah nem jött volna el hozzánk. Akkor most talán nem tenne ilyen sokat a gyerekekért. Amikor be kellett zárni a *Szent Ferenc Központot*, ő volt az, aki rábeszélte Gabe-et és Nasht, hogy létesítsenek egy új otthont nehéz sorsú fiúk meg lányok számára.

Újabb vendégek érkeztek a klubba.

A páter szorítása hirtelen erősebb lett.

- Ki az a fiatalember, aki épp Jonah-val beszél?

- Dean Norris. Stanley Rubin, Jonah egyik üzleti partnerének a pártfogoltja.

- Amikor bejött, egy pillanatra levette a szemüvegét, hogy megtörölgesse. Hirtelen azt hittem...

- Mit?

Cilla nyugtalanul figyelte a kis csoportot. Dean Norris az egyik pincér tálcájáról elvett egy pezsgőt, Glenda nevetett, Stanley Jonah-val beszélgetett. Gabe ott állt mellette.

Páter Mike felsóhajtott.

- Úgy láttam, mintha a fiatalember hasonlítana Elizabethre, de talán megcsalt a szemem.

Ebben a pillanatban Dean kisimította a haját a homlokából, aztán felnézett és intett nekik.

Cillát rossz érzés fogta el.

A másodperc törtrészére ő is felfedezni vélte a hasonlóságot. Dean mondott valamit Stanleynek, aztán elindult felfelé a lépcsőn.

- Páter Mike - suttogta Cilla. - Valahogy ráveszem Deant, hogy adja oda magának a pezsgőspoharát. Ujjlenyomatok vannak rajta, és kérem, vigyázzon rá, míg Nicola visszajön.

- Rendben.

- Cilla! - Dean kedvesen mosolygott. - Reméltem, hogy találkozunk. Szeretnék elnézést kérni, amiért tegnap olyan ingerült voltam.

- Nincs semmi gond. Bemutathatom páter Mike-ot?

Dean kezet nyújtott.

Cilla szemügyre vette a fiatalembert. A hajszíne és a szeme színe nem egyezett Elizabethével. Ám profilból nézve - mint most is - volt némi hasonlatosság. Ráadásul Dean a hadseregben szolgált, mielőtt Stanley alkalmazta volna. Mégpedig egy évvel ezelőtt.

De bizonyítékok kellenek.

- Dean, lenne kedve táncolni velem?

- Szívesen.

- Addig bízza a pezsgőspoharát páter Mike-ra!

Dean engedelmeskedett.

Cilla belekarolt a férfiba és a táncparkettre vezette. Amennyiben ő Robert Baxter, távol kell tartania Jonah-tól. A ruhája pántjához ért és bekapcsolta a virág alatt megbúvó kamerát meg mikrofont.

- Igaza volt - szólalt meg Dean, amikor táncolni kezdtek. - Jonah tényleg megdicsérte a terveimet, csak tegnap nem tudtam leplezni a csalódottságomat, amiért nem valósulnak meg azonnal.

- Könnyen dühbe gurul.

-Nem, nem. De a szavai ráébresztettek, hogy a munkám egy nap elnyeri jutalmát, csak türelmesnek kell lennem. A Seattle-ben megnyíló klubban esélyem lehet.

Cilla a férfi arcát fürkészte. Nyugodtnak, szenvtelennek tűnt. Ám a lány ösztöne azt súgta, hogy ő Elizabeth bátyja.

És hajlamos a dühkitörésekre.

Ha provokálja, kiderül, meg tudja-e őrizni a higgadtságát.

- Biztosan nem lehetett könnyű magának a katonaságnál.

Dean arcáról eltűnt a mosoly.

- Hogy érti ezt? Egyáltalán honnan tudja, hogy a katonaságnál szolgáltam?

- Glenda említette. A magához hasonló türelmetlen fiatalemberek számára, akik ragaszkodnak az ötleteikhez, nehéz lehet parancsoknak engedelmeskedni.

- Nem volt az. - Dean éles hangja az ellenkezőjéről árulkodott. - A bátorságomért több ízben is kitüntettek.

Idegesnek tűnt. És feszültnek. Cilla elhatározta, hogy mindent egy lapra tesz fel. Őszintén remélte, hogy működik a kamera meg a mikrofon, s Gibbons és Mark figyelnek.

- Eláruljam, hogy valójában kicsoda maga?

A férfi szeme megvillant.

- Dean Norris vagyok.

- Nem, maga Robert Baxter. Az ikertestvére hat évvel ezelőtt, karácsonykor öngyilkosságot követett fel. Meg akarja bosszulni a halálát.

- Nem tudom, miről beszél.

- Dehogynem - folytatta Cilla. - Elizabeth San Franciscóban halt meg, és maguk ketten nagyon közel álltak egymáshoz. Amikor maga Irakban szolgált, a húga nagyon egyedül érezhette magát. Leveleket írt, de fogadok, magának még válaszolni sem volt ideje. Lelkiismeret-furdalása van, amiért nem volt mellette, és nem beszélte le a reinkarnációval kapcsolatos ostobaságokról.

Dean olyan erősen szorította a csuklóját, hogy Cilla attól tartott, még eltöri.

- Nem volt ostobaság, hogy Elizabeth hitt a rein karnációban. És ő megértette, miért kellett egyedül hagynom. Jonah Stone kergette a halálba, az ő bűne.

Cilla érezte, hogy valami kemény dolog feszül a derekának.

- Arra kényszerít, hogy megint megváltoztassam a terveimet. Ezért megfizet. Pisztoly van a zakóm zsebében. Azt teszi, amit mondok, vagy lelövöm a körülöttünk lévő embereket. - Robert hidegen elmosolyodott, - Aztán meg lelövöm magát. Jonah idejön, és ő is meghal. Csak korábban, mint terveztem.

Cilla igyekezett legyőzni a pánikot. Ki kell csalnia a fickót az épületből, messze a vendégektől, hogy ne rendezzen vérfürdőt a táncparketten.

- Mit tegyek? - kérdezte.

- A lépcsőhöz megyünk. Jonah még lent van, hogy üdvözölje a vendégeket.

Cilla nyelt egyet.

- Nem, így nem érünk célba. Gabe, a legjobb barátja mellette áll, és Finelli nyomozó is lent van. Gondoskodnak róla, hogy Jonah-nak ne essen baja.

Dean habozott.

- Ott a konyhába vezető lépcső. Gondoljon bele! Ha a lépcsőhöz visz, felhívhatom Jonah-t. Jönni fog, ráadásul egyedül.

Robert mély lélegzetet vet.

- Rendben. Induljon!

Jonah már egy órája csak mosolyogott, sorra kezet lógott a vendégekkel és a szemükbe nézett. Ám Robert Baxter nem volt köztük.

Vagy mégis? Figyelmesen végighordozta a tekintetét az étteremben, aztán a bárban. Stanley mosolyogva odabiccentett felé, Glenda a húgával beszélgetett. Dean Norris nem volt velük.

Jonah-nak hirtelen balsejtelme támadt. Hiába nézett ismét körül, sehol sem látta a fiatalembert.

Norrisnak nem kék a szeme és a haja sem szőke. De a hadseregnél szolgált.

Korábban miért nem gondolt erre? Idegesen Gabe-hez fordult.

- Hol van Cilla?

- Odafent a lépcsőn Nicolával és páter Mike-kal.

Jonah megpördült, és látta, hogy Nicola a páterrel társalog. Cillának azonban nyomba sem volt. A gyomra bukfencet vetett.

- Nincs ott.

Alighogy kimondta ezeket a szavakat, Gabe a fülére tette az egyik kezét.

- Santos és Gibbons épp most tájékoztattak, hogy Cilla bekapcsolta a kamerát meg a mikrofont. Norris vele van hátul a konyhánál.

Jonah szaladni kezdett a lépcső felé, de Gabe megragadta a karját.

- Kérlek, maradj! Cilla tudja, mit csinál. Ha most odarohansz, Norris pánikba eshet és megsebesítheti.

Gabe egy kis fejhallgatót nyomott Jonah kezébe. - Kövesd a beszélgetésüket és maradj itt!

Gabe elfordult, hogy utasítsa az embereit.

Amikor a konyhába levezető lépcsőhöz értek, Cilla fohászkodott, hogy egyetlen pincér se kerüljön az út jukba. Még észrevennék, hogy veszélyben van, riadót fújnának, és Robert elveszítené a fejét. A férfi az egyik kezével a karját markolta, a másikkal a pisztolyt a hátának nyomta.

Ki kell csalnia az épületből. Cilla megállt.

- Tovább! - Dean taszított rajta egyet.

- Ne hibázzon! Nem Jonah halála az egyetlen célja. Különben nem várt volna ilyen sokáig a bosszúval. És miért kezdett el dolgozni egy évvel ezelőtt Stanley Rubinnál?

- Hogy Jonah helyébe lépjek. Valamikor. Azt akartam, hogy minden, amit felépített, az enyém legyen. A halála után rábeszéltem

volna Stanleyt, hogy vásárolja meg a klubot és bízza rám a vezetését. Enyém lett volna a *Pleasures*, és meg is érdemeltem volna, mert gondoskodtam róla, hogy Elizabeth boldog legyen a szerelmével, Jonah Stone-nal.

Dean is elhiszi ezt az ostobaságot? Te jó ég! Cilla nyugodt hangon megszólalt:

- Még mindig elérheti a célját. Én vagyok az egyetlen ember, aki az útjában áll. Csak le kell lőnie, rajtam kívül senki sem tudja, ki maga. - Szünetet tartott. Remélte, Gabe kitalálja, mit tervez. - A konyhából az egyik ajtó egy szük kis mellékutcába vezet.

- Rendben. A konyhába, aztán a hátsó kijárathoz. Elengedem a karját, de semmi trükk!

Cilla lassan lépdelt, hogy időt hagyjon Gabe embereinek. A konyhában lázas tevékenység folyt. Edények csörömpöltek, lábasokból szállt fel a gőz. A szakácsok a tűzhelyek között szaladgáltak és utasításokat osztogattak.

Cilla felfedezte Finellit tálcával a kezében. Remek! Gabe valószínűleg már a mellékutcában várja.

A gazdasági bejáratnál Cilla úgy tett, mintha nem bírna a nehéz ajtóval. Robert kinyitotta, a lány kihasználta az alkalmat, hogy gyorsan az estélyi táskájába nyúljon. Kivette a kis pisztolyt és a combjához szorította.

Az éjszaka hideg volt, az ég sötét. Az utcai lámpák bágyadtan pislákoltak. Egyetlen lelket sem láttak, miközben az épület háta mögött mentek.

Már majdnem az utca végéhez értek, amikor Robert megtorpant.

- Most le kell lőnöm, hogy visszamehessek az estélyre.

- Ebből semmi sem lesz, Robert Baxter! - szólalt meg Jonah váratlanul a hátuk mögött.

Cilla kitépte a karját Robert szorításából, a földre vetette magát és az oldalára gördült. Lövések dördültek. Az egyik golyó a füle mellett süvített el. Amikor kinyújtotta a pisztolyt tartó kezét, Robert már az aszfalton térdelt fegyvertelenül, a keze vérzett. Jonah, Gabe, Finelli és Nicola pisztolyt szegeztek rá.

Mögöttük látta Virgilt, páter Mike-ot és Carl Rockwellt kirohanni az épületből.

- Elkaptuk. - Gabe Jonah-hoz fordult. - Miért nem segíted fel a hölgyet?

Jonah felhúzta Cillát, magához szorította, majd gyöngéden megrázta.

- A pokolba is! Megállapodtunk, hogy társak vagyunk. Te meg egyszerűen úgy döntöttél, hogy egyedül elkapod ezt az őrültet.

- Az ügyfelem voltál. Csak a munkámat végeztem.

- Hé, hallottam, mit mondtál! Felkérted, hogy lőjön le.

- Megakadályoztam volna.

Jonah magához szorította a lányt, hosszan, gyöngéden megcsókolta.

Valaki fütyült, mások tapsoltak. Amikor végre elhúzódtak egymástól, Robert Baxtert épp beültették az egyik rendőrautóba.

- Tudod, igaza van - mondta Gabe. - Cilla tényleg csak a munkáját végezte. Ráadásul fantasztikusan. Elkaptuk Baxtert, közben a *Pleasuresben* szinte senki sem vett észre semmit. Ő a legjobb.

Jonah Ciliára nézett. Tényleg ő a legjobb.

- Beszélnünk kell. De még előttem áll a nehéz feladat, hogy elmondjam Stanleynek és Glendának, mi történt.

Azzal sarkon fordult és visszament a *Pleasuresbe.*

Hihetetlen, gondolta Cilla. Jonah két órája nem mozdult el mellőle, leszámítva azt a néhány percet, amíg Stanleyvel és Glendával beszélt. Akkor is megkérte, hogy maradjon látótávolságban. A lány egyetlen lépést sem tehetett egyedül.

Cilla most Gabe és Nicola között ült, miközben Jonah a színpadon állva kihirdette a tombola nyerteseit.

- Jonah még mindig dühös rám - súgta oda a lány Gabe-nek.

- Majdnem elveszített. Időre lesz szüksége, míg ezt megemészti.

- Csak a munkámat végeztem.

- Pontosan - bólintott Nicola. - És ezt ő is tudja.

- Nem vagyok benne biztos, most mit kellene tennem.

- Lenne egy ötletem - vélekedett Gabe. -Átvizsgáltam a *Pleasures* befektetőit, és néhány érdekes információra tettem szert. Mivel nem volt közük az esethez, tovább nem foglalkoztam azzal, amit megtudtam.

- Miről van szó?

- Carl Rockwell különböző kormányzati pozíciókban dolgozott, mielőtt hat évvel ezelőtt nyugdíjazták. De a tevékenységével kapcsolatban minden adat zárolt. Jonah, ha akarja, többet is kideríthet.

Cilla Carl felé pillantott, aki páter Mike-kal beszélgetett.

- Támogatja Jonah üzleti tevékenységét, mióta megszűnt az a rejtélyes állása.

Gabe bólintott.

- Érdekesnek találtam. Talán szívesen beszélnél erről Jonah-val.

Cilla Gabe-re és Nicolára pillantott.

- Ti maradjatok itt! Váltok pár szót négyszemközt Carllal.

Odament a két férfihoz, elnézést kért páter Miké-tói, és behúzta Carlt Jonah irodájába. Becsukta az ajtót, az egyik székre mutatott és megkérdezte:

- Miért hagyta el Jonah-t és a feleségét húsz évvel ezelőtt?

- Maga nem kerülgeti a forró kását, ugye?

- Nem. Maga se tegye!

- Az imént ugyanerről beszélgettem páter Mike-kal,

- Miért nem tért vissza soha? Jonah is meg fogja kérdezni magától.

- Nem tudtam. Akkoriban a CIA egyik félkatonai szervezeténél szolgáltam, és az egyik bevetésen súlyosan megsebesültem. Mire a kórházban magamhoz tértem, négy év telt el, és az arcom saját magamnak is idegen volt. Ugyanis elvégeztek rajtam néhány plasztikai műtétet.

- Ennek ellenére hazamehetett volna.

- Kiderítettem, hol él Jonah, és olvastam a feleségem haláláról is. Nyomban elmentem páter Mike-hoz. Ő azt tanácsolta nekem, hogy karácsonykor találkozzam a fiammal Szent Ferenc szobránál. A kapuban álltam, és hallottam, amint azt kiabálja, hogy meg akar ölni. Igen, rossz férj és rossz apa voltam. A kalandos élet fontosabb volt a számomra, mint a családom.

- Tehát ismét elment.

- Abba az életbe, ahova tartoztam, s amelyet képtelen lettem volna feladni. A CIA-nál senki sem tudhatott a családomról, ezért felvettem Darrell Stone személyiségét. Jonah jobbat érdemelt volna nálam.

Cilla az elkínzott arcú férfira nézett.

- És most? Odamegy hozzá és megmondja neki?

- Jonah hogyan is bocsáthatna meg nekem, amikor én magamnak sem tudok megbocsátani?

- Hat éve volt arra, hogy megismerje. Ha kíváncsi a véleményemre, akkor szerintem a karácsonyi időszak erre a legalkalmasabb. De magáé a döntés. - Mivel Carl hallgatott, hozzáfűzte: - Egyet elárulhatok: Jonah keresi magát. És ahogy ismerem, meg fogja találni, talán jobb lenne, ha maga tenné meg az első lépést.

Órákkal később, amikor már kihunytak a *Pleasuresben* a fények, Jonah Cillával együtt felment a lakásába.

A lány érezte, hogy a férfi még mindig dühös rá. Arra gondolt, amit Carlnak is tanácsolt. Talán jobb lenne, ha ő tenné meg az első lépést.

- Azt mondtad, beszélnünk kell.

- Igen. - Jonah kivett egy üveg pezsgőt a hűtőből.

Cilla leült a pult mellé.

- Újra megtenném.

- Mit?

- Szembesíteném Robert Baxtert az igazsággal, és egyedül elhagynám vele a *Pleasurest.*

- Tudom. Te már csak ilyen vagy.

Jonah kivett két poharat a szekrényből, és kinyitotta az üveget.

Cilla ideges lett. Most beszélnek, vagy sem?

A férfi kitöltötte a pezsgőt, és az egyik poharat átnyújtotta neki.

- Ünnepelünk?

- Remélem. - Jonah koccintott a lánnyal. - A sikeres együttműködésünk befejezésére!

- Vége?

- Már nem vagy a testőröm. Én már nem vagyok sem az ügyfeled, sem a társad.

És most? Haza fogja küldeni? Cilla letette a poharát.

- Van egy ajánlatom.

- Igen?

- Szeretném meghosszabbítani a partnerséget. Ide akarok költözni. Mit szólsz hozzá?

- Miért akarsz ideköltözni?

- Itt lehet macskát tartani, és Flash jól érzi magát.

- Egyéb ok?

- Közelebb vagyok az irodához.

Jonah nevetett.

- Három utca. Ez a valódi ok?

- Rendben. Az az igazság... hogy egyetlen éjszakát sem akarok nélküled eltölteni.

Jonah áthajolt a pult fölött.

- Egy feltétellel. Ha ideköltözöl, itt is kell maradnod.

Cilla mosolyogva átölelte a férfi nyakát.

- Nem is sejted, milyen ragaszkodó típus vagyok. Sosem szabadulsz tőlem.

- Csodálatos - suttogta Jonah, és gyöngéden megcsókolta Cillát.

Utóhang

Szilveszter... nem sokkal éjfél előtt

Jonah megtöltötte az utolsó pezsgőspoharat is a tálcán, aztán a konyhapultra tette az üveget.

Cilla boldogan elmosolyodott.

- Ez lesz az első alkalom, hogy kristálypohárral koccintok az új évre.

Mögöttük a vendégek vidám zsibongtak. Odalent a *Pleasures*ben nagyszabású szilveszteri buli volt, de Jonah a legközelebbi barátait meghívta a lakásába. Mindenkit, aki segített, hogy zavartalanul kezdődjön az új év. Itt volt Gabe, Nicola és páter Mike. Finelli a barátnőjével és N. K. a feleségével. Carmen és a két fia. Ben természetesen magával hozta a fényképezőgépét.

És Carl Rockwell is eljött. Nem várt karácsonyig, hanem a Cillával folytatott beszélgetés másnapján bekopogott Jonah-hoz. Cilla magukra hagyta őket, és két órával később a két férfi szívélyes öleléssel búcsúzott egymástól.

- Örülök, hogy Carl velünk ünnepel - mondta a lány.

- Én is. Az üzleti partnerem és egy idő óta jó barátok vagyunk. Az elvesztegetett éveket nem hozhatjuk vissza, de van közös jövőnk.

- Még öt perc! - kiáltotta Ben. - Hol marad a pezsgő?

Jonah megfogta Cilla kezét.

- Előtte szeretnék kérdezni valamit. - Elővett a zakója zsebéből egy dobozt, és kinyitotta. Cilla némán meredt a szikrázó gyémántgyűrűre. - Tudom - mondta a férfi habozva -, hogy annak idején csak egyetlen éjszakában állapodtunk meg, és ez túl nagy lépés. De azt akarom... azt szeretném...

- Kérdezd már meg végre!

- Ez az én Cillám! - Jonah nevetve felkapta a lányi. - Feleségül jössz hozzám?

- Igen! - kiáltotta boldogan a lány. - Igen - ismételte meg komolyan, amikor a férfi a kezére húzta a gyűrűt.

- Kettőtökre! - A vendégek magasba emelték a pezsgős poharakat. - És egy boldog új évre!

Kathie DeNosky **A boldogság nem jár egyedül**

Hogy tudna Brad a választási kampányra összpontosítani, amikor vetélytársnője ajka szenvedélyes csókra csábítja, ráadásul gondoskodnia kell bátyja elárvult kislányáról is? A csinos Abby, akinek legnagyobb bánatára sohasem lehet gyereke, szívesen segít a kicsi ellátásában. Közben szép lassan szívébe zárja az apukát meg a babát is...

1.

Brad Price elképedve meredt a pici kislányra, aki bájosan mosolygott rá, miközben megpróbálta dundi lábacskáját a szájába gyömöszölni. Mikor veszítette el Sunnie a rózsaszín zoknicskáját? Alig két perce érkeztek meg a Texasi Marhatenyésztők Klubjába, és fél lábát máris sikerült megszabadítania a fölöslegesnek érzett ruhadarabtól! Figyelemre méltó teljesítmény egy hat hónapos gyerektől!

Brad tanácstalanul forgatta és tanulmányozta a kezében tartott papírpelenkát. Jaj, hogy is merte rászánni magát, hogy magához vegye a megboldogult bátyja kislányát? Hiszen fogalma sincs, hogy miképp kell egy csecsemővel bánni. Hamarabb vezetne el egy űrhajót a holdra.

Amikor elhatározta, hogy Sunnie-t örökbe fogadja, felmerült benne a gondolat, hogy nem pályázik többé a klub elnökségére. Több barátjának megígérte azonban korábban, hogy indul a választáson. Az ígéret pedig mindig szent volt számára. Azonkívül nagyra értékelte a klub elkötelezettségét a rászorulók támogatása iránt, és Sunnie-t is ebben a szellemben akarta nevelni. Alkalmasnak is érezte magát a vezetésre, mivel mindig meg tudta őrizni a hidegvérét. A szervezet jövőjére nézve is már kész tervei voltak.

Néhány éve kezdett lazulni az összetartás a régi gárda és az új tagok között. Ennek szerette volna Brad útját állni. A klub számára mindig nagyon fontos volt a közös célokért való küzdelem és egymás kölcsönös segítése. Ez került most veszélybe, ennek a fennmaradása volt a tét. Brad azt akarta, hogy továbbra is ugyanolyan felelősségteljesen szívükön viseljék városuk, a Texas állambeli Royal ügyeit, mint korábban.

Hiába tervezett el azonban mindent olyan szépen, ha nem sikerül végre Sunnie pelenkáját kicserélni, akkor minden igyekezete hiábavaló volt. Akkor nem ér oda idejében a közgyűlésre, hogy előadja az elképzeléseit. Ez pedig nagy valószínűséggel azt eredményezi, hogy egy nőt választanak meg elnöknek. Ráadásul a klub egyetlen női tagját. Ezt semmiképpen sem engedheti!

Brad behunyta a szemét és tízig számolt. Meg tudja csinálni! Végül is pénzügyi szakértőként végzett, és a Texasi Egyetemen doktorált

summa cum laude eredménnyel. Nevetséges lenne, ha egy olyan egyszerű feladatba beletörne a bicskája, mint egy baba tisztába tétele.

De hát hogy is kell a dologhoz hozzákezdeni? Ha pedig már nagy nehezen eljutott odáig, hogy eltávolította a régi pelenkát és felhelyezte az újat, hogy tudja rögzíteni?

Brad alaposan szemügyre vette a babán lévő pelenkát, hátha rájön a fortélyra. Közben megpróbált visszaemlékezni, mit is magyarázott neki a házvezetőnője, Juanita. Sajnos azonban nem figyelt kellőképpen oda, mert állandóan a kortesbeszéde járt a fejében. Juanitát pedig most már nem tudja elérni, mivel Dallasba repült, mert megszületett a harmadik unokája. Jaj, miért is nem hegyezte jobban a fülét! Sőt fel is kellett volna mindent írni lépésről lépésre.

Már éppen elhatározta, hogy a klub egyik női alkalmazottjához fordul segítségért, amikor nyílt az öltöző ajtaja.

- Hála isten! - sóhajtott fel remélve, hogy olyasvalaki jön, akinek van valami fogalma a feladatról. - Lenne olyan kedves, és segítene nekem?

- Ezer örömmel, Mr. Price.

Az ismerős női hang hallatán Brad sietve megfordult. Éppen neki kellett jönnie!

Abigail Langley állt az ajtókeretnek támaszkodva. Telt, piros ajkain kissé gunyoros mosoly játszadozott, és a karját keresztbe fonta a mellén. Amióta Brad az eszét tudta, az élet minden területén vetélytársak voltak. Az, hogy Abby még a klub elnökségére is pályázik, az utóbbi hónapokban különösen bosszantotta. Mindennek ellenére most valóságos mentőangyalnak tűnt.

- Hogy kell ezt a babán rögzíteni? - mutatta fel Brad zavartan a papírpelenkát.

Abby nevetve levetette a kabátját és felakasztotta a fogasra.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy a nagy Bradford Price olyan feladattal találta magát szembe, amit azzal a lenyűgöző logikájával nem tud megoldani?

Hát persze hogy kihasználja az alkalmat, hogy kinevessen! - bosszankodott Brad, de uralkodott magán.

- Nagyon vicces. Segítesz vagy nem?

Abby mosolyogva odalépett a pamlaghoz, ahol a kicsi feküdt, a lábacskáival kalimpált és vidáman dünnyögött.

- Komolyan fogalmad sincs róla, hogyan kell csinálni?

Hiszen a vak is látja! - mérgelődött Brad, de mérsékelte magát, mert rá volt utalva a vetélytársnőjére.

- Segítesz, vagy keressek valaki mást, aki hajlandó megcsinálni?

- Természetesen tisztába teszem. - Abby leült Sunnie mellé a pamlagra. Megcsiklandozta a kicsit, aki sikongott a gyönyörűségtől. - Persze nem azért, hogy neked segítsek. Ezt a kis angyalt akarom megszabadítani a piszkos pelustól.

- Teljesen mindegy, miért, a lényeg az, hogy meg legyen csinálva. - Még pedig gyorsan, hiszen még találnia kell valakit, aki vigyáz Sunnie-ra, amíg a papája megtartja a beszédét.

Majd ha minden jelölt ismertette a programját, visszavonulhatnak, hogy a tagság dönthessen. Akkor végre hazamehetnek. Sunnie is meg ő is alaposan rászolgáltak a délutáni szunyókálásra.

Pedig még alig kezdődött el a nap. De hát egy babáról gondoskodni sokkal megerőltetőbbnek bizonyult, mint ahogy Brad gondolta. A kicsi lépten-nyomon megéhezik, és borzasztó, mi mindent kell az embernek magával cipelni, ha együtt elmennek hazulról!

- Miért nem hagytad a babát otthon a házvezetőnőddel? - nézett kérdően Abby a férfira, miközben hátrasimította hosszú, gesztenyebarna haját, és a táska után nyúlt, amelybe Juanita összekészítette a babaápolási cikkeket.

- Juanitának sürgősen el kellett utaznia, mert holnap a legkisebb lányán császármetszést hajtanak végre. Ez teljességgel váratlan fejlemény. Valószínűleg néhány hétig Dallasban marad.

Brad csodálattal nézte, ahogy Abby munkához látott. Hintőport és papírkendőket vett elő a táskából, majd felemelte a babát, és egy rózsaszín nyuszikkal díszített, fehér lepedőcskét csúsztatott alá. Honnan tudják a nők, mit kell ilyen esetben csinálni? Talán van egy génjük, ami a férfiaknál hiányzik?

Csak ez lehet a magyarázat. Abby és ő egyidősek. Abbynek sohasem volt gyermeke, mégis habozás nélkül tudja, miként kell egy babával bánni, míg neki halvány fogalma sincs.

Abby pillanatok alatt megszabadította a kicsit a piszkos pelenkától, megtörölgette, bepúderozta és rátette a tiszta pelenkát.

- Így kell rögzíteni - mutatta Bradnek a két rövid ragasztószalagot, amelyeket a férfi nem vett észre. - Vigyázni kell, hogy elég szoros is legyen, de ne legyen kényelmetlen a baba számára... Figyelsz te egyáltalán? Nem lesz mindig kéznél valaki, ha tisztába kell tenni Sunnie-t.

- Hát persze. - Azt azonban Brad bölcsen elhallgatta, nem annyira arra figyelt, amit Abby mondott, hanem arra, ahogy mondta. A kedves, dallamos hang egészen elandalította.

- Mit mondtam utoljára? - nézett Abby kétkedve a férfira.

Ilyen kék szempár nincs még egy egész Texasban! Olyan, mint a harangvirág. Hogyhogy eddig nem tűnt fel neki?

- Nos, Mr. Price? Az unokahúga meg én várjuk a válaszát.

Az ördög vigye, mit is mondhatott? De hát hogyan is koncentrálhatna, amikor ez a bájos teremtés éppen magához öleli a kicsit és megcsókolja a bársonyos arcocskáját? Ezt a látványt sohasem fogja elfelejteni. Ha nem is tudja megmagyarázni, hogy miért.

- Azt mondtad...

Mi a csoda lelte? Ilyen még sohasem fordult vele elő. Miért kell egyfolytában arra gondolnia, hogy milyen érzés lenne, ha Abby puha ajkai megérintenék a bőrét?

- Azt mondtad, vigyáznom kell, hogy a pelenka szilárdan rögzítve legyen, de ne okozzon kényelmetlen érzést. - A férfi megkönnyebbülten lélegzett fel.

- Ez elég sokáig tartott. Nem áll mindig ennyi idő a rendelkezésedre. Lesz, hogy gyorsabban kell kapcsolnod. Most már te vagy Sunnie apukája, bíznia kell abban, hogy te mindig tudod, mit kell tenni.

Brad zavartan bólintott. Tudta, hogy Abbynek igaza van. Néha aggódott is, hogy talán túl sokat vállalt magára, és nyomasztotta a felelősség.

- Sunnie semmiben sem fog hiányt szenvedni, abban biztos lehetsz. Mindent el fogok követni, hogy tökéletes apa legyek. - Bradet valahogy bosszantotta, hogy örök vetélytársnője ezt nem nézi ki belőle. - Hiszen ismersz. Sohasem végzek félmunkát. Ha valamit elvállalok, akkor azt teljes erőbedobással csinálom.

- Remélem is - mosolyodott el Abby.

Mindketten hallgattak, és Sunnie-t nézték, aki bizalomteljesen Abby vállára hajtotta a fejét és behunyta a szemét. Nyilvánvaló volt, hogy álmos és aludni szeretne. Abby gyengéden ringatni kezdte.

- Milyen óriási szerencséd van, hogy Sunnie az életed részévé vált - mormolta halkan.

- Tudom. - Bradet annyira meghatotta a megjegyzés, hogy szeretetteljesen megsimogatta Abby arcát. - Egyszer belőled is csodálatos anya válik.

Az asszony olyan kétségbeesetten nézett rá, hogy a férfi összerándult.

- Jaj, bocsáss meg! - Hogy is felejthette el, hogy Abby férje pontosan egy éve halt meg. És mindketten gyereket akartak. - Biztos vagyok azonban benne, hogy valamikor lesz saját családod.

Az asszony a fejét rázta.

- Bárcsak úgy lenne! Attól félek azonban, hogy a sors nem szánt nekem gyerekeket.

- Hogy jut ilyesmi az eszedbe? Hiszen még csak harminckét éves vagy. Ha nem is találsz olyan férfit, akivel az életed hátralévő részét együtt akarod leélni, gyereked azért lehet. Sok nő dönt úgy, hogy egyedül is vállalkozik rá.

Abby szemébe könnyek szöktek.

- Sajnos, ez nem ilyen egyszerű.

- Talán ebben a pillanatban nehéznek látszik, de később még meggondolhatod magad.

Abby most már nem tudta visszatartani a sírást.

- Az időnek semmi szerepe sincs - zokogta. - Nekem... nekem nem lehet gyerekem.

A férfinak elakadt a szava. Ez sohasem jutott volna az eszébe. Jaj, milyen meggondolatlan volt!

- Borzasztóan sajnálom. Fogalmam sem volt, hogy...

- Honnan is lehetett volna, én azonban már régóta tudom. Egy héttel Richard temetése után kaptam meg a vizsgálati eredményt.

Brad a legszívesebben átölelte volna, hogy megvigasztalja. Érthető, hogy Abby nem tud beletörődni a sorsába. Meghalt a szeretett férje, majd röviddel ezután megtudta, hogy sohasem lehet gyereke.

Rettenetes! A férfit most már semmi sem tudta visszatartani attól, hogy engedjen ösztönös késztetésének. Abby köré fonta a karját, és kis unokahúgával együtt gyengéden ringatni kezdte.

Eszébe jutott, hogy volt olyan idő, amikor nagyon vágyott rá, hogy Abbyt magához ölelhesse. Körülbelül tizenhat éves lehetett. Egyszer azon kapta magát, hogy egészen másképp tekint arra a lányra, aki minden versenyben állandó vetélytársnője volt. Mit nem adott volna, ha magához szoríthatta volna a karcsú, nőies domborulatokkal megáldott lányt...

Sajnos, Abby akkor már Richard Langley iránt érdeklődött, és meg is maradt mellette. Annak idején Brad azzal vigasztalta magát, hogy talán így a legjobb. Abby erősebb érzéseket vált ki belőle, mint ami egy kapcsolatban egészséges. Ha őszinte akar lenni magához, most is ez a helyzet. Soha nő ilyen elemi erővel még nem hatott rá.

- Lassanként talán be kellene mennünk az ülésterembe - ajánlotta Abby, aki láthatóan összeszedte magát. - Rövidesen elkezdődik a választás.

Brad, bármily nehezére esett is, visszavonulót fújt. Leengedte a karját, egy lépést hátrált és az órájára pillantott.

- Úgy van. És még mielőtt a beszédek elkezdődnek, találnom kell valakit, aki vigyáz Sunnie-ra.

Abby óvatosan betette a kicsit a hordozótáskába.

- Mit gondolsz, meddig fog aludni? Ha a beszédek alatt alszik, nincs szükséged senkire. Amíg te beszélsz, én tudok rá vigyázni. Különben pedig te vagy mellette.

Brad gyanakodva nézett vetélytársnőjére. Amióta Sunnie-t örökbe fogadta, fegyverszünetet kötöttek. Ez azonban távolról sem jelenti azt, hogy Abby a választási harcban önzetlenül segítené őt. Hiszen neki magának is nagyon fontos, hogy elnyerje az elnökséget. Biztosan nem követ el azonban olyan aljasságot, hogy felébresztené a gyereket az ellenfele beszéde alatt. Az évek hosszú során sokat vetélkedtek, de mindig nagyon sportszerűen viselkedtek egymással.

- Biztosan nem okoz gondot?

- Természetesen nem. Ne hidd azonban, hogy olyan jóságos vagyok, hogy győzelmet kívánnék neked. Ellenkezőleg. Alig várom már azt a pillanatot, amikor a karácsonyi bálon bejelentik, hogy diadalt arattam.

Abby szeme szikrázott, és harcias tekintetet vetett a férfira.

- Tudom, hogy nem értem teszed - vigyorgott Brad -, hanem...

- Sunnie-ért.

- Világos. Készülj fel rá, hogy rövidesen életed legjobb beszédét fogod hallani!

- Nagyon össze kellene magadat szedni, hogy valóban elkápráztass.

- Meg fogsz lepődni - mosolygott titokzatosan a férfi. Aztán felemelte a babahordozót, amelyben Sunnie békésen aludt, és kiléptek a folyosóra.

Az ülésteremben letették a gyereket a kettőjük közötti üres székre. Abby meggyőződött róla, hogy a kicsi nem ébredt fel, aztán izgatottan körülnézett a teremben. Ott ült már mindenki, aki valamilyen tisztségre pályázott. Hét hónappal ezelőtt nő még tagja sem lehetett a klubnak, amely megalakulása óta férfiegylet volt. Abby törte meg a jeget, sajnos azonban ezt nem a képességeinek köszönhette. Tex Langley, néhai férje ükapja alapította a klubot több mint száz éve. Azóta a vezetőségben mindig volt egy Langley. Richard halálával ez a láncolat megszakadt volna, ha Abby nem jelentkezik tagnak.

- A szó Ms. Abigail Langleyt illeti.

Abby még egyszer meggyőződött róla, hogy Sunnie valóban alszik, aztán a szónoki emelvényhez lépett. Bejelentette, hogy indul az elnökválasztáson, és közben figyelte a hallgatóságot. Az idősebb tagok arcán látszott, hogy cseppet sem örülnek annak, hogy egy nő furakodott be a soraikba és egyenesen a legfőbb tisztségre pályázik. Az ő bajuk! - gondolta Abby. Be kell végre látniuk, hogy a huszonegyedik században élnek, és a nők ugyanolyan rátermettek és céltudatosak, mint a férfiak.

Miután sorra vette a legfontosabb pontokat, rátért a vesszőparipájára.

- Az építési bizottság felkért egy építészt, aki már el is készítette az új klubház terveit. Remélem, hogy önök támogatják ezt az elképzelést, és az új épületet a klub ígéretes jövője jelképének tekintik. Szeretném önöket továbbá megkérni, hogy a tények alapján döntsenek. Ne befolyásolja önöket se a nemem, se a nevem. Köszönöm.

Abby visszament a helyére, a fiatalok lelkesen tapsoltak, az idősebbek kényszeredetten bólogattak.

Abby meg volt magával elégedve. Úgy érezte, hogy nem hozott szégyent sem a nemére, sem a köztiszteletben álló Langley névre. Most már a tagságon a sor, hogy határozzanak a klub jövőjéről.

- No, Price, még mindig olyan biztos vagy a győzelmedben? - vetett Abby egy kihívó pillantást Bradre, ahogy leült.

- Semmi baj, drágám - kacsintott rá a férfi, és felállt.

Noha Abby tudta, hogy a texasi férfiak gyakran „drágámnak" szólítják a nőket, tehát a dolognak semmi jelentősége sincs, mégis egyszeriben melege lett. Milyen ostobaság! Jobbnak látta nem elemezni azonban az érzéseit, inkább Brad szónoklatára összpontosította a figyelmét. Nagyon jól beszélt. Sok ötlete volt, melyek részben egyeztek is Abby elgondolásaival. Ez persze távolról sem jelenti azt, hogy hagyja magát legyőzni!

Világéletükben vetélytársak voltak minden elképzelhető területen. Hol az egyikük diadalmaskodott, hol a másikuk, de mind a ketten keményen küzdöttek. Abby elmosolyodott a gondolatra, hogy ez már az első osztályban elkezdődött, és így ment egészen az érettségiig. Ott egyformán kiváló lett az eredményük, így kettőjüknek jutott a megtiszteltetés, hogy a banketten elmondják a búcsúbeszédet.

Az évek hosszú során mindig versengtek egymással, hol játékosan, hol komolyan. Noha nem gyűlölték egymást, de barátok sem voltak. így aztán Brad együtt érző, szinte aggódó szavai az imént a ruhatárban nagyon meghatották. Talán ezért is árulta el neki, hogy nem lehet gyereke.

Ezen maga is meglepődött, hiszen általában senkinek sem beszélt erről. Miért pont neki mondta el? Csak a legjobb barátnője tud róla. Miért éppen Brad Price előtt fecsegte ki ezt a fájdalmas titkot?

Miközben Abby a saját különös viselkedésén elmélkedett, a baba halkan nyögdécselni kezdett. Bizonyára pillanatokon belül hangos sírással próbálja meg felhívni magára a figyelmet, rémült meg Abby. Egy pillantást vetett Bradre, majd újra a kicsire, aztán felkapta a gyereket meg a pelenkázótáskát, és az ajtó felé sietett. Néhány perc múlva már Brad is utánajött és hozta a hordozótáskát. Aztán egymás után a többiek is elhagyták az üléstermet.

- Holnap lesz a szavazás - magyarázta Brad Abbynek -, de az eredményt csak a karácsonyi bálon hirdetik ki.

- Akkor mára végeztünk? - dugott egy cumit Abby a kicsi szájába, miközben a karjában ringatta.

- Igen. Hála az égnek! Végre hazamehetek az ifjú hölggyel. Ideje megetetnem, aztán mindketten lepihenhetünk.

- Nem gondoltál még arra, hogy pótmamát fogadj mellé?

- Nem, és nincs is szándékomban. Én vállaltam Sunnie felnevelését, és tisztában vagyok a felelősségemmel, nem akarom senki másra áthárítani. Legfeljebb időnként fogadok fel egy-egy bébiszittert, ha valami fontos értekezletről nem érek idejében haza.

- De hogy fogod a következő heteket átvészelni a házvezetőnőd nélkül? Hiszen fogalmad sincs róla, hogy kell bánni egy babával. - Remélhetőleg az etetés valamivel jobban megy, mint a pelenkázás. A férfi sűrű, sötét hajába túrt. Világosan kitűnt, hogy távolról sem látja egyszerűnek az előtte álló feladatokat.

- Majdcsak boldogulok valahogy. Ha pedig végképp megakadok, felhívom Sheilát. - Ő volt a legjobb barátja, Zeke felesége, ráadásul ápolónő. - Vagy a húgomat, Sadie-t. Sheila már gondozta Sunnie-t, mielőtt örökbe fogadtam. Valamelyikük biztosan segíteni fog. Különben hálásan köszönöm, hogy vigyáztál Sunnie-ra, mialatt a beszédemet tartottam - mosolygott Brad. - Nagyon kedves volt tőled.

- Igazán semmiség. - Abby letérdelt, hogy beletegye a kicsit a babahordozóba. Gondosan bekötötte a biztonsági övet, és minden oldalról rögzítette a rózsaszín takarót. - A közeledben lakom - mondta anélkül, hogy ránézett volna a férfira -, ha valami gondod van, és nem éred el sem Sadie-t, sem Sheilát, áthívhatsz engem. Talán tudok segíteni.

- Köszönöm. Nem fogom elfelejteni.

Abby lassan felállt, és egy darabig nézték egymást. Akkor vették csak észre, hogy már mindenki más elment.

Brad hirtelen elvigyorodott.

- Felnéztél már a plafonra?

- Nem. Miért?

- Fagyöngy alatt állsz - mutatott a férfi a gerendáról lelógó díszítményre.

- Sejtelmem sem volt róla.

Abbynek elakadt a lélegzete, amikor a férfi odalépett hozzá és átkarolta a derekát. Csak nem akarja megcsókolni?

- Ugye tudod, hogy meg kell tennem? - kérdezte Brad, mintha csak olvasott volna a gondolataiban. - Ezt kívánja a tradíció.

Abby tiltakozni akart. Hiszen még csak nem is barátok, különben is ostobaság az egész. Mielőtt azonban megszólalhatott volna, Brad magához húzta, és olyan gyengéden csókolta meg, amire igazán nem számított. Azt is érezte persze, hogy tapasztalt férfival van dolga. Brad puha ajkai olyan gyakorlottan simogattak az övét, hogy Abby egyszeriben elhitt minden pletykát, amit erről a férfiról rebesgettek. így csak az tud csókolni, aki vagy őstehetség, vagy pontosan tudja, mi kell a nőknek. Brad Price-ra talán mindkettő igaz.

Mivel Abbynek rogyadozott a térde, a férfi széles vállába kapaszkodott. Izmos testéből a zakón keresztül is annyi erő sugárzott, hogy Abby szinte beleszédült.

Brad magához szorította, és ő készségesen hozzásimult.

Szerencsére ebben a pillanatban Sunnie kiköpte a cumit és bömbölni kezdett. Abby összerándult, kiegyenesedett és rémülten körülnézett. Hála az égnek nincs itt senki! - sóhajtott megkönnyebbülten, és kibontakozott a férfi karjából.

- Még... vásárolni kell mennünk Sheilával - dadogta.

- Nekem pedig a lehető leggyorsabban haza kell mennem. Sürgősen meg kell etetnem Sunnie-t, aztán le kell fektetnem.

Brad olyan kedvesen mosolygott, hogy Abby egészen zavarba jött. A férfit, úgy látszik, nem rázta úgy meg a csók, mint őt. Brad most búcsúzásképpen kezet nyújtott. Abbynek az újabb érintéstől forróság futott végig a karján. Gyorsan el is kapta a kezét.

- Győzzön a jobbik!

A férfi fensőbbséges mosollyal nézett végig a vetélytársán. Jaj, de utálta Abby ezt az arckifejezést!

- Kíváncsi vagyok, hogy milyen képet fogsz vágni, amikor bejelentik, hogy én nyertem.

- Majd meglátjuk. Azért a helyedben még nem nyomtatnék új névjegyet.

- Én is éppen ezt akartam tanácsolni neked.

A férfi a vállára akasztotta a pelenkázótáskát, fogta a babahordozót és nevetve távozott.

Abby egyedül maradt, és ökölbe szorította kezét. Mi a csoda lelte, hogy hagyta magát megcsókolni? És miért nem tudott szellemesen visszavágni? Csak állt, mint egy ostoba kislány! Nem ismer magára! Engedte, hogy a legfőbb ellenfele megcsókolja!

Fejcsóválva vette fel a kabátját, és ahogy a kocsijához ment, még mindig dohogott magában. Micsoda fennhéjázó, beképzelt alak! Ő pedig valósággal a karjába vetette magát! Egy azonban biztos: ez soha többet nem fog előfordulni. Nem akar semmiféle kapcsolatba bonyolódni. Legkevésbé pedig Brad Price-szal, az örök vetélytársával. Akkor sem, ha ő tud a legjobban csókolni egész Texasban.

2.

- Zeke, Sheila otthon van? - kérdezte Brad, alighogy a legjobb barátja felvette a kagylót.

- Szia, Brad! Hogy vagy?

- Pillanatnyilag nem túl jól - dörzsölte meg Brad idegesen a tarkóját.

- El tudom képzelni - nevetett Zeke. - Hallom, hogy Sunnie úgy ordít, mint a sakál. Hol van Juanita?

- Elutazott, és...

- És te teljesen egyedül maradtál Sunnie-val.

- Nem hagyja abba a bömbölést. - Brad fel sem tudta fogni, hogy ilyen pici gyerek miként képes ekkora lármát csapni. Kész csoda, hogy nem csatlakozott még hozzá Royal összes kutyája. - Azt reméltem, hogy Sheila talán tudja, mi lehet a baja.

- Nagyon sajnálom, de Sheila vásárolni ment Abby Langleyvel. A jövő héten karácsonyi összejövetelt rendeznek azoknak a gyerekeknek, akik az édesanyjukkal az anyaotthonban élnek. Sunnie talán éhes. Amikor annak idején Sheila viselte a gondját, feltűnt nekem, milyen hangosan szokta ezt jelezni.

- Nem, az nem lehet. Röviddel ezelőtt kapott enni.

- Talán tisztába kellene tenni.

- Épp most cseréltem pelenkát.

Brad gondterhelt ábrázattal közeledett a baba-hintaülőkéhez, amelyben Sunnie kalimpált és torkaszakadtából üvöltött.

- Mindent megpróbáltam, ringattam, a vállamra vettem és sétáltam vele fel és alá. Semmi sem használt. Egyszerűen fogalmam sincs, mit csináljak.

- Én sem tudok tanácsot adni. Egy pillanat... Abby éppen most hajtott a ház elé. Elmesélem Sheilának, mi a helyzet. Mindjárt vissza fog hívni.

- Köszönöm, Zeke. Nagy kő esett le a szívemről. - Brad befejezte a beszélgetést. Ledobta a mobilt a pamlagra, felvette Sunnie-t, és újra róni kezdte vele a köröket. Nehezen szánta rá magát, hogy felhívja a barátját. Zeke és Sheila friss házasok, és nyilván jobb dolguk is akad,

mint hogy az ő gondjával foglalkozzanak. Nem volt azonban más választása, mivel fogalma sem volt, mihez kezdjen a síró gyerekkel.

- Nyugodj meg, bogárkám! - suttogta, és gyengéden megpaskolta Sunnie hátát. - Mindjárt jön a segítség.

A kicsi azonban rendületlenül bömbölt, már rákvörös volt az arcocskája. Brad életében először érezte magát teljesen tehetetlennek. Mindazonáltal tökéletesen meg volt győződve róla, helyesen tette, hogy a néhai bátyja gyermekét örökbe fogadta. De vajon rendelkezik-e azokkal a tulajdonságokkal, amelyek egy apa számára szükségesek? Efelől voltak kétségei. Azt már megtanulta, hogyan kell etetni és tisztába tenni egy gyereket. Arról azonban sejtelme sem volt, miképp lehetne megnyugtatni.

Miért nem hívja Sheila vissza? A Zeke-kel folytatott beszélgetés óta már legalább tíz perc telt el. Mintha csengettek volna. Sunnie üvöltése mellett persze nem könnyű meghallani. Újra csengettek. Biztosan Zeke és Sheila lesz az!

- Hála az égnek! - sóhajtott fel megkönnyebbülten Brad, és az ajtóhoz sietett. - Igazán nagyon kedves tőletek... - kezdte, de a torkán akadt a szó.

Abigail Langley állt az ajtó előtt és barátságosan mosolygott.

Éppen Abby! Milyen kínos! Most már bizonyára szent meggyőződése, hogy neki fogalma sincs róla, miként kell egy babával bánni.

- Nyugalom, Price! - lépett be Abby az előszobába. - Tudom, nem örülsz nekem, és én sem vágytam rá, hogy idejöjjek. Sheila azonban nem érzi magát jól, ezért engem kért meg, hogy ugorjak át.

Úgy látszik, egyértelműen kiült az arcomra a csalódottság, futott át Brad fején.

De Abby segítsége jobb, mint a semmi, gondolta megkönnyebbülve, amikor Sunnie újra teli torokból rázendített. Gyorsan felsorolta, mi mindennel próbálkozott már a kicsi megnyugtatására.

- Semmi sem használt. Néha már azt hittem, hogy kezd megnyugodni és mindjárt elalszik. Akkor azonban kinyitotta a szemét, és újult erővel bömbölt. Sajnálom, mert nagyon rossz lehet neki.

- Úgy bizony.

Abby ledobta a kabátját meg a táskáját a legközelebbi székre, és átvette a babát a férfitól.

- Nincs semmi baj, kincsem. Itt vagyok. Hol van a cumija?

- Attól félek, nem sokat használ - jegyezte meg Brad, és megvonta a vállát. - Mindig kiköpi.

Alighogy azonban Abby a kicsi szájába dugta a cumit, és szeretetteljesen magához szorította, Sunnie máris nyugodtabb lett.

- Van egy hintaszéked?

- Van...

Brad nem akart hinni a fülének. Alig vette át Abby a gyereket tőle, máris legalább tíz decibellel halkabb lett a sírás. Mit tudhat ez a nő, amit ő nem?

Bevezette Abbyt a nappaliba, és megmutatta a hintaszéket, amelyet akkor vett, amikor a kicsi hozzá költözött. Az asszony beleült és óvatosan ringatózni kezdett. Sunnie még egy kicsit nyöszörgött, aztán pár perc múlva már aludt is.

- Én is megpróbáltam, de csak még jobban bömbölt. - Noha Brad örült, hogy a kicsi végre megnyugodott, némileg bosszankodott is. Mihelyt Abby kezdett Sunnie-val foglalkozni, a kislány egy csapásra úgy viselkedett, mintha kicserélték volna. Brad teljesen ostobának érezte magát. Az egészben az volt a legrosszabb, hogy leszerepelt Abby előtt.

- Valószínűleg Sunnie érzi, hogy ideges vagy, mert egyedül kell róla gondoskodnod, és nyomaszt a felelősség - jegyezte meg Abby, miközben gyengéden ringatta a gyereket.

- Nem vagyok ideges - tiltakozott Brad. - Talán egy kicsit aggódok érte.

Abby halkan felnevetett.

- Mindegy. A lényeg, hogy érzi a nyugtalanságodat, és az rá is átragad.

Brad megsértődött. Éles pillantást vetett Abbyre.

- Azt akarod mondani, én vagyok az oka, hogy nem tud aludni?

- Nem okvetlenül. Valószínűleg küzd az elalvás ellen.

- De hát miért? Én örülök, ha végre lehunyhatom a szemem.

- Én is. Egy baba számára azonban a világ tele van újdonsággal. Bizonyára fél, hogy valamit elmulaszt.

- Hm...

Bradet nem igazán győzte meg ez a magyarázat. Kiment a konyhába, hogy főzzön egy kávét. Remélte, hogy maradt még egy kicsi Juanita almás pitéjéből is. Valamivel meg kell kínálnia Abbyt, hálából, hogy kihúzta a pácból.

Visszament a nappaliba, ahol Abby épp akkor állt fel a hintaszékből.

- Ha megmondod, hol van a gyerekszoba, lefektetem Sunnie-t. Nem kockáztatom meg, hogy esetleg felébred, amikor a kezedbe nyomom.

- A világért se! - Elképzelni is rossz, mi lenne, ha a baba újrakezdené a bőgést. - Gyere velem!

Brad felvezette Abbyt az emeletre a gyerekszobába, amelyet az egyik vendégszobából alakított ki. Közben folyton arra gondolt, hogy Abby milyen természetesen tud bánni a kisbabákkal. Ha valakinek, hát neki okvetlenül kellene hogy gyereke legyen. Milyen kegyetlen játéka a sorsnak, hogy éppen ő nem tud szülni.

Az örökbefogadás lehetősége persze előtte is nyitva áll. Vajon gondolt-e már rá? Brad valószínűnek tartotta, hogy nem. De hát nem az ő dolga, hogy erről beszéljen vele.

Amíg Abby óvatosan lefektette Sunnie-t az ágyacskájába, Brad felvette a babatelefont az éjjeliszekrényről.

- Köszönöm, hogy eljöttél - hálálkodott, miközben lementek a lépcsőn. - Ma már másodszor segítettél ki.

- Látom, hogy Sunnie-n száraz pelenka van. Ezek szerint a tisztába tevés már jól megy?

A férfi vigyorgott.

- Úgy van. Kiderült azonban, hogy az sokkal egyszerűbb feladat, mint elaltatni a kicsit. - Ahogy a lépcső aljához értek, a házigazda a konyha felé intett. - Mit szólnál egy csésze kávéhoz meg egy kis süteményhez?

- Azt hiszem, jobb, ha most elmegyek, hogy élvezhesd a jótékony csendet. Ha bármi gond adódik, nyugodtan felhívhatsz.

Mielőtt azonban Abby a kabátja után nyúlhatott volna, a házigazda a vállára tette a kezét és a nappali felé irányította.

- Bevallom, nagyon jól esne felnőtt-társaságban tölteni egy kis időt. Amint láthattad, Sunnie-val nem igazán lehet még beszélgetni.

- Azt viszont meg kell hagyni, ha akar valamit, akkor elég hangosan tudja hallatni a hangját - nevetett Abby.

- Jaj, ne is mondd, még mindig cseng tőle a fülem!

Abby óvatosan leült a pamlag szélére, és összekulcsolta az ölében a kezét.

- Tudod, ilyenkor már nem iszom kávét. Különben egész éjjel nem alszom.

- Akkor esetleg kérsz valami mást? Vizet? Limonádét? Sajnos, erősebb ital nincs a házban.

Abby Sadie-től, Brad húgától tudta, hogy néhai bátyjuk, Michael alkoholista volt. Nem csoda hát, hogy Brad egy kortyot sem iszik.

- Nem vagyok oda a szeszes italokért. Legfeljebb néha az ebédhez megiszom egy-egy pohár bort.

A házigazda elhelyezkedett a nagy karosszékben.

- Ne érts félre! Általában nincs kifogásom az alkohol ellen. A baj csak akkor kezdődik, ha valaki nem tudja, mikor kell abbahagyni.

- Mint a bátyád?

A férfi bólintott.

- Mike született lázadó volt, és mindig szembeszegült az apánkkal. Meg akarta alázni és minden tekintetben megnehezíteni az életét. Azzal, hogy városszerte ismert iszákos lett, ez tökéletesen sikerült is.

Mike viselt dolgai azonban nemcsak az apjukra vetettek árnyékot, hanem az egész családra is, és ezt Brad sohasem tudta megbocsátani a bátyjának. Abby ezt meg tudta érteni. Ő is szenvedett kamaszkorában a család körül támadt botrány és a róluk keringő gonosz pletykák miatt.

- Sok fiatalnak vannak nehéz korszakai - próbálta Abby enyhíteni Brad keserűségét. - Michael bizonyára nem számolt azzal, hogy az élete irányítása egy idő után kicsúszik a kezéből.

- Talán nem. És sajnos sosem nőtt ki a nehéz korszakából. Amikor aztán apu kitagadta, még rosszabb lett a helyzet.

Michael Price két évvel volt idősebb az öccsénél, és Abby nagyon jól emlékezett rá, hogy a városban mindenki a botrányos tivornyáiról beszélt.

- Ezért költözött el Royalból?

- Igen. Apu már minden eszközéből kifogyott, és végül Mike-ot kidobta a házból. Ő pedig ahelyett, hogy megvárta volna, amíg apu

lecsillapodik, elhagyta a várost. Sokáig nem is hallottunk felőle. Aztán nyolc hónappal ezelőtt értesültünk a haláláról.

- A hír bizonyára összetörte édesapád szívét.

Abby bele sem mert gondolni, mit érezhetett Robert Price. Elvesztette a fiát anélkül, hogy kibékülhettek volna. Valóságos rémálom!

- Bizonyára nagyon fájt neki, de nem mutatta. A korábbi döntését nem bánta meg. Tudod, milyen fontos neki a család jó híre. Sadie sem költözött volna el Houstonba, amikor lányfejjel terhes lett, ha nem félt volna az apánk haragjától.

Abby ennek a botránynak a részleteiről csak később szerzett tudomást. Akkoriban ugyanis Seattle-ben élt, ahol a tanulmányai befejezése után az egyik barátnőjével egy szoftvercéget alapított. Csak akkor tudta meg, mi történt, amikor eladta a cégben a tulajdonrészét, és visszatért Royalba, hogy hozzámenjen Richardhoz.

- Örülök, hogy Sadie visszajött. Különben talán sohasem találkozott volna újra Rickkel.

Sadie Price az első együtt töltött éjszaka után teherbe esett Rick Pruitt-tól. Sajnos azonban Ricket, aki katona volt, röviddel ezután külföldre vezényelték. Minden kapcsolat megszakadt közöttük, míg három évvel később véletlenül össze nem találkoztak a klubban. Azóta boldog házasok, és élvezik az életet a kétéves ikerlányaikkal.

- Apu is nagyon örül ennek. - Brad bizonytalan pillantást vetett a babatelefonra. - Gondolod, hogy Sunnie-nak nincs semmi baja? Olyan szívet tépően sírt.

- Előfordul néha a babákkal. - Abbynek mosolyognia kellett, látva a máskor oly magabiztos Brad határozatlanságát. - Hidd el, hogy nincs semmi baja!

- Remélhetőleg.

- Azt mondtad, hogy nem akarsz pótmamát fogadni. Nem gondolod azonban, hogy mégis kellene valami segítség? Tehermentesítene egy kicsit.

- Nem. Azt hiszem, Sunnie-nak nem lenne jó.

- Megpróbálod teljesen egyedül felnevelni?

Abby csodálkozva nézett Bradre. Az ilyen gazdag férfiak gyakran akkor is szerződtetnek pótmamát, ha a feleségük nem dolgozik.

- Igen. Nem az én kényelmem a fontos, hanem hogy Sunnie-nak mi jó. Rövid kis életében már így is túl sok mindent kellett kiállnia. Az anyja zsarolásra használta, aztán egyszerűen lemondott róla. Eddig nem volt lehetősége, hogy kötődjön valakihez és mellette biztonságban érezze magát.

Tökéletesen igaz. Abby lelkesen bólogatott. Sunnie egy futó kaland eredménye. Az anyja azért akart teherbe esni, hogy később a gyerekkel zsarolhassa a dúsgazdag Price családot. Egy kábítószer-kereskedő állt a dolog mögölt, aki milliókat akart így kizsarolni. Brad leveleket kapott, amelyekben azt állították, hogy ő az apa. Brad azonban nem fizetett. Erre az anya egyszerűen kitette a gyereket a klub ajtaja elé, egy cédulát erősített a takarójára, amelyen az állt, hogy Brad Price az apa. És a genetikai rokonságot valóban ki lehetett mutatni. Brad barátja, Zeke kiderítette, ki az anya. Az asszony ezek után kénytelen volt bevallani, hogy az időközben halálos balesetet szenvedett Michael a vér szerinti apa. Brad mindazonáltal úgy döntött, hogy örökbe fogadja a gyereket. Részben azért, mert kötelességének érezte, részben azért, mert már a szívéhez nőtt a kicsi.

- Csodálom az eltökéltségedet - mondta Abby, gondosan megválasztva a szavakat. - Semmiképpen sem akarlak elbizonytalanítani. Nem gondolod azonban, hogy mégis jól jönne egy kis segítség? Legalább addig, amíg meg nem tanulod, miként kell egy babával bánni.

- Szegény már olyan sok kézen ment keresztül, ezért én az állandóság érzését akarom biztosítani neki. Tudnia kell, hogy én nem fogok egyszerűen eltűnni az életéből, és neki nem kell megint egy másik személyhez hozzászoknia. Mindig mellette akarok lenni. Ezért a következő félév során főleg itthon szeretnék dolgozni.

- Látom, tényleg komolyan gondolod.

Abby csodálattal nézett a férfira. Sohasem gondolta volna, hogy éppen Brad Price képes ilyen áldozatra.

- Nagyon komolyan. A rutinfeladatokat a titkárnőm elintézi az irodában, és e-mailben vagy faxon elküldi nekem azt, amivel személyesen kell foglalkoznom. Majd ha Sunnie egyéves lesz, meglátjuk, hogyan tovább. Akkor majd mérlegelem, hogy visszatérjek-e az irodába, vagy továbbra is itthon dolgozzam.

Abby már attól a pillanattól más szemmel nézett Bradre, hogy megtudta, örökbe szándékozik fogadni az unokahúgát. Az azonban, hogy képes az egész életét felforgatni miatta, mélységes tisztelettel töltötte el. Sok férfi még a saját vér szerinti gyermeke kedvéért sem tenné meg ezt.

Abby valójában egy playboynak tartotta Bradet, aki hihetetlenül ügyesen intézi a pénzügyeit. Az áldozatkész apa képe teljesen új volt számára, és nehéz volt a kettőt összeegyeztetni. Mennyivel egyszerűbb volt egy gazdag család elkényeztetett sarját és állandó vetélytársát látni benne, aki ráadásul még a klub elnökségére is pályázik. A szeretetteljes, felelősen gondolkozó férfi képével, akit ma megismert, egy kicsit összezavarta.

- Most már mennem kell - állt fel gyorsan. - Holnap korán kelek, hogy segítsek Summer Franklinnek az adománygyűjtésben.

- Őrült egy ötlet! Komolyan gondoljátok, hogy azokat a ronda, rikító rózsaszín műanyag flamingókat odacsempészitek a gyanútlan emberek kertjébe, és nekik fizetniük kell az anyaotthon javára, hogy eltüntessétek ezeket a rémségeket?

- Jó ügyet szolgál.

- Elhiszem, de muszáj azoknak a szerencsétlen madaraknak olyan csúfnak és ízléstelennek lenniük?

- Ha szebbek lennének, akkor nem fizetnének az eltávolításukért.

- Ebben van valami. Kérlek, tégy meg nekem egy szívességet!

- Éspedig?

Brad felsegítette Abby kabátját, aztán a vállára tette a kezét és maga felé fordította.

- Kímélj meg a flamingóktól! Szívesen küldök adományt, csak ne is lássam őket.

Abby nevetett, de mielőtt egy szót is szólhatott volna, a férfi átkarolta és magához húzta.

- Még egyszer hálásan köszönöm a segítségedet, drágám.

Megint ez a „drágám"! Hiába tudta Abby, hogy ennek semmi jelentősége, mégis belepirult. Arra a csókra kellett gondolnia a fagyöngy alatt, amely annyira felkavarta.

Gyorsan kibontakozott az ölelésből és ajtóhoz sietett. Remélhetőleg Brad nem vette észre, mennyire összezavarta.

- Rendben van. Megígérem, hogy holnap reggel nem találsz rózsaszín flamingót az ablakod alatt.

- Jó tudni - vigyorgott a férfi.

Abby kinyitotta az ajtót, de mielőtt kilépett volna, még egyszer visszafordult.

- Azért ne bízd el magad! Egy nap felbukkanhatnak a kertedben, mégpedig akkor, amikor a legkevésbé számítasz rá.

Miközben a kocsijához ment, Abby azon tűnődött, mi ütött belé. Egyszeriben miért tűnt fel neki, hogy Brad valójában vonzó férfi? Miért érezte magát a karjában tökéletes biztonságban? Talán mert nagyon régen nem volt férfival dolga, és ezért hozta még Brad Price is izgalomba.

- Elment az eszed! - motyogta maga elé. Hiszen nem kell neki egyetlen férfi sem. Legkevésbé egy olyan playboy, mint Brad Price. Ha valaki ilyen hihetetlenül jóképű és ilyen igéző barna szeme van, az csak bajt hozhat az emberre. Erre neki semmi szüksége! A férje halála rettenetesen meggyötörte, újabb veszteséget nem tudna elviselni. Jobb, ha nem kerül soha többé férfival közelebbi kapcsolatba.

A legnehezebb időszakot úgy vészelte át, hogy a különböző jótékonysági szervezetekben végzett munka elterelte a figyelmét. Nem hagyhatja, hogy nagy nehezen megszerzett lelki nyugalmát felborítsa Brad Price és az elragadó unokahúgocskája. Pedig így ketten együtt szinte ellenállhatatlanok.

- Meddig kell még itt maradnunk? - súgta oda Brad a barátjának, Zeke-nek, és feltűnés nélkül az órájára pillantott.

El sem fogadta volna a meghívást, ha az összejövetelt nem éppen azok tiszteletére rendezik, akik a klub különböző tisztségeire pályáztak. Így azonban kénytelen volt eljönni. Egy pohár ásványvizet kortyolgatva beszélgetett ezzel-azzal. Közben titokban számolta a perceket, hogy mikor mondhat köszönetet a házigazdáknak, Natalie és Travis Whelannek a jól sikerült összejövetelért, és mehet végre haza.

- Miért olyan sietős? - nézett rá meglepve Zeke. - Azt hittem, örülsz, hogy végre elszabadulhattál otthonról. Egész héten csak a gyerekkel foglalkoztál.

- Sunnie esténként nehezen alszik el, és sokszor nagy cirkuszt rendez. A húgom valószínűleg teljesen kikészül, mire hazaérek.

- A régi szép időkben bezzeg más gondjaid voltak! Emlékszel a régi bulikra? A legnagyobb szívtipró hírében álltál az egyetemen.

- Ez azért túlzás. Nem emlékszel talán, hogy én a szobánkban ültem és tanultam, míg te meg Chris Richards dorbézoltatok?

Miközben a két férfi elmerült az emlékekben, Abby lépett be a helyiségbe. A fekete nadrágban, rövid, fekete kabátkában és rózsaszín blúzban roppant elragadóan festett. Bradnek elakadt a lélegzete, és gyorsan elfordította a tekintetét. Talán Zeke-nek igaza van, és nem kellene annyira bezárkóznia. Ha még a régi vetélytársnője látványa is így felkavarja, akkor keresnie kellene magának egy barátnőt.

- Azt hiszem, Sheila akar valamit tőlem - szólalt meg Zeke, ahogy megpillantotta a terem másik végén álló, neki integető feleségét. - Valószínűleg nem érzi jól magát, és haza akar menni.

- Volt már orvosnál?

Brad aggodalmas pillantást vetett Sheila felé. Ő és Zeke a legjobb barátai, Sunnie jövendőbeli keresztszülei. Biztos volt benne, hogy ha neki bármi baja történne, Sunnie számíthatna rájuk.

- Még nem. Holnapra van időpontja. - Zeke letette a pezsgőspoharát. - Mennem kell.

- Add át az üdvözletemet Sheilának. Remélem, rövidesen jobban lesz.

Abby odalépett Bradhez.

- Aggódom Sheila miatt.

- Én is. Biztos vagyok azonban benne, hogy nincs komoly baja. Egyébként nagyon csinos vagy ma este.

Abby gyanakodva ráncolta össze a homlokát.

- Komolyan?

- Hát persze. Különben nem mondtam volna. Miért csodálkozol?

- Még kérdezed? Nem vagyok hozzászokva, hogy bókolj nekem. Sokkal szívesebben szoktál viccelődni a rovásomra.

Brad tiltakozni akart, de rádöbbent, hogy Abbynek igaza van. Amikor annak idején Abby belépett a klubba, olyan gonoszkodó megjegyzéseket tett rá, amelyekre most már egyáltalán nem volt

büszke. Nem csoda, hogy Abby meglepődik, ha valami kedveset mond neki.

- Helyénvaló lenne egy bocsánatkérés.

- Még hogy én kérjek bocsánatot! Megőrültél? Ez a határtalan...

- Csak nyugalom! - vágott Abby szavába a férfi. '

Karon fogta és kivezette az udvarra, mielőtt a körülöttük állók felfigyeltek volna rájuk.

- Miben sántikálsz, Price? - kérdezte gyanakodva Abby.

Miután a többiek hallótávolságon kívül kerültek, Brad az asszony vállára tette a kezét.

- Ne vonj le elsietett következtetéseket! Inkább hallgass meg! Tudom, hogy az utóbbi hónapokban lehetetlenül viselkedtem veled szemben. Szeretnék bocsánatot kérni tőled.

Abby kék szeme elkerekedett a csodálkozástól.

- Nem is tudom, mit feleljek...

- Talán azt, hogy elfogadod a bocsánatkérésemet. De persze tőled függ.

- Természetesen elfogadom.

- Akkor jó - lélegzett fel megkönnyebbülten a férfi. Szeretnélek még egyszer biztosítani, hogy komolyan gondoltam, amit mondtam. - Brad gyengéden megsimogatta Abby karját, megfogta a kezét, aztán egy lépést hátrált. -Tényleg nagyon csinos vagy.

- Köszönöm.

Vajon tényleg elpirult, vagy csak a fények tükröződnek olyan furcsán az arcán? Brad maga sem tudta, miért, de magához ölelte az asszonyt.

Abby ímmel-ámmal próbálta kiszabadítani magát.

- Mi kifogásod egy baráti ölelés ellen?

Valóban csupán baráti? - tűnődött Brad. Akkor miért lett olyan melege, amikor Abby a kezdeti húzódozás után hozzásimult?

- Mióta vagyunk barátok? - kérdezte az asszony halkan.

Brad nehéz szívvel elengedte, és egy lépést hátrált.

- Talán ideje, hogy magunk mögött hagyjuk az állandó rivalizálást, és fegyverszünetet kössünk - mosolygott.

- Miért éppen most, ennyi év után? - Abby szemlátomást még mindig kételkedett Brad őszinteségében.

A férfi elvigyorodott és hanyagul megvonta a vállát.

- Mert szeretném, ha egyetértés uralkodna a klubban az elnökségem alatt.

- Az elnökséged alatt? - nevetett fel kurtán Abby, és az ajtó felé fordult. - Tudtam, hogy van valami hátsó szándékod! Nemhiába lettél hirtelen ilyen barátságos.

Azzal dühösen visszament a házba.

Brad döbbenten bámult utána. Azután zsebre dugta a kezét és maga elé meredt. Tulajdonképpen mi ütött bele? Az utóbbi időben minden lehetőséget megragad, hogy megölelhesse Abbyt. Először a klubban, amikor segített Sunnie-t tisztába tenni. Aztán amikor meg akarta vigasztalni az asszonyt, amiért nem lehet gyereke. Természetesen ezért a fagyöngy alatt nem kellett volna megcsókolnia. És még ugyanazon az estén újra a karjába vette. Hálából, legalábbis ezt igyekezett magának bebeszélni. De hát szavakkal is megköszönhette volna a segítséget.

Brad gondolataiba mélyedve ballagott vissza a házba. Valójában kézenfekvő a magyarázat. Ő egy egészséges férfi, aki nőre vágyik. Amióta magához vette a kis unokahúgát, nem volt együtt nővel. És mivel Abby az egyetlen asszony, akivel az utóbbi hetekben kapcsolatba került, természetes, hogy ő került az érdeklődése középpontjába.

Igen, egészen biztos ez a szokatlan viselkedésének a magyarázata. Brad mosolyogva odalépett a házigazdához, megköszönte a jól sikerült estét, és az ajtóhoz ment. Meg fogja kérni a húgát, hogy a közeljövőben még egyszer vigyázzon Sunnie-ra. Addig pedig ügyel, hogy ne maradjon kettesben Abigail Langleyvel.

3.

Brad a bevásárlókocsira tette a babahordozót, és rámosolygott az unokahúgára.

- Eddig minden rendben. A gyerekorvos meg volt veled elégedve, a futballklub vezetőségével való találkozót átaludtad, most már csak egy kis bevásárlás van hátra. Mi is kellene? Bébiétel és pelenka neked, nekem pedig mélyhűtött pizza. Aztán mehetünk is haza.

Miután a gyerekorvos megállapította, hogy Sunnie tökéletesen egészséges, Brad elhatározta, hogy kevesebbet fog aggodalmaskodni olyan dolgok miatt, amelyeken úgysem tud változtatni. A babák néha ordítanak, nem is keveset. Néha könnyekkel, néha anélkül. Brad azt gyanította, hogy Sunnie gyakran csak azért bömböl torkaszakadtából, hogy felhívja magára a figyelmet. Ma délután azonban úgy viselkedett, mint egy kisangyal. Zeke, Chris és ő egy majdnem profi futballklub vezetőségével tárgyaltak, mivel meg akarják vásárolni a csapatot, és idehozni Royalba.

A gondolatra Brad elmosolyodott. Mint minden texasi, ő is rajongott a fociért. Maga is évekig játszott középiskolás korában, majd később az egyetemen. Zeke, Chris és ő voltak az ellenfél rémei. Most mindhárman nagyon örültek, hogy szülővárosuknak nemsokára saját csapata lesz. Úgy határoztak, hogy ezt az örömhírt a karácsonyi bálon fogják közhírré tenni. Remélték, hogy addig meg tudják nyerni Mitch Haywardot, a korábbi profi játékost a csapat menedzserének. Meg azt is, hogy Daniel Warren, akit az új klubház építésével is megbíztak, addigra be tudja mutatni az új stadion terveit is.

Miközben Brad a bevásárlókocsit tolta a polcok között, arra gondolt, milyen gyökeresen megváltozott az élete. Ha valaki fél évvel ezelőtt azt mondta volna neki, hogy nem fog bejárni az irodába, hanem otthon fog dolgozni azért, hogy egy csecsemőt etethessen és pelenkázhasson, őrültnek nézte volna az illetőt.

Ahogy felnézett, Abby jött vele szembe. A farmerben, a hozzá illő kabátkában és a csizmában remekül festett. Brad néhány nap leforgása alatt már másodszor találta felkavaróan csinosnak. Napnál világosabb jele annak, hogy hiányzik neki egy nő. Mihelyt hazamegy, felhívja a húgát, és megkéri, hogy valamelyik este vigyázzon Sunnie-ra.

- Nagyon jókedvűnek látszol - üdvözölte Abby a férfit. - Előre örülsz a szerinted biztosra vehető győzelmednek?

- Csak annyira hiszek a győzelmemben, mint te a tiédben.

Abby lehajolt és rámosolygott Sunnie-ra.

- Hogy van ez a kis angyal?

- Az orvos nagyon meg volt vele elégedve. Az oltás alatt sem sírt, és ezt ma este meg fogjuk ünnepelni. Letelepszünk a pamlagra a televízió elé, és ott együtt vacsorázunk. Ő megkapja a cumisüvegét, én pedig egy pizzát.

- Az orvos bizonyára mondta, hogy az oltástól egy kicsit belázasodhat.

Abby megcsiklandozta a kicsi állát, az pedig sikongott a gyönyörűségtől.

- Igen, említette. Sunnie persze nem örült különösképpen az oltásnak, de nagyon jól tűrte. Lassanként én is egyre ügyesebb vagyok a gondozásában. Meg vagyok győződve, hogy most már nem lesznek gondjaink.

- Remélem - nézett Abby komolyan a férfira.

Nem nézi ki belőlem? - hökkent meg Brad.

- Ne aggódj! Nagyszerűen megy minden - jelentette ki nyomatékosan. - Már arra is rájöttem, hogy gyorsabban elalszik, ha nem tudja előre, hogy lefektetem.

Abby hangosan felnevetett, ami némileg bosszantotta a férfit.

- Ha nem hiszed, ma este eljöhetsz és személyesen is meggyőződhetsz róla - mondta, amin maga is meglepődött.

Miért kell neki mindenáron bizonygatnia az igazát? Vannak szokások, amelyeket, úgy látszik, nehezen vetkőzünk le. Ha Abby provokálta, sosem tudott ellenállni a kihívásnak, mindig felvette a kesztyűt. Különös módon ezzel Abby is ugyanígy volt.

Az asszony nevetve megrázta a fejét, miközben a lófarokba kötött haja jobbra-balra röpködött.

- Nagyon sajnálom. Noha szívesen megnézném a káprázatos teljesítményedet, ma sajnos nem megy. Egész nap dolgoztam a farmon, és nagyon elfáradtam.

- Nem akarod elismerni, hogy nem túloztam.

-Talán nem akarlak kínos helyzetbe hozni azzal, hogy tanúja vagyok a kudarcodnak.

- Ugyan már! Mindketten tudjuk, hogy élvezed, ha nekem valami nem sikerül.

- Elismerem, hogy az ajánlatod nagyon csábító. -Abby elgondolkozva nézett a babára. - De...

- Rendben, akkor megegyeztünk. Mit szeretsz jobban, a sajtot, a sonkát vagy a pepperónit?

- De hiszen még nem is...

- Mindegy. Veszek többféle pizzát, aztán majd választasz, ha nálam vagy. - Brad válaszra sem várva továbbtolta a kocsit, de még hátraszólt Abbynek: - Fél hét körül várunk.

Mielőtt Abby bármit mondhatott volna, Brad már befordult a sarkon, és a mélyhűtött áruk felé tartott. Közben diadalmasan vigyorgott. Egy-null a javára! Ezúttal ő győzött! Elégedetten nézett a kicsire.

- Ezt a fordulót megnyertem! A következőben azonban segítened kell. Abby nem hiszi, hogy le tudlak fektetni anélkül, hogy visítanál, mint a macska, akinek a farkára léptek. Mi azonban be fogjuk neki bizonyítani, hogy téved! Ugye, drágám?

Sunnie elégedetten kacarászott.

- Ez az! Ha nem hagysz cserben, veszek neked egy kocsit, amint tizennyolc éves leszel.

Miután Abby leállította a kocsiját Brad háza előtt, egy darabig ülve maradt, és a fejét a kormánykerékre hajtotta. Mi ütött belé, hogy idejött, ahelyett hogy otthon a pamlagon kényelmesen elnyúlva olvasgatna? Alaposan meghányta-vetette magában, hogy eljöjjön-e.

Sunnie-val nagyon szívesen volt együtt, a nagybátyja azonban aggodalommal töltötte el. Egyszer már fel is vette a telefont, hogy megmondja Bradnek, sajnos nem tud jönni.

Aztán az aranyos csöppségre gondolt, és döntött. Noha Sunnie rövid élete során már sok mindenen ment keresztül, vidámnak és kiegyensúlyozottnak látszott. Abby egyszerűen nem tudott a csábításnak ellenállni, hogy vele lehessen. Sajnos azonban ezzel együtt jár, hogy találkozik Brad Price-szal is. Azzal az egy méter nyolcvan

centi magas férfival, akit legnagyobb bosszúságára hirtelen rendkívül vonzónak kezdett találni.

Sadie valamikor tréfásan azt mondta, a bátyja elhatározta, hogy Royalban minden szingli nőt meghódít. Innen Brad szívtipró híre. Amióta azonban a hat hónapos unokahúgát magához vette, felhagyott az aranyifjak gondtalan életével, és minden energiáját meg idejét a kicsinek szenteli. Nem sok férfi vállalna ilyet. Ha pedig mégis, akkor igénybe venné egy pótmama hathatós segítségét. Erről azonban Brad hallani sem akar. Mindent elkövet, hogy a lehető legjobb apa legyen, amit Abby csodálatra méltónak talált. És roppant vonzónak. Éppen azért nagy könnyelműség volt, hogy elfogadta a meghívását.

Kihúzta magát ültében, mély lélegzetet vett és kiszállt a kocsiból. Csak pár percig fog maradni, aztán valami ürüggyel távozik. Majdcsak eszébe jut valami kifogás. Kopogott, és amint kitárult az ajtó, egy pillanatra elakadt a lélegzete. Brad félmeztelenül állt előtte. Az egyik karjában a kicsi ült, a másikban egy fekete pólót tartott. Abby még sohasem látott ilyen izmos mellkast, széles vállat és keskeny csípőt. Nem is sejtette, milyen pompás termet rejtőzik a Brad által viselt drága öltönyök alatt. Abby érezte, hogy az arcába szalad a vér. Gyorsan elfordította a tekintetét és belépett az előszobába.

- Megfognád egy pillanatra Sunnie-t, hogy felvehessem a pólómat? - Brad becsukta maguk mögött az ajtót. - Amióta hazajöttünk, nagyon nyugtalan, állandóan fel kell vennem.

Szerencsére Brad nem vette észre, mennyire összezavarta. Abby megkönnyebbülten sóhajtott fel. Roppant kínos lett volna, ha a férfi valami megjegyzést tesz rá.

- Hát persze! - vágta rá gyorsan és átvette a kicsit.

- A babák, úgy látszik, nem tudják elviselni, ha valakin tiszta holmi van - magyarázkodott Brad, miközben belebújt a fekete pólóba. - Valahányszor tiszta ruhában látok neki az etetéséhez, mindig összeken.

- Nem terítesz egy kendőt a válladra?

- Sajnos vagy lecsúszik, vagy Sunnie lerángatja. Mindenesetre nagyon gyakran kell pólót vagy inget cserélnem.

A házigazda a vendég hátára tette a kezét, és bevezette a nappaliba. Abby minden erejével igyekezett elterelni a figyelmét a férfi ujjaiból

áradó melegről. Forróság öntötte el a testét, és bizsergett a bőre. Most semmiképpen sem szabad Bradre néznie. Rögtön látná, hányadán áll.

Abby a kicsire szegezte a tekintetét.

- Nem tudom, hogy vigasztal-e, de egy hónap múlva túl lesz ezen a korszakon. Ha már önállóan fog ülni.

- Meglepően sokat tudsz a csecsemőkről - mosolygott elismerően Brad Abbyre. Nem értette, miért nem tűnt fel eddig, hogy milyen szép.

- Egy időben mindent elolvastam a babákról. Ez akkor volt, amikor... - A torkán akadt a szó.

- Amikor Richarddal elhatároztátok, hogy gyereket akartok? - A férfi hangja gyengéd és együtt érző volt.

Abby egy darabig habozott, aztán bólintott. Legjobb, ha Brad megmarad ebben a hitben. Még mindig túlságosan fájdalmas lenne elmesélnie, mi történt, amikor utoljára azt remélte, hogy gyereke lesz.

Mindketten hallgattak, aztán Sunnie Abby vállára hajtotta a fejét. Az asszonynak azonnal feltűnt, hogy a kicsi arca melegebb a szokásosnál.

- Van egy lázmérőd, Brad?

- Miért?

Abby a kicsi arcára tette a kezét.

- Azt hiszem, lázas.

Brad rémülten nézett Sunnie-ra.

- Hívjam fel a gyerekorvost?

- Még ne! Hozd a lázmérőt! Előbb meg kell mérnünk.

Brad Abby kezébe nyomta a fülbe dugható lázmérőt.

- Tedd be, légy szíves a fülébe, én majd fogom a kicsit. Nem értek ezekhez a dolgokhoz.

Abby óvatosan behelyezte a parányi műszert a kislány fülébe. Kisvártatva megjelent a kijelzőjén egy szám.

- Hőemelkedése van.

- Ugye nincs nagy baj?

- Semmi komoly. Nem mondta az orvos, mit kell adnod neki, ha az oltás után egy kicsit belázasodik?

- De igen. - Brad visszaadta Abbynek a kicsit. - Mindjárt ki is váltottam a cseppeket. Gondolod, hogy ez az oltás miatt van?

-Valószínűleg. - Abby beült Sunnie-val a hintaszékbe. - Ezért volt olyan nyugtalan. Gyakran előfordul, hogy a gyerekek oltás után egy kicsit belázasodnak.

Amíg Brad a cseppeket hozta, Abby gyengéden ringatta a kicsit.

- Semmi baj, bogárkám, mindjárt jobban leszel. Jaj... - Abby valami nedvességet érzett a vállán. - Úgy tűnik, meg kellett volna szívlelnem a saját tanácsomat, és kendőt teríteni a vállamra.

- Itt az áll, hogy négy-hat óránként kell a cseppeket beadni - magyarázta Brad, amint visszajött.

- Jó, akkor az első alkalommal szívesen segítek. Utána azonban mennem kell.

- De hát miért? - Brad odament a hintaszékhez, és bizonytalanul nézett Abbyre.

Az mosolyogva mutatott a nagy, nedves foltra a vállán.

- Valószínűleg igazad van. A kicsik nem bírják a tiszta holmikat.

-Téged is leköpött? - nevetett Brad, miközben kimérte a cseppeket, és a kiskanalat Sunnie szájába dugta. - Ezért nem kell elmenned. Felveheted az én egyik pólómat.

Jaj, nem! Azt inkább ne!

- Köszönöm szépen, de...

- Nehezemre esik elismerni, de mivel eddig Sunnie még sohasem volt beteg, örülnék, ha itt maradnál. Legalább addig, amíg a láz el nem múlik.

Brad megsimogatta a kicsi arcát, és közben a karja Abby mellét súrolta.

Abby meg tudta érteni az aggodalmát. Kezdett belejönni az apaszerepbe, és most Sunnie hirtelen beteg lett, még ha csupán az oltás miatt is. A véletlen érintés azonban úgy felkavarta, hogy rögtön tudta, el kell mennie, ha nem akar bajba keveredni.

- Biztos vagyok benne, Sadie vagy Sheila szívesen átjön, hogy segítsen neked.

Abby még sohasem tapasztalta, hogy Brad valamiben elbizonytalanodott és azt be is vallotta. Eddig minden élethelyzetben tudta, mit kell tennie. A hirtelen támadt tétovasága roppant szeretetreméltónak tűnt.

- Sajnos, Zeke és Sheila elutaztak a hétvégére. Sadie, Rick és a lányok pedig Sommersetbe készültek, hogy megcsodálják a karácsonyra feldíszített házakat.

Nem, nem szabad... Sajnos, Abby elkövette azt a hibát, hogy ránézett a férfira. Soha még ilyen kétségbeesettnek nem látszott. Nyilvánvaló, hogy tényleg nem tudja, kihez fordulhat.

- Jól van, maradok még egy kicsit.

- Köszönöm - mosolygott megkönnyebbülten Brad. - Mindjárt hozok egy pólót.

Mielőtt Abby tiltakozhatott volna, már el is tűnt. Abby nyugtalanul nézett utána. Talán nem a legjobb ötlet, hogy felvegye Brad holmiját. Valahogy túlságosan bizalmas dolog. De hát a folt a blúzán nagy és kellemetlenül nedves.

- Tessék! - tért vissza a férfi egy puha pamutpólóval. - A vendégfürdőszoba a folyosón jobbra van.

- Brad óvatosan átvette a kicsit. - Tehetünk még valamit Sunnie-ért azonkívül, hogy beadjuk a cseppeket?

- Pillanatnyilag semmit.

A fürdőszobában Abby alaposabban szemügyre vette a pólót.

- Legalább szürke és elég bő - motyogta maga elé.

Szerencsére nem látszik át a melltartója, ami fehér topok esetében gyakran előfordul. Miután belebújt a pólóba, úgy érezte, mintha az a férfi venné körül, aki a nappaliban vár rá. Behunyta a szemét, és elképzelte, ahogy a póló rásimul Brad pompás felsőtestére.

Sietve rendreutasította magát. Hiszen elhatározta, hogy nem foglalkozik férfiakkal. Most pedig éppen az után vágyakozik, aki világéletében idegesítette, mert mindig különb akart lenni nála.

Ráadásul nagyon jól tudja, hova vezet az, ha az ember nagyon szeret valakit. Az apja annak idején elhagyta a családját a fiatal titkárnőjéért, s Abbynek majd megszakadt a szíve. Később mégis rászánta magát, hogy ad egy esélyt a szerelemnek, és hozzáment Richardhoz. De őt is el kellett veszítenie, s néhány hónappal ezelőtt a sors újra kegyetlenül elbánt vele. Mivel olyan nagyon vágyott gyerekre, örökbe akart fogadni egy kisbabát. S amikor már kezdte beleélni magát a dologba, a gyerek vér szerinti anyja meggondolta magát. Akkor Abby megfogadta, hogy

soha többé nem fog senkihez sem érzelmileg kötődni. Egy újabb veszteséget már nem tudna elviselni.

Mély lélegzetet vett és kihúzta magát. Segít Bradnek és imádni való unokahúgának, aztán olyan gyorsan, ahogy csak lehet, eltűnik.

- Azt hiszem, elaludt végre - suttogta Brad. Egész este felváltva sétáltak fel-alá a kicsivel. - Meg merjük mérni a lázát?

Abby bólintott, és elfojtott egy ásítást.

- Amikor utoljára mértük, már majdnem teljesen normális volt a hőmérséklete. Mielőtt elmegyek, szeretnék meggyőződni róla, hogy teljesen láztalan.

Brad odavitte a hőmérőt Abbyhez, aki Sunnie-val a hintaszékben ült, és egy pillanatra sem vette le róla a szemét. Az asszony holtfáradtnak látszott. Már délután, amikor a szupermarketben találkoztak, említette, hogy egész nap a farmon dolgozott és teljesen kimerült. Este pedig egy lázas gyerek gondját viselte. Ilyen állapotban nem szabad kocsiba ülnie!

Brad ismerte annyira Abbyt, hogy tudta, hiába kérné, maradjon nála éjszakára. Csak még jobban ragaszkodna hozzá, hogy hazamegy.

Brad ellenőrizte Sunnie hőmérsékletét. Megnyugodva látta, hogy hála az égnek már teljesen normális. Közölni akarta a jó hírt Abbyvel, de látta, hogy lecsukódott a szeme. Vajon alszik?

- Mennyi? - kérdezte az asszony félálomban.

- Egy kicsit még mindig magas - hazudta Brad.

Semmiképpen sem engedheti, hogy Abby kocsiba üljön és esetleg balesetet okozzon. Sohasem bocsátaná meg magának. - Tudod mit? Add ide nekem Sunnie-t, és nyúlj egy kicsit végig a pamlagon. Ha elalszol, felébresztelek.

Brad egy határozott mozdulattal átvette a kislányt, és a pamlaghoz vezette Abbyt. Az asszony azonban megtorpant.

- Biztos vagyok benne, hogy Sunnie-nak nincs semmi baja. Most hazamegyek. Bármikor felhívhatsz, ha szükséged van rám.

- Te sokkal jobban tudod, hogyan kell a babákkal bánni. Nagyra értékelném, ha tudnál még egy kicsit maradni.

Brad szándékosan nem említette, hogy jelenleg jobban aggódik Abby miatt, mint Sunnie miatt. Úgysem hinné el.

Az asszony Bradre pillantott. És amikor a férfi már éppen azt hitte, hogy menni készül, lerogyott a pamlagra és lehúzta a cipőjét.

- Rendben. Egy kicsit lepihenek. Szólj, ha fel kell hogy váltsalak!

Alighogy hátradőlt és behunyta a szemét, az egyenletes légzése jelezte, hogy álomba merült.

Mivel Sunnie is elaludt, Brad remélte, hogy nem ébred fel, ha beteszi a babahordozóba. Szerencséje volt, a baba békésen szundikált tovább.

Brad lábujjhegyen a pamlaghoz settenkedett. Abby furcsán kitekeredett helyzetben feküdt, rettenetesen meg fog fájdulni a nyaka, mire felébred. Semmiképpen sem akarta azonban felébreszteni.

Óvatosan elhelyezkedett a pamlagon, és Abby fejét a vállára fektette. Az asszony megmozdult és motyogott valamit. Ám ahelyett, hogy rámordult volna a férfira, a mellkasára tette a kezét és szorosan hozzásimult. Forró lehelete csiklandozta Brad állát.

Brad behunyta a szemét, és megpróbált valami olyasmire gondolni, ami eltereli a figyelmét erről a csábos nőről. De semmi sem használt. Túlságosan is jólesett a karcsú testet a karjában tartani.

Az utóbbi időben valahányszor Abby közelében van, gyorsabban ver a szíve. Nem tudta volna megmondani, mikor kezdődött. Mióta tekinti vonzó és kívánatos nőnek? Korábban ez egészen másképp volt. Vetélytársak voltak, akik ha nem is utálták egymást, de kitértek egymás útjából. Valamikor az iskolaévek végén kezdett más szemmel nézni Abbyre. Közel állt hozzá, hogy meghívja az érettségi bálra. De még éppen idejében rádöbbent, hogy Abby Richard Langleybe szerelmes. így aztán más lányokkal vigasztalódott.

Akkoriban még meglehetősen ártatlan volt az érdeklődése Abby iránt, legfeljebb egy kis csókolózásra gondolt a kocsiban. Most azonban már felnőtt férfi, és annak megfelelő igényei vannak. És nagyon régen nem volt együtt nővel. Amit ebben a pillanatban gondolt, cseppet sem volt ártatlannak nevezhető. Abby álmában mozgolódott, ami a férfira kimondottan izgatóan hatott. Eredetileg csak azt akarta, hogy Abby kényelmesebben aludjon. Az eredmény pedig egy számára rendkívül kényelmetlen helyzet lett.

Mély lélegzetet vett, és próbált megnyugodni. Mi történt tulajdonképpen? Csak annyi, hogy mint az utolsó iskolaévben, megint kívánatosnak találja Abbyt. Na és?

Van azonban egy óriási különbség. Most nincs itt Richard Langley. És Abby is félreérthetetlenül jelét adta, hogy ő sem közömbös számára.

4.

Amint Abby kinyitotta a szemét, egy csapásra nagyon éber lett. A nap besütött az ablakon, és döbbenten tapasztalta, hogy nem a saját ágyában fekszik, és a feje a párnája helyett Brad Price izmos combján nyugszik.

Visszafojtotta a lélegzetét, és lassan megfordította fejét.

- Jó reggelt, Ms. Langley! Jól aludt? - mosolygott Brad.

Az ég szerelmére, hogy kerültem Brad ölébe? - kutatott kétségbeesetten az emlékezetében Abby. Csak annyit sikerült felidéznie, hogy leült a pamlagra, és néhány percre lehunyta a szemét. Gyorsan felült, és kisimította a haját az arcából.

- Hogy van Sunnie? Van még láza?

- Éjféltől már normális a hőmérséklete.

- Haza akarok menni. - Micsoda lehetetlen helyzetbe került! - Miért nem ébresztettél fel?

- Hagytalak aludni, mert holtfáradt voltál, és nem akartam, hogy ilyen állapotban kocsiba ülj. Féltem, hogy esetleg elalszol a kormánynál.

- Nem akartad, hogy hazamenjek? - Noha Abby tudta, hogy a férfi aggódott érte, mégis bosszantotta, hogy feltételezi, nem tud helyesen dönteni. - Ide figyelj, Price! Nincs szükségem a beleegyezésedre vagy az engedélyedre...

Mielőtt azonban befejezhette volna a mondatot, Brad átölelte és megcsókolta. Abby első gondolata az volt, hogy ellöki magától, amint azonban a száján érezte a férfi forró ajkait, megtört az ellenállása. A csók egyre szenvedélyesebbé vált, és Abby ajkai önkéntelenül szétnyíltak. Már az előző csók a fagyöngy alatt is rendkívül felkavaró volt, pedig akkor Brad csak a törtrészét mutatta be a képességeinek. Nemhiába áll szívtipró hírében!

A férfi gyengéden megsimogatta Abby mellét, és az asszonyban forró vágy ébredt. Richard egy évvel ezelőtt bekövetkezett hirtelen halála óta nem érzett ilyet. Maga sem értette, hogy miért éppen most lobbant fel benne a szenvedély. Ez aggodalommal töltötte el.

Ezek az érzések ugyanis erősebbek voltak, mint valaha képzelte volna. Meg kell őriznie a józanságát, nem irányíthatják az ösztönei.

Igyekezett összeszedni magát, és próbálta kiszabadítani magát Brad karjából.

A férfi enyhített a szorításon, de nem engedte el.

- Ezt nem lett volna szabad - zihálta az asszony.

- Valószínűleg nem. De bolond lennék, ha sajnálnám, drágám.

Mit akarhat Brad, és miért? Így szeretné elérni, hogy álljon el az elnökjelöltségtől, még mielőtt összeszámlálnák a szavazatokat? Hogy az ölébe hulljon az áhított tisztség?

- Mi ezzel a célod, Brad?

Abby hangja élesen, vádlón csengett. Nem akart azonban bocsánatot kérni a kérdéséért, mivel valóban kíváncsi volt a válaszra.

Mielőtt azonban a férfi felelhetett volna, valaki megköszörülte a torkát a hátuk mögött. Mindketten összerezzentek.

- Kopogtam, de senki sem nyitott ajtót. Használtam hát a tőled kapott kulcsot. Tudni szerettem volna, hogy van Sunnie. - Sadie állt az ajtóban és kajánul mosolygott. - Látom azonban, hogy minden rendben van. -Brad húga egy lépést hátrált. - Folytassátok csak, ne zavartassátok magatokat! Egyedül jöttem be, ki is találok.

- Maradj csak! Én már úgyis menni akartam.

Abby egy pillantást vetett Bradre. Látta, hogy annak esze ágában sincs magyarázkodni a kínos helyzet miatt.

- Nem akartam megzavarni a... a beszélgetéseteket. - Sadie még mindig mosolyogva hátrált egy lépést. - Sürgősen az anyaotthonba kell mennem, hogy szétválogassuk az adományozott játékokat a karácsonyi ünnepségig.

- Én is segíteni akartam! Jaj, hol lehet a cipőm? - nézett be Abby a pamlag alá.

- Majd megmondom a többieknek, hogy nem tudsz jönni, mert valami közbejött.

Azzal Sadie sarkon fordult és távozott.

Abby vörös volt, mint a rák. El sem tudta képzelni, hogy tudja kimagyarázni magát. Akármit mond, attól csak kínosabb lesz minden. Mély lélegzetet vett és behunyta a szemét. Ez azonban vajmi keveset használt.

Amikor ugyanis újra kinyitotta, még mindig ott ült Brad mellett a pamlagon, ráadásul meglehetősen közel hozzá.

- Mennem kell.

Kihalászta a cipőjét a pamlag alól, és felállt.

Brad követte a példáját.

- Köszönöm, hogy itt maradtál éjszakára.

- Tudod jól, hogy csak Sunnie miatt tettem.

- Igen. De úgy ébredtél fel, hogy az ölembe hajtottad a fejedet. Ez azt bizonyítja, hogy együtt töltöttük az éjszakát. - A férfin látszott, hogy csak nehezen tudja visszafojtani a nevetést.

- Figyelmeztetlek, Price! - sziszegte Abby. - Tudod jól, hogy nem történt közöttünk semmi.

Bradből most már kirobbant a nevetés.

Abby azonban távolról sem találta olyan mulatságosnak a dolgot.

- Hol van a blúzom? - nézett körül bosszúsan.

- Még nem száradt meg teljesen. A foltot kimostam belőle, este eljöhetsz érte.

- Eszemben sincs! Tartsd meg magadnak!

- Köszönöm, de a színe nem passzol hozzám - vigyorgott Brad. Abby nem tudta, hogy nevessen-e vagy bosszankodjon. - Azonkívül kicsi is nekem. Neked viszont határozottan jól áll az én pólóm.

Abby legszívesebben hozzávágott volna valamit, de sajnos semmi sem akadt a keze ügyébe.

- Hol a táskám?

- A kabátoddal együtt beakasztottam a szekrénybe.

Abby lehajolt, hogy felhúzza a cipőjét.

- Majd az egyik munkásommal elküldöm a pólódat. Úgyis be kell jönnie valakinek a városba, és venni néhány dolgot.

- Nem szükséges. Elég, ha akkor adod vissza, amikor legközelebb találkozunk.

Abby hosszasan nézte a férfit, aztán hirtelen megfordult és kiment a folyosóra. Jobban teszi, ha a lehető leggyorsabban eltűnik innen. Fölösleges vitába bocsátkoznia ezzel az emberrel, úgyis ő húzza a rövidebbet. Különösen a mostani zavart állapotában.

Brad természetesen követte.

- Talán legközelebb, ha valami gondod van Sunnie-val, fordulj Sheilához vagy Sadie-hez!

Alighogy Abby ezt kimondta, roppant nehéz lett a szíve. Keserves gondolat, hogy többé nem láthatja a kislányt, hogy nem tarthatja a karjában. A saját jól felfogott érdekében azonban meg kell szakítania a kapcsolatot vele és a nagybátyjával. A velük való együttlét mindig arra emlékezteti, hogy a sors megtagadta tőle azt, amire a legjobban vágyott. Sohasem lesz saját családja.

Meglepetésére Brad nem mondott ellen, csak komolyan ránézett.

- Majd meglátjuk - vonta meg a vállát.

- A karácsonyi bálon találkozunk - mondta Abby, és a kijárat felé indult.

- Valószínűleg előtte is. - Ebben a pillanatban Sunnie hangja hallatszott. - Valaki hív - mosolygott Brad, és megfordult. - Viszontlátásra!

Abby egy darabig még nézett utána, aztán kilépett a házból és halkan becsukta maga mögött az ajtót.

Miért viselkedik úgy, mintha valami rosszat követett volna el és most szégyenkeznie kellene? Pedig egy forró csókon kívül más nem történt. És az sem fog megismétlődni. Soha többé. Csak azért maradt itt éjszakára, hogy a beteg Sunnie mellett legyen. Az nem az ő hibája, hogy Brad nem ébresztette fel, és így nem tudott hazamenni. A ma reggeli csókot is a férfi kezdeményezte. Igaz, hogy ő sem tiltakozott, de az adott körülmények között lehetetlen is lett volna. Brad úgy meglepte, hogy valójában észbe sem kapott.

A magyarázattal megelégedve Abby beszállt a kocsiba, és elindította a motort. Miközben a farm felé hajtott, eltervezte a napját. Mindenekelőtt lezuhanyozik, aztán Sadie-vel átválogatják a játékokat, majd meghívja a barátnőjét ebédre. Okvetlenül beszélnie kell vele, és el kell magyaráznia, miképp került sor arra a csókra. Sadie egészen biztosan meg fogja érteni. Hiszen ismeri annyira a bátyját, hogy tudja, milyen nehéz őt valamitől is visszatartani.

Halkan felsóhajtva bekanyarodott a házához vezető privát útra. Tulajdonképpen kit akar becsapni? Egyáltalán nem ártatlan ő a történtekben. Hiába is próbálja bebeszélni magának, hogy nem volt más választása.

Néhány órával később a két barátnő a *Royal Diner* étteremben ült egymással szemben. Abby türelmetlenül várta az alkalmat, hogy megmagyarázza a reggeli viselkedését, ami bizonyára megdöbbentette Sadie-t. Noha otthon alaposan meggondolta, mit fog mondani, mégis kínosan érintette, amikor a barátnője egyenesen nekiszegezte a kérdést:

- Ugye azért akartál velem találkozni, hogy arról a csókról beszélj?

- Hidd el, annak, amit láttál, egyszerű a magyarázata.

- Általában úgy szokott lenni - nevetett Sadie.

- A bátyád tehet róla!

Abby csak később döbbent rá, hogy nem így képzelte ezt a beszélgetést. Nyugodt és összeszedett akart maradni. Elvégre ő nem egy iskolás lány, akit rajtakaptak valami helytelen viselkedésen.

Sadie megértően bólintott.

- Mindjárt gondoltam, hogy Brad volt a kezdeményező. De te miért mentél bele?

- Veszekedtünk, és...

- Megcsókolt, hogy elhallgattasson. Pontosan el tudom képzelni. Csak azt nem értem, te miért hagytad.

Szerencsére ebben a pillanatban megjelent a pincérnő, hogy felvegye a rendelést. így Abby nyert egy kis időt, hogy átgondolja a választ.

- Hölgyeim, mit hozhatok? A szakácsunk ma megint elkészítette a híres chilijét. Van kedvük esetleg megkóstolni?

- Jól hangzik - helyeseltek mindketten.

- És kérünk két jeges teát citrommal - tette hozzá Sadie.

- Rendben - mondta a pincérnő, és távozott.

A két barátnő csak akkor tért vissza a kényes kérdéshez, miután kihozták az ételt.

- Légy őszinte! - kezdte Sadie. - Miért engedted, hogy a bátyám megcsókoljon? - Sadie belemártott egy tortillachipset a gőzölgő chilibe.

- Meglepetésszerűen ért a dolog.

Hát ez nem túlságosan meggyőző, ismerte be magában Abby.

- A legjobb barátnőd ül veled szemben, aki mindenkinél jobban ismer - csóválta meg a fejét Sadie. - Ha nem akartad volna, hogy Brad megcsókoljon, meg tudtad volna akadályozni.

Abby már szóra nyitotta a száját, de meggondolta magát. Sadie-nek tökéletesen igaza van. Meg tudta volna állítani Bradet. Miért nem tette? Szerencsére Sadie még nem fejezte be.

- Miért voltál egyáltalán nála? Iskoláskorotok óta utáljátok egymást, én azt hittem, hogy ez mit sem változott. Már csak azért is, mert mindketten pályáztok a klub elnökségére.

- Ez nem olyan egyszerű.

Sadie letette a villát, és együtt érzően nézett a barátnőjére.

- Sunnie-t akartad viszontlátni? Azért mentél el hozzá?

Abby megörült ennek a magyarázatnak, és buzgón bólogatott. A barátnője tudta, mennyire vágyik gyerek után, és hogy Sunnie-t azonnal a szívébe zárta. Csak hát ahhoz, hogy a kicsit lássa, a nagybátyjával is meg kell békélnie. Jaj, hogy is magyarázhatná el Sadie-nek, hogy mit érez, amikor maga sem érti? Akármennyire dühös is Bradre, a jelenlétében mégis elevenebbnek érzi magát, mint valaha.

- Ilyen könnyű átlátni rajtam? - kérdezte Abby megkönnyebbülve, amiért a barátnője megértést tanúsít irányában.

- Megértelek - tette Sadie a kezét a barátnője karjára. - Borzasztó lehet, ha valaki gyerekre vágyik, és a sors megtagadja tőle. De hát még nincs veszve minden. Például az örökbefogadás is egy reális lehetőség.

Abby tűnődve bólintott. Még a legjobb barátnőjének sem árulta el, hogy ez a kísérlete is csődöt mondott.

- Igen, talán megfontolom.

Mindketten hallgattak egy darabig, aztán Sadie megkérdezte:

- Gondolkodtál már rajta, miképp tudod megtorolni, amit a bátyám tett? Végül is visszaélt a helyzettel.

- Őszintén remélem, hogy megnyerem a választást. Azzal egyszer s mindenkorra bebizonyítom, hogy nagyon komolyan veszem a klubtagságot. - Abby ivott egy korty jeges teát. - Tudom, hogy csupán a klub alapítója iránti tiszteletből vettek fel. Meg kell mutatnom, hogy érdemes volt.

- Ebben szívvel-lélekkel melletted állok. Brad sziklaszilárdan meg van győződve róla, hogy csak ő tudja, mi a helyes. Ideje, hogy valaki leszállítsa a magas lóról.

Abby felszabadultan nevetett.

- Az első lépés már megtörtént ebbe az irányba. Amióta elvállalta, hogy gondoskodik Sunnie-ról, kissé megroggyant az önbizalma. Amikor Juanita elutazott a lányához, azt sem tudta, hogy kell a pelenkát kicserélni.

- El tudom képzelni. Brad remek nagybácsi, és imádja az ikreket. Amikor azonban kicsik voltak, még Houstonban laktunk, így aztán a bátyám nem sokat látta őket csecsemőkorukban. Nem tapasztalhatta meg, milyen etetni, pelenkázni és éjszakákon át virrasztani.

- Most aztán kénytelen mindezt megtanulni - nevetett Abby. Célszerűnek találta azonban másra terelni a szót. - Találtál már megfelelő épületet a családsegítő szolgálat számára?

- Még nem. Remélem azonban, hogy új klubház fog épülni, és a régit átadják erre a célra. Van fogalmad róla, miként fog dönteni a tagság? Most, hogy ilyen rossz a gazdasági helyzet, fontos, hogy tegyünk valamit a bajba jutott családokért.

- Úgy van. - Abby átvette a számlát, amelyet a pincérnő hozott. - Csak annyit tudok, hogy megoszlanak a vélemények. A régi gárda nem akar változást, szeretné a régi klubházat megtartani. A fiatalok viszont támogatják a Daniel Warren által tervezett új épületet.

A két nő felállt, a pénztárhoz mentek, és Abby fizetett.

Sadie átölelte a barátnőjét.

- Köszönöm a meghívást. Most már mennem kell. Ha megtudsz valamit, feltétlen szólj! Ha nem számíthatunk a régi klubházra, akkor valami más megoldás után kell néznem.

Abby elindult a kocsija felé, és már messziről látta, hogy egy cédula van a szélvédőn. Rögtön azokra a névtelen levelekre gondolt, amelyeket Brad és a többi klubtag az utóbbi hónapokban kapott. Ezek mind tudni vélték, hogy ki Sunnie apja.

Abby gyorsan kihúzta a cédulát az ablaktörlő alól. A szíve hevesen dobogott, pedig sejtette, hogy semmi oka az aggodalomra. Brad barátja, Zeke kiderítette, ki a valódi apa, a zsaroló pedig régen rács mögött van. Mégis remegett a keze, ahogy széthajtogatta a papírt. Az üzenet Bradtől származott, és az állt benne, hogy este Sunnie-val meg fogják látogatni a farmon. Abby gyorsan körülnézett, a férfinak azonban nyomát sem látta, a parkoló üres volt.

Mi jutott Brad eszébe? Hiszen világosan megmondta neki, hogy a jövőben Sheilához vagy Sadie-hez forduljon, ha valami gondja van a kicsivel. Bosszúsan zsebre vágta a cédulát, és beszállt a kocsiba.

Ha este Brad valóban megjelenik a gyerekkel, határozottan értésére kell adnia, hogy hagyja békén. Szereti a nyugalmas, eseménytelen életét, és csöppet sem érzi magát magányosnak. A jótékonysági szervezetekben végzett munkája kitölti az életét, a klubtagság sok változatossággal szolgál, és a farmon is rengeteg a dolga, hiszen Texas egyik legnagyobb ménese az övé.

Nincs szüksége izgalomra, főleg meg arra nem, hogy Brad felforgassa az életét.

Brad leállította az új kisbuszát Abby háza előtt. Még mindig csodálkozott magán, hogy megvette ezt a családi autót. Ráadásul gyakrabban használja, mint a sportkocsiját. Amióta azonban Sunnie megjelent az életében, a biztonság került az első helyre. A fiatal nők elkápráztatása már távolról sem tünt olyan fontosnak. Hihetetlen, hogy egy ilyen parányi teremtés rá tud bírni egy felnőtt férfit, hogy gyökeresen megváltoztassa a szokásait! Brad gyengéd pillantást vetett alvó unokahúgára, és az üléssel együtt kiemelte a kocsiból. Vállára akasztotta a pelenkázótáskát, aztán kiemelt hátulról egy nagy rózsacsokrot. Az utóbbi napokban Abby olyan sokat segített neki, hogy azt meg kell köszönnie. Persze egy rózsacsokor önmagában nem elég. Ha Juanita visszajön Dallasból, és tud vigyázni Sunnie-ra, akkor meghívja Abbyt vacsorára. Nagyszerű ötlet!

Brad elégedetten ment fel a lépcsőn, és bekopogott. Amíg várta, hogy Abby ajtót nyisson, körülnézett. Noha nem fűzte szoros barátság Richardhoz, néhányszor járt ebben a házban, főként pókerpartik alkalmából. Azóta néhány dolog megváltozott. A teraszon a rusztikus hintaszékek helyett most kecses fonott karosszékek álltak, és az enyhe szellő egy kis harangjátékot mozgatott, amely dallamosan csilingelt.

- Miért jöttél? - kérdezte Abby barátságtalanul, alighogy ajtót nyitott.

- Nem olvastad az üzenetemet? - Brad nagyon jól tudta, hogy az asszony elolvasta a cédulát, különben nem hívta volna fel a délután folyamán. Üzenetet hagyott neki a rögzítőn, hogy ne fáradjon. - Az ablaktörlő alá tettem.

- Én elolvastam, te viszont valószínűleg nem hallgattad meg az üzenetrögzítődet. Ma este nem érek rá.

- Tudom. - Brad szélesen mosolygott és átnyújtotta a rózsacsokrot. - De megígértem Sunnie-nak, hogy ma este megköszönjük a segítségedet. Nem akartam neki csalódást okozni. - Tisztában volt vele, hogy ez a válasz nem túlságosan sportszerű, tekintettel arra, hogy Abby mennyire szereti Sunnie-t. De így legalább nem kellett bevallania, hogy ő volt az, aki mindenképpen szerette volna viszontlátni Abbyt. Ami egyáltalán nem jellemző rá, mert hasonló helyzetekben általában visszavonulót fujt. Abbyvel olyan szívesen volt együtt, mint senki mással. Csak most döbbent rá, mennyire hiányzott neki az állandó kihívás, amíg Abby Seattle-ben élt.

Az asszony meghatottan nézte a halvány rózsaszín virágokat, aztán halkan felsóhajtott és beengedte a férfit.

- Akkor a ház karácsonyi feldíszítését holnapra halasztom.

- Miért? Segítek felállítani és feldíszíteni a fát, meg a fényfüzéreket felaggatni.

- Nem szükséges. Megcsinálhatom holnap is.

- Őszintén szólva nagyon szívesen segítenék. Talán elleshetnék ötleteket, amelyeket aztán otthon megvalósítok.

- Te még sohasem díszítetted fel a házadat? - lepődött meg Abby.

- Sohasem értem rá. A karácsony általában nem jelentett nekem sokat. Vettem egypár ajándékot a családomnak, ez volt minden.

- Azt is valószínűleg a titkárnőd intézte.

A férfi zavartan lesütötte a tekintetét. Abbynek igaza volt.

- Nem tagadom. Csupán annyit mondtam neki, hogy körülbelül mennyit költhet.

Utólag elszégyellte magát, hogy nem adott legalább ötleteket. Csak akkor tudta meg, hogy mit ajándékozott, amikor a karácsonyfa alatt kibontották a csomagokat.

- Ez biztosan megváltozik - vélte Abby, ahogy kiemelte a kicsit az ülésből. - Most, hogy Sunnie itt van, gondoskodnod kell róla, hogy a karácsony meghitt ünnep legyen számára.

- Segítenél ebben?

Brad elnézte a gyereket a karjában tartó asszonyt, és biztos volt benne, pontos elképzelései vannak arról, miként lehet egy pici babának emlékezetessé tenni a karácsonyt. Neki viszont fogalma sincs.

Abby összeráncolta a homlokát.

- Szerintem Sadie nagyszerű tanácsokat tud adni, hiszen neki bőven van tapasztalata az ikrekkel.

A férfi a fejét rázta.

- Szeretnék saját hagyományokat kialakítani. Nem akarom egyszerűen átmásolni azt, amit Sadie csinál. Különben is ez az első karácsonyuk, mióta Rickkel összeházasodtak. Nem venném a lelkemre, ha megzavarnám őket.

- Ebben van valami. Nem vagyok azonban meggyőződve, hogy éppen én lennék az alkalmas személy erre a feladatra.

- Én viszont annál inkább. Vegyél egy nagy lélegzetet és vállald el! Mutasd meg, miként tehetem feledhetetlenné Sunnie számára a karácsonyt most és a jövőben!

Látszott, hogy Abbynek nehezére esik a döntés.

- Jól van - sóhajtott fel végül. - Megteszem, de kizárólag Sunnie kedvéért.

- Természetesen - vágta rá Brad, és remélte, hogy nem hallatszik ki a hangjából a diadal.

Elvégre mindegy, hogy Abby az ő kedvéért vagy Sunnie-ért teszi. Egy ideje már hiába áltatta magát, hogy az asszony csak mint versenytárs és izgalmas kihívás érdekli. Sokkal többről van itt szó. És ezt nyilván Abby is észrevette. Ismerje el, hogy már valószínűleg évek óta van közöttük valami? Vonzalom, érdeklődés... vagy ki tudja, minek nevezze.

Nem, inkább ne! Ez csak kérdéseket vetne fel és gondokat okozna. Arra most semmi szükség. Brad általában azokat a nőket kedvelte, akik nem kerestek mást mellette, csak kellemes időtöltést. Abby egészen más. Mindig is más volt. Ő férjhez akart menni és családot akart alapítani.

Brad nem tudta, mitévő legyen. Mindenesetre vissza kell fognia magát. Most pedig a karácsonyi előkészületekre kell a figyelmét összpontosítani. Lehajolt, és megcsókolta Sunnie bársonypuha arcocskáját.

- Tehát mivel kezdjük?

Abby zavartan nézett rá. Látszott, hogy máshol jártak a gondolatai.

- Mire gondolsz?

- Megígérted, hogy segítesz nekem a karácsonyi készülődésben. Tehát hol kezdjük?

- Ha jól emlékszem, csak annyit mondtam, hogy ha egyáltalán megteszem, akkor kizárólag Sunnie kedvéért. Azt nem ígértem, hogy meg is teszem.

- De meg fogod tenni.

Bradnek efelől semmi kétsége sem volt. Abby csak azért kéreti magát, hogy bizonyítsa a függetlenségét, nem azért, mert nem akar segíteni.

Az asszony végül megadta magát és bólintott.

- Jól van, de csupán Sunnie kedvéért.

- Rendben van. Akkor kezdjük itt nálad. Minél hamarabb végzünk, annál hamarabb folytathatjuk nálam. Hova állítsuk a karácsonyfát?

- A nappaliba, a nagy ablak elé.

Abby már mutatta is az irányt, Brad pedig követte. Hirtelen türelmetlenül vágyott rá, hogy hozzálásson a saját háza feldíszítéséhez. Már alakult is a fejében a terv. Ha sikerül megvalósítani, akkor az elkövetkező karácsonyok olyan szépek lesznek, mint még soha.

5.

Amíg Brad a terasz korlátja köré fonta a fényfüzért, Abby tejet forralt két csésze forró csokoládéhoz. Eredetileg csupán a karácsonyfát akarta felállítani és talán egy fenyőkoszorút akasztani kívül a bejárati ajtóra. Amikor azonban kinyitotta azt a ládát, amelyben gyerekkora óta gyűjtötte a karácsonyi díszeket, nem tudott ellenállni a kísértésnek. Milyen más most minden, mint tavaly! - futott át az agyán, miközben a csészékbe töltötte a tejet. Akkor röviddel azelőtt halt meg Richard, és derült ki az is, hogy neki sohasem lehet gyereke. Érthető, hogy semmi kedve nem volt ünnepelni. Mostanra a gyász valamelyest enyhült, és már a meddőség gondolatát is jobban el tudta viselni.

- A nagy ablak előtt felerősítettem a fényfüzért - jelentette vidáman Brad, ahogy belépett a konyhába. - Mi a következő teendő?

- Azt hiszem, készen vagyunk - mosolygott Abby, miközben egy kanál tejszínhabot tett a csokoládéra, és átnyújtotta Bradnek az egyik csészét. - Sunnie alszik még?

A férfi bólintott.

- Úgy látszik, ebben az autóülésben különösen jól tud szundikálni. Nem értem, miért. - Kortyolt egyet a gőzölgő italból. - Borzasztóan kényelmetlen lehet ülve aludni.

- Gondolod? Akkor miért alszanak el a férfiak azonnal, ha beleülnek egy lábtartós karosszékbe?

- Nekem nincs olyan, de el tudom képzelni, hogy az kényelmes lehet.

- Sunnie is ugyanúgy van ezzel a hordozható ülésben. - Abby helyet foglalt a kandalló előtt álló pamlagon és elégedetten nézett körül. - Nagyon szép lett. Pontosan olyan, mint ahogy elképzeltem.

- Tavaly nem díszítetted fel a házat?

Brad leült Abby mellé.

- Nem. Richard akkor csak néhány hete halt meg, és nem tudtam volna elviselni, hogy itt töltsem az ünnepeket. Hiszen az lett volna az első közös karácsonyunk.

- Nagyon meg tudom érteni. Hová utaztál?

- Visszarepültem Seattle-be. Ott még mindig van egy házam a Washington-tónál.

- Közel a vízhez?

- Meglehetősen - mosolygott Abby. - Pontosabban nem is a tónál, hanem a tavon.

- Csak nem lakóhajód van?

- De bizony. Úszó házaknak nevezik ezeket. Az enyém meglehetősen félreeső helyen van. A kilátás onnan arra a tóra emlékeztet, ahová gyerekkoromban horgászni jártunk.

Brad elvigyorodott.

- Ott csókoltalak meg először. Emlékszel?

- Hát persze. Hogy is felejthetném el? Egy pillanatra megérintetted a számat, és közben megpróbáltál hátul egy szöcskét csempészni a blúzomba. Undorító!

- Te meg azzal fenyegettél, hogy megeteted velem a szerencsétlen állatot.

- Meg is tettem volna. Különös, hogy nem felejtetted el.

- Mindketten hatévesek voltunk. Azon a nyáron történt, mielőtt iskolába mentünk. Lehet, hogy már akkor kezdődött az állandó versengésünk?

- Lehetséges. - Abby emlékezni próbált, de a férfi mély, érzéki hangja lehetetlenné tette, hogy összeszedje a gondolatait. - Nagyon régóta tart. Nem emlékszem már, mikor kezdődött. És arra sem, hogy miért.

- Én sem tudom. - A férfi babrálni kezdett Abby hosszú fürtjeivel. - Egy dolog azonban biztos, szinte egész életemben halálra idegesítettél.

A férfi mogyoróbarna szemének tekintete annyira átható volt, hogy Abbynek egyszeriben gyorsabban kezdett verni a szíve.

- Ezt a bókot csak viszonozni tudom - nevetett. - Gyakran szinte megőrjítettél.

- Nem feltétlenül kell sajnálnod. Az őrületnek sok formája van, drágám - fűzte hozzá halkan a férfi, aztán az ajkai könnyedén megérintették az asszony száját. - Ez például egy élvezetes forma, nem? - Nem várva választ elmélyítette a csókot.

Abby behunyta a szemét. Nem tudta, hogy csakugyan élvezetes-e, de hogy őrültség, abban biztos volt. Észnél van egyáltalán? Hiszen Brad

Price az, akinek a karjába simul. A férfi egész életében az esküdt ellensége volt. Egy ideje ráadásul mindenre elszánt ellenfele a klub elnökségéért folytatott versengésben. Őt aztán végképp nem lenne szabad megcsókolnia. Azonban nem tudta rászánni magát, hogy eltolja magától. Pedig megtehetné.

Brad közben egyre szenvedélyesebben csókolta, és Abby érezte, hogy elveszett. Nem gondolkozott már semmin. Egyetlen dolgot tudott csupán, hogy majd eleped ezért a férfiért. Ahogy szorosan hozzásimult, olyan erős vágy ébredt benne, amilyet már réges-régen nem tapasztalt. Habozás nélkül Brad nyaka köré fonta a karját, és élvezte az oly régen hiányolt meghittségét. A férfi hirtelen felkapta és az ölébe ültette. Abby nem ellenkezett. Hirtelen azonban megrémült attól, mennyire kívánják egymást. Nem, ezt nem lehet! Megpróbált kibontakozni a férfi karjából.

- Azt hiszem... készítek még egy csésze csokoládét.

A férfi nevetve rázta meg a fejét.

- Csokoládét? Nem, én másféle édességre vágyom.

Jaj, ez a hang! Veszedelmesen csábító!

- Mást nem tudok kínálni - nyögte ki nagy nehezen Abby.

- Jól van, egyelőre nem, de akármikor meggondolhatod magadat. - Mielőtt az asszony tiltakozhatott volna, Brad újra magához húzta és megcsókolta. Aztán felemelte, és letette az öléből. - Azt hiszem, az a legjobb, ha Sunnie és én most hazamegyünk. Mikor indulunk holnap bevásárolni?

- Hogy? Tessék? Ezt meg hogy érted? Egy szóval sem mondtam, hogy vásárolni megyek veled.

- Én viszont mondtam neked, hogy még sohasem díszítettem fel a házamat karácsonyra. Nincs otthon semmi hozzávalóm. - A férfi felállt és Abbyt is felsegítette. - Kérlek, segíts! Kell vennünk karácsonyfát, díszeket, fényfüzéreket meg mindent, amit csak szükségesnek tartasz.

- Szívesen összeírom neked, mi minden kell - próbált Abby kibúvót keresni.

- Sokkal jobb, ha elkísérsz.

- Nem szeretnélek elkísérni.

- De hát miért nem? - nézett a férfi kérdőn Abbyre.

Jaj, hogy magyarázza meg neki, hogy fél együtt lenni vele és Sunnie-val? Minél több időt tölt velük, annál inkább vágyik a

társaságukra. Az együttlét pedig arra emlékezteti, hogy valami hiányzik az életéből, amit sohasem kaphat meg.

Mivel nem válaszolt azonnal, a férfi kihasználta az alkalmat és lezárta az ügyet.

- Jó, akkor holnap tizenkettő körül érted jövök. - Csókot nyomott az asszony arcára, fogta a hordozható gyerekülést és az ajtóhoz ment. - Eszünk egy könnyű ebédet, aztán irány a bevásárlóközpont. Viszontlátásra, drágám.

Abby szótlanul és teljesen összezavarodva nézett utána. Nem értette, mi lelte. Elég egyetlen csók, és máris azt teszi, amit ez az ember akar? Soha életében nem hagyta, hogy valaki előírja neki, mit tegyen. Ellenkezőleg, mindig is arról volt híres, hogy egyéni elképzelései voltak, és azokat keresztül is vitte. Éppen eleget korholta az édesanyja, hogy túlságosan öntudatos. Még Richard is panaszkodott néha, hogy neki látszólag nagyobb szüksége van a feleségére, mint fordítva.

Abby leült a pamlagra, és gondolataiba mélyedve nézte a karácsonyfát. Mi lehet Brad Price-ban, ami arra készteti, hogy az alaptermészetével ellentétesen viselkedjen? És ez nem új dolog. Brad jelenlétében mindig ideges volt, egy kicsit izgatott, mintha várna valamire. De hát mire? Talán arra, hogy mondja ki, mit érez iránta?

Abby hirtelen felállt és tágra nyílt szemmel maga elé meredt. Lehet, hogy mindig csak színlelte a versengést, nehogy elárulja, mennyire vonzódik hozzá? Megpróbálta elfojtani az érzelmeit, amelyeket önmagának sem akart bevallani? Most pedig elemi erővel a felszínre törnek?

Ostobaság! Abby visszaereszkedett a pamlagra. Sokkal egyszerűbb magyarázata van annak, ami kettőjük között történt. A kisbaba hozta őket össze. Ő rettenetesen vágyik gyerekre, Brad pedig örökbe fogadott egy csecsemőt, és fogalma sincs róla, mit kezdjen vele. Azonkívül vannak közös barátaik, és csak ők ketten egyedülállóak a társaságban. Egyáltalán nem csoda, hogy egymásra találtak.

A magyarázattól megnyugodva felállt, hogy lefekvéshez készülődjön. Most, hogy megoldotta a kölcsönös vonzalmuk titkát, sokkal könnyebben meg tud birkózni a helyzettel. Tisztában van vele, mit kell tennie. Reggel felhívja Bradet és lemondja a bevásárlást. Aztán majd találkozik Sadie-vel, hogy elrendezzék a családsegítő szolgálat központjának az ügyét. Az anyaotthonban is többet fog dolgozni. Amíg

elfoglalja magát a jótékonysági munkával és távol tartja magát Brad Price-tól meg az imádni való unokahúgától, nem lesz semmi baj.

- Jó reggelt! - üdvözölte Brad vidáman Sadie-t a telefonban. - Hogy van az én drága húgocskám?

- Attól függ, hogy mit akarsz tőlem.

- Ki mondta, hogy akarok valamit? - Brad ügyesen Sunnie szájába tett egy kanálka főzeléket.

- Senki - nevetett Sadie. - De ha így üdvözölsz, akkor nincs is rá szükség. Rögtön tudom, hogy szívességet akarsz kérni. Tehát miről van szó?

Brad elvigyorodott. Sadie jobban ismeri, mint bárki más. Talán jobban, mint saját maga.

- Tudnál ma délután pár órát vigyázni Sunnie-ra?

- Természetesen. Az ikrek nagyon fognak örülni, hogy a kis unokatestvérükkel játszhatnak.

- Csodás. - Brad egy szalvétával megtörölte a kicsi állát. - Akkor röviddel tizenkettő előtt átviszem.

- Jó. Talán egy ügyféllel mész ebédelni?

- Nem. Abbyvel találkozom. Ebéd után elmegyünk karácsonyi díszeket vásárolni. Végül is ez Sunnie első karácsonya. - A vonal másik oldalán csend volt. - Sadie, itt vagy még?

- Igen.

- Van valami kifogásod az ellen, hogy Abbyvel találkozom?

- Alapjában véve nincs - felelte Sadie újabb hallgatás után. Érezhető volt, hogy gondosan meg akarja válogatni a szavait. - Csak nem szeretném, ha fájdalmat okoznál neki.

- Miért okoznék neki fájdalmat? Mi jut az eszedbe?

Sadie halkan felsóhajtott.

- Tudom, hogy nem szándékosan. El kell azonban ismerned, hogy nincs különösebben jó híred szerelmi téren. Alighogy elkezdesz egy kapcsolatot, már szakítasz is... Nem tudom, valóban így van-e, annyi azonban biztos, hogy egyetlen nö iránt sem érdeklődtél még komolyan.

Brad ezt nem is tagadhatta. Az utóbbi tíz évben sok nő volt az életében, de egyiket sem áltatta semmivel. Kezdettől fogva tudták, hogy ő nem akar tartós kapcsolatot, csak szívesen van együtt velük.

- Abby és én jó barátok vagyunk. - Brad a vállához szorította a telefont, majd kiemelte a kicsit az etetőszékből, a nappaliba vitte és a hintaülőkéjébe tette. - Abby sokat segített nekem a baba körül.

- Ne akard magad becsapni. Abby és te sohasem voltatok barátok.

- Mindketten szeretjük a versengést és nem adjuk fel egykönnyen. De ellenségek sohasem voltunk.

- Ez valószínűleg igaz. Ne feledd azonban, hogy láttam, amikor tegnap megcsókoltad. Egyáltalán nem látszott baráti csóknak. Sokkal inkább...

Brad belátta, hogy a húgának igaza van, és aligha tudja meggyőzni az ellenkezőjéről. Semmi kedve sem volt azonban Sadie-vel megvitatni, miért csókolta meg olyan szenvedélyesen Abbyt. Különösképpen mivel önmaga számára sem volt egészen világos.

- Soha nem fogok szándékosan semmi olyat tenni, amivel megbántanám Abbyt. Ebben biztos lehetsz, húgocskám.

- Köszönöm, Brad. De légy nagyon óvatos, és vigyázz, hogy akaratlanul se okozz neki fájdalmat. Lehet, hogy túlzottan aggódom, de Abby a legjobb barátnőm. Nagyon nehéz év áll mögötte. Időbe telik, amíg újra boldog lehet.

Ez jellemző Sadie-re! Igazán hűséges barát! Brad csodálta ezért a húgát.

- Abby boldog lehet, hogy ilyen barátnője van, mint te.

A beszélgetés végeztével Brad még sokáig állt gondolataiba merülve a szoba közepén, a telefonnal a kezében. Semmiképpen nem akar Abbynek fájdalmat okozni. Talán jobb lenne, ha visszavonulna és békén hagyná. Csakhogy képtelen erre. Brad maga sem értette, miért van olyan szívesen együtt Abbyvel, miért akarja magához ölelni és megcsókolni. Azt azonban tudta, hogy Abby is hasonlóképpen érez, bármennyire szeretné is titkolni.

Különös, hogy hasonlót még sohasem élt át, noha nem mondható tapasztalatlannak, már ami a nőket illeti. Vajon hova vezet mindez? Nem tagadhatja meg magától az esélyt, hogy kiderítse, mi is van tulajdonképpen köztük. Mindig is azon a véleményen volt, hogy az élet

által felkínált lehetőségeket nem szabad meggondolatlanul elszalasztani. Jelen esetben különösképpen érdemes vállalni a kockázatot.

Abby egész délelőtt próbálta Bradet felhívni. Végül üzenetet hagyott, hogy sajnos nem tud aznap vásárolni menni vele. A férfi azonban vagy nem hallgatta meg az üzenetet, vagy nem törődött vele, mindenesetre pontosan tizenkettőkor ott állt Abby ajtaja előtt.

Most pedig már a *Royal Diner* étteremben készültek helyet foglalni.

- Hol szeretnél inkább ülni, középen vagy a falnál az egyik fülkében? - hallotta Abby Brad hangját egészen közel a füléhez.

Amint megérezte a férfi forró leheletét, borzongás futott rajta végig.

- Inkább ne... középen - suttogta rekedten.

- Rendben. Ott hátul van egy szabad asztal. - Brad Abby vállára tette a kezét, és a helyiség másik végébe vezette.

Az asszony leült a kárpitozott padra, és körülnézett. Örült, hogy most legalább egy asztal közöttük van. Csak most vette észre, hogy néhány klubtag is jelen van, és kíváncsian legeltetik rajtuk a szemüket. Már csak ez hiányzott!

- Talán nem volt jó ötlet idejönni - motyogta, miközben kinyitotta az étlapot.

- Miért? - lepődött meg Brad. - Remekül főznek.

- Nem is azzal van a gond. - A férfi nyilván nem vette észre, hogy minden oldalról őket bámulják. -Travis Whelan és David Sorensen mindjárt félrenyelik a chilit, úgy meg vannak lepődve, hogy együtt látnak minket.

- Na és? - Brad vidáman integetett a két ismerősnek. - Szervusz, Trav! Szia, Dave! Hogy vagytok?

- Köszönöm, nem panaszkodhatom - vigyorgott Travis.

- Várjátok már a karácsonyi bált, ugye? - fordult feléjük mosolyogva David - Bizonyára nagyon izgatottak vagytok, ki győz.

- Természetesen. Elemészt a kíváncsiság.

- Sok sikert mindkettőtöknek! - kiáltotta Travis.

- Köszönöm - nyögte Abby.

Már csak ez kellett! Rövidesen az egész klub azt fogja találgatni, miért ebédeltek ők ketten együtt.

Brad észrevette, hogy az asszony kényelmetlenül érzi magát.

- Mi a baj?

Jaj, ezek a férfiak! Abby halkan felsóhajtott. Gyakran nem látják azt, ami az orruk előtt van.

- A bálig mindenki rólunk fog pletykálni!

- Mert együtt ebédelünk? - nevetett Brad. - Ezt magad sem gondolod komolyan.

- De hiszen magától értetődő! - Jaj, hogy lehet valaki ennyire vak! - Mindenki tudja, hogy az elmúlt hónapokban minden követ megmozgattál, hogy ne lehessek a klub tagja. Arról nem is beszélve, mit szóltál ahhoz, hogy még az elnökségért is indulni akarok.

A férfi hirtelen elkomolyodott.

- Elismerem, eleinte azért küzdöttem, hogy a klubban minden úgy maradjon, mint régen. Később azonban meghajoltam a többség akarata előtt, akik egyértelműen a felvételedre szavaztak. - Brad gyengéden megsimogatta Abby karját. - Ne aggódj, drágám! Ha bárki rákérdez, ez csupán egy ártatlan megbeszélés két klubtag között. Bizonyára mindenki azt fogja gondolni, hogy a nézeteltéréseinket próbáljuk tisztázni.

Hiába volt logikus, amit Brad mondott, Abbynek nehezére esett az észérveket elfogadni, amikor a férfi olyan gyengéden simogatta a karját.

- Valószínűleg igazad van - bólintott végül. - Csak nagyon utálom, ha a magánéletemmel foglalkoznak. Tudod, milyenek az emberek... Egyszer már kénytelen voltam elviselni, és nem szeretném még egyszer átélni.

- Pletykáltak rólad? - hökkent meg a férfi. - Nem emlékszem rá.

- Nem rólam, hanem az apámról, de én ittam meg a levét.

Noha ez már tizenhat éve történt, Abbyt még mindig kirázta a hideg, ha eszébe jutott.

- Arra gondolsz, amikor az apád elhagyta az anyádat és téged? - kérdezte Brad gyengéden.

Abby bólintott.

- Rettenetes volt. Ha beléptem valahová, mindenki elhallgatott. Vagy lopva vetettek felém néhány pillantást, aztán suttogni kezdtek egymással.

- Szörnyű lehetett. - Brad együtt érzően megszorította Abby kezét. Néhány percig maga elé nézett, aztán felemelte a fejét. - Tudod mit? Menjünk együtt a karácsonyi bálba!

Abby egy darabig némán bámult rá, aztán hangosan felnevetett.

- Elment az eszed?

- Lehet. Mindenesetre így legalább egyszer s mindenkorra világossá tesszük, hogy nincs semmi rejtegetnivalónk. Meg azt is, hogy elhatároztuk, együtt fogunk dolgozni, bármelyikünk győz is. Akármit csinálunk, az emberek így is, úgy is a nyelvükre vesznek, de ha látják, hogy nincs semmi érdekes titok, hamarosan elunják.

- Komolyan gondolod...

- Természetesen. - Brad elhúzta a kezét és az étlap után nyúlt. - Én chilit eszem. Te mit kérsz?

- Még nem döntöttem...

Abbynek nehezére esett az étlapra koncentrálni. Még mindig az az őrült ötlet járt a fejében, hogy együtt mennek a karácsonyi bálra. Minél többet gondolkozott azonban rajta, annál értelmesebbnek tűnt. Ha együtt jelennek meg, mindenki számára világos lesz, hogy okultak a múltból. Akárki nyeri is meg a választást, át akarják hidalni a szakadékot, amely az utóbbi időben megosztja a tagságot. Együtt akarnak dolgozni, hogy megvalósítsák a klub céljait.

Ez mind nagyon szép és jó, gondolta Abby, de miért olyan ideges attól a gondolattól, hogy Braddel együtt menjenek a bálba?

- Ami a bált illeti - kezdte lassan - azt javaslom, hogy ott találkozzunk, és talán üljünk egy asztalhoz. Azzal jelezzük mindenkinek, hogy elástuk a csatabárdot.

- Szó sem lehet róla! - rázta a fejét Brad. - Érted megyek, és együtt érkezünk meg.

- Nem hiszem, hogy...

A férfi azonban a szavába vágott:

- Az, hogy egy asztalnál ülünk, önmagában nem jelent semmit. Valószínűleg így is, úgy is egy asztalhoz ültetnek minket, mint elnökjelölteket. Tehát hány órára menjek érted?

Abby megint kénytelen volt belátni, hogy Bradnek igaza van. Ilyen esetben rendszerint összeültetik egy nagy asztalhoz mindazokat, akik valamilyen tisztségre pályáznak. És mégis... Kell valami kifogást találnia, hogy a férfi ne jöjjön érte.

- Most még nem tudom megmondani - tért ki a válasz elől.

A bál még csak jó egy hét múlva lesz. Addig csak sikerül kitalálni valami ürügyet, hogy miért nem mehetnek együtt.

A pincérnő meghozta az ennivalót.

- Talán sietnünk kellene egy kicsit - fordult Brad Abbyhez. - Megígértem Sadie-nek, hogy nem maradunk sokáig. Bizonyára tűkön ül, mikor érünk már haza. Három ilyen pici gyerekre vigyázni kemény feladat.

Számomra nem lenne az, gondolta Abby. Milyen boldogan gondoskodna kisgyerekekről!

- Mi lenne, ha te vigyáznál egyszer a húgod gyerekeire? - javasolta nevetve. - Sadie és a férje biztosan örülnének egy szabad estének.

- Az ég szerelmére! - riadt meg Brad. - Lehetetlen. Néha még Sunnie-val kapcsolatban sem tudom, mit kell tennem. Két további kisgyerek valóságos rémálom lenne. Segítség nélkül nem boldogulnék vele.

- Talán Juanitát rá tudnád beszélni, hogy ugorjon be, ha visszajön Dallasból.

Brad a fejét rázta.

- Először is Juanitát nem lehet semmire sem rábeszélni, amit nem magától akar csinálni. Ha el is vállalná, nagyon meg kellene fizetni érte. Azt hiszem azonban, hogy nincs az a pénz, amiért három kisgyerekre egyidejűleg vigyázna. Te viszont kitűnően tudsz bánni a gyerekekkel. Te meg tudnád csinálni.

- Egy szóval sem mondtam, hogy...

- Úgy gondolod, hogy nem boldogulnál három kisgyerekkel?

- Mindenesetre jobban, mint te.

- Majd meglátjuk. Amikor Sunnie-t elhozzuk, felajánlom Sadie-nek, hogy holnap vigyázunk az ikrekre, ha Rickkel el szeretnének menni valahova.

Abby tiltakozni akart. A lehetőség azonban, hogy együtt lehet az aranyos ikrekkel és az elragadó Sunnie-val, aki már oly nagyon a

szívéhez nőtt, túlságosan is csábító volt. Azonkívül még mindig gondot jelentettek neki a magányos hétvégék, amelyek Richard halála óta végtelen hosszúaknak tűntek. Egy kis változatosság nagyon jól jönne.

- Rendben - nevetett. - Elfogadom a kihívást. Majd meglátjuk, kinek az idegei bírják tovább...

- Jól van. De tegyük a versenyt egy kicsit izgalmasabbá.

- Hogyan? - kérdezte Abby gyanakodva.

- Aki először elfárad vagy ásít, az készíti a vacsorát. - A férfi úgy vigyorgott, mint aki biztos a győzelmében.

Abbynek nevetnie kellett.

- Ugye máris sejted, hogy veszteni fogsz?

- Én nem lennék ebben annyira biztos. Majd meglátjuk.

- Úgy van!

Akárcsak a régi szép időkben. Abby előre örült a pillanatnak, amikor a holtfáradt Brad kénytelen belátni, hogy van olyan feladat, ami meghaladja az erejét.

Három órával azután, hogy Brad hazavitte Abbyt és elhozta Sunnie-t, nekilátott, hogy átnézze a sok csomagot, amelyet hazaszállított. Mivel nem tudott dönteni, egyszerűen mindent összevásárolt, amit csak látott. Most lázasan kereste azt, amire biztosan szüksége van: a fagyöngyöt.

Hol a csodában lehet? - szidta magát. Abby megígérte, hogy még az este átjön. Addigra ennek a helyén kell lennie!

Végre megtalálta a nagy műanyag zsákot, amelyben annyi fagyöngy volt, amivel az egész várost fel lehetett volna díszíteni. Gyorsan körülnézett Sunnie szobájában, és meggyőződött róla, hogy a kislány mélyen alszik. Munkához látott. Húsz perc múlva már az utolsó ágat szegezte fel a helyére. Elkészült! Ebben a pillanatban csengettek.

- Éppen jókor jöttél ! - üdvözölte Brad sugárzó arccal a vendéget.

- Hogyhogy? - lepődött meg Abby.

- Gyere be, majd meglátod! - Brad karon fogta Abbyt, és bevezette az előtérbe. - Nézz fel!

- A fagyöngy volt a legfontosabb? Fontosabb, mint a karácsonyfa? - csóválta meg a fejét Abby.

A férfi bólintott, átölelte az asszonyt és megcsókolta a homlokát.

- A fagyöngy a legfontosabb karácsonyi kellék.

- Komolyan? Ezt ki mondta?

Abby nevetve a férfi mellkasára tette a kezét és egy kicsit eltolta magától.

- Én - felelte Brad. Aztán gyorsan lehajolt, és az ajkaival megsimogatta Abby száját. - Ez az egyik legrégebbi karácsonyi szokás. Legalább százéves. Ebből látszik, hogy különlegesen fontos.

- Mikor jöttél rá?

- Valószínűleg egy héttel ezelőtt a klubban. - Brad közelebb húzta magához Abbyt. - Amikor először megcsókoltalak.

Abby idegesen megnedvesítette az ajkait.

- Ez nem jó ötlet, Brad!

- Már miért nem? Én szívesen csókollak, és te is szívesen fogadod a közeledésemet. Akkor mi rossz van benne?

- Én nem tudok olyan lenni, amilyennek szeretnél.

Nem tagadta, hogy szívesen veszi, ha megcsókolom, állapította meg megnyugodva Brad. Gyengéden kisimított egy gesztenyebarna fürtöt Abby homlokából.

- Szerinted milyennek szeretnélek?

- Nem tudom pontosan. Csak azt tudom, hogy milyen nem tudok lenni. Más vagyok, mint a megszokott barátnőid. Nem tudok és nem is akarok olyan lenni.

- Semmi baj, drágám. - Brad az ujjait Abby selymes hajába merítette, aztán közelebb húzta magához a fejét. - Nem akarlak megváltoztatni. Maradj az, aki mindig is voltál! Te vagy az, aki mindig a legjobbat hozod ki belőlem. Az utóbbi időben pedig még barátok is lettünk.

Brad nem hagyott időt, hogy Abby ellentmondjon, hanem az ajkaira szorította a száját. Maga sem akart belegondolni, hova vezethet ez a barátság, meg hogy az utóbbi időben miért akarja mindig megcsókolni. Ki tudja, milyen válaszokat adna magának.

Alighogy összeért az ajkuk, a férfiban heves vágy támadt. Egyre jobban belemelegedett a szenvedélyes csókba. Soha nő még nem váltott ki belőle hasonló érzéseket.

Szerencsére ebben a pillanatban megszólalt a babatelefon. Sunnie hangjának hallatán, akármilyen nehezére esett is Bradnek, azonnal elhúzódott.

- Elkészítem Sunnie-nak a cumisüvegét. Felmennél addig a gyerekszobába, hogy megnyugtasd?

Látszott, Abbynek is szüksége van néhány másodpercre, hogy visszataláljon a valóságba. Aztán magához tért és bólintott. Brad még állt egy darabig, mint akinek gyökeret vert a lába, és nézett utána, ahogy felment a lépcsőn. A szűk nadrágban jól érvényesült formás csípője és hosszú, karcsú lába. Csak miután Abby befordult a sarkon, rázta meg magát és ment ki a konyhába.

Biztos volt benne, hogy valamikor szeretkezni fognak. Őszintén remélte, hogy az nem lesz túlságosan soká. Különben megőrül a vágytól.

6.

Abby a jobb karjában tartotta Sunnie-t, és bal kezével a karácsonyfa felé mutatott, amelyre Brad éppen a fényfüzért erősítette fel.

- Ha erre az oldalra olyan sokat teszel, a másik felére nem fog jutni.

- Úgy látszik, keveset vettem - morogta Brad, és megpróbálta egy kissé átcsoportosítani az égőket.

- Így már jobb - mosolygott elismerően Abby. - Akkor most jöhetnek a díszek.

- Nem segítenél egy kicsit? - kérdezte Brad, ahogy kinyitotta az ezüstgömböket tartalmazó dobozt. - Végül is te beszéltél rá erre a nagy fára.

- Eszemben sincs - nevetett Abby. - Be kell pótolnod, amit mulasztottál, hiszen még sohasem díszítettél fát. Addig én vigyázok Sunnie-ra. - Gyengéd tekintetet vetett a kislányra. - Roppant izgalmasnak talál mindent.

Brad átgázolt a földön heverő papírhalmokon, odament a kis unokahúgához és megcsiklandozta.

- Ezt mind a te kedvedért csináljuk. Remélem, tetszeni fog.

A pici lány visongott a gyönyörűségtől, és Brad keze után kapkodott. Nyilvánvaló volt, hogy szereti a bácsikáját. Abby önkéntelenül is arra gondolt, hogy őt sohasem fogja egy gyerek így szeretni.

- Mit szólnál, ha Sunnie-t a hintaülőkéjébe tenném, és főznék egy forró csokoládét? Addig te felakaszthatod a díszeket.

- Jól hangzik. - Brad egy pillantást vetett az órára. - Lesz még néhány percünk, hogy kipihenjük magunkat, mielőtt Sunnie-t lefektetjük.

Abby beletette a kicsit a hintaülőkéjébe, és kiment a konyhába. Behunyta a szemét, nekidőlt a pultnak, s vett néhány mély lélegzetet. A szomszéd szobában pontosan az az élet zajlik, amelyre ő mindig is vágyott, amióta csak az eszét tudja. Csakhogy ez nem az ő élete. Ő csupán vendég a házban. Csupán azért van itt, mert megkérték, hogy segítsen a karácsonyi előkészületekben. Külső szemlélőként nézi végig azt, amiben neki sohasem lehet része.

Kihúzta magát és letörölt egy könnycseppet az arcáról. Az önsajnálat sehova sem vezet, csupán az energiáit fecsérli. Sohasem lehet családja, és végre bele kell törődnie ebbe a gondolatba.

Amíg feltette a tejet melegedni és elővette a kakaót a szekrényből, elgondolkozott, vajon hogyan fog folytatódni az este. A legjobb lenne, ha kitalálna valami hihető ürügyet, és a lehető leggyorsabban hazamenne. Ha tovább marad, csak kínozza magát. Sunnie nem az ő gyereke. Brad sármos mosolyához és lélegzetelállító csókjához túlságosan is könnyen hozzá tudna szokni. Jobban mondva, fennáll a veszélye, hogy bele talál szeretni. Ennek pedig nem akarja kitenni magát.

Kétségtelenül az a legokosabb, ha Bradet és az unokahúgát békén hagyja. Különben nehéz lesz elszakadni tőlük, és a végén újabb sebeket szerez.

Mire a gőzölgő csészékkel visszament a nappaliba, már sikerült annyira összeszednie magát, hogy mosolyogva lépett oda Bradhez.

- Hol van Sunnie? - nézett körül meglepődve, miközben átnyújtotta az egyik csészét.

- Felvittem és lefektettem. Túlságosan izgalmas volt számára ez az egész, és nagyon elfáradt. Ráadásul a hintaülőke is ringatta, így aztán elaludt.

- Annál jobb. - Abby nézte a feldíszített fát. - Csodaszép lett! Ügyesen csináltad.

- Köszönöm. - Brad a másik csészét is kivette az asszony kezéből, és letette mindkettőt az asztalra. Aztán átölelte Abbyt. - A te segítséged nélkül sohasem sikerült volna, drágám.

Abbynek egyszeriben gyorsabban kezdett kalapálni a szíve. Egy pillanat alatt odalett minden bölcs elhatározása. Brad érintése volt az utolsó csepp a pohárban. A karjában minden józan meggondolást elfelejtett.

- Biztosan meg tudtad volna csinálni - suttogta, miközben képtelen volt ellenállni a kísértésnek, és hozzásimult a férfihoz.

- Lehet - súgta Brad. - De az távolról sem lett volna ilyen élvezetes.

- Élvezetes? Hiszen egész idő alatt morogtál és panaszkodtál.

- Akkor elárulok egy titkot. Gyakran morgok olyan dolgok miatt, amelyeket tulajdonképpen nagyon szívesen csinálok.

Mivel Abby úgy érezte, hogy rogyadoznak a térdei, a férfi nyaka köré fonta a karját.

- De hát miért?

- Mert ezt várjátok tőlünk, férfiaktól.

- És még mit várunk?

- Ezt.

Brad ajkai újra és újra megérintették Abby száját. Nem volt igazi csók, de minden egyes érintés úgy fokozta a feszültséget, hogy az asszony a végén már alig bírta. Jaj, csókolj már meg! - sóvárgott minden porcikája.

- Szeretnéd, ha megcsókolnálak?

Talán gondolatolvasó? Abby tudta, hogy erősnek kell lennie. Ellen kell állnia. Csak így tudja elkerülni a későbbi fájdalmat. Hiába volt azonban minden jó szándék.

- Igen - lehelte.

Amikor aztán a férfi végül határozottan az ajkára szorította a száját és szenvedélyesen megcsókolta, forogni kezdett Abby körül a világ. Soha így nem csókolta meg senki. Olyan heves vágy ébredt benne, amilyet még sohasem tapasztalt. Hozzásimult a férfihoz és halkan felsóhajtott.

Feledésbe merült minden fogadkozása, hogy valami ürüggyel gyorsan elbúcsúzik, és az otthona biztonságába menekül. Annyira vágyott a férfi testének közelségére, hogy türelmetlenül ráncigálni kezdte az ingét.

- Drágám - fogta le a kezét a férfi. - Ennyire azért ne siessünk!

Beletelt néhány másodpercbe, amíg Abby megértette, mit mondanak neki. Amikor azonban felfogta, iszonyúan elszégyellte magát. Az ég szerelmére, mit tett? Hogy veszíthette el ennyire az önuralmát? Még soha ennyire nem szégyellte magát. Úgy érezte, hogy megalázták.

Kibontakozott a férfi karjából, és anélkül hogy ránézett volna, kiszaladt a folyosóra. El innen! Csak el innen! Hazamegy és ágyba bújik. Hátha másnap reggel, amikor felébred, rájön, hogy az egész csak egy rossz álom volt.

- Abby! Hova mész?

Brad szorosan a nyomában volt. Megfogta a vállát és maga felé fordította.

- Haza - nyöszörögte Abby. - Haza kell mennem.

- De hát miért?

Abby kerülte a tekintetét, és megpróbálta a kezét lerázni magáról.

- Mert... én... mert nekem... dolgom van...

- Ostobaság. Itt maradsz. Beszélnünk kell. Tudod egyáltalán, miért nem akartam folytatni?

Jaj, miért nem hagyja békén? Hát sárba akarja tiporni minden büszkeségét?

- Inkább ne mondd el! - kérte Abby lehajtott fejjel.

Egyszerűen nem tudott a férfi szemébe nézni, rettentő kínban érezte magát. Soha még nem fordult vele elő, hogy ennyire ne tudott volna uralkodni magán. Még a házassága idején sem.

- Nézz rám, Abby! - Miután az asszony továbbra is lehajtotta a fejét, a férfi felemelte az állát, hogy a szemébe nézzen. - Nem arról van szó, hogy ne akarnálak. Ellenkezőleg, megőrülök érted. Legszívesebben a karomba kapnálak és felvinnélek a hálószobába. Szeretnélek egész éjjel ölelni. Érzem azonban, hogy te erre még nem állsz készen. - Brad gyengéd csókot nyomott Abby ajkára, és annak kicsordultak a könnyei. - Ha szeretkezni fogunk, úgy csináljuk, hogy igazán örüljünk egymásnak. Hogy másnap reggel semmit se bániunk meg.

Abby mélyen a férfi szemébe nézett, és látta, hogy komolyan gondolja, amit mond. De most mit feleljen? Mit vár tőle Brad? Köszönje meg, hogy nem engedte neki, hogy nevetségessé tegye magát? Köszönje meg, hogy visszautasította? Nem, semmiképpen sem fog ennyire megalázkodni!

- Csakugyan mennem kell - nyögte ki nagy nehezen.

Brad még egyszer magához szorította Abbyt és homlokon csókolta.

- Ha úgy gondolod... Akkor a holnapi viszontlátásra, drágám.

- Nem hiszem, hogy...

- De, Abby! - A férfi az asszony ajkára tette a mutatóujját és úgy mosolygott, hogy annak egészen melege lett tőle. - Elfelejtetted Sadie-t és Ricket? Az ő ikerlányaik és Sunnie majd vigyáznak ránk.

Hát persze, megígérték, hogy felügyelnek a gyerekekre. Most már késő visszakozni. Nem hagyhatja magára Bradet három gyerekkel, amikor eggyel is nehezen boldogul. Egyébként is szívből kívánja a

legjobb barátnőjének, hogy végre kettesben töltsön egy estét a férjével. Mit tehetett hát egyebet, mint hogy megvonta a vállát.

- Akkor holnap.

- Alig várom.

Brad megint úgy mosolygott, hogy a jéghegyek is megolvadtak volna tőle.

Abby gyorsan elfordult, belebújt a kabátjába és sietve távozott. Semmi értelme nem lett volna, hogy elemezgetni kezdjék a kapcsolatukat. Felesleges lenne Bradnek elmagyarázni, hogy minél többet vannak együtt, annál bonyolultabb lesz minden. Úgysem fogná fel, ha egyáltalán meghallgatná. Különben is először neki magának kell megértenie, miért vált ki belőle Brad ilyen szélsőséges viselkedést. Még Richarddal szemben sem volt soha ilyen gátlástalan.

Ha rájön erre, akkor tudni fogja, mit kell tennie, hogy ilyesmi soha többet ne forduljon elő. Egyébként fennáll a veszélye, hogy menthetetlenül beleszeret Brad Price-ba. Az pedig kész katasztrófa lenne!

- Már rendeltem ételt mindkettőnk számára - üdvözölte Sadie a *Royal Diner* étteremben a barátnőjét, miközben felállt és átölelte. - Remélem, nincs ellene kifogásod, hiszen tudom, mit eszel itt a legszívesebben.

- Persze hogy nincs. Ne haragudj, hogy ilyen későn jöttem! Röviddel azután, hogy reggel felhívtál, a munkavezetőm hívott. Az egyik kancám megellett. Egész éjszaka vajúdott, és csak egy órával ezelőtt született meg a kiscsikó.

- Remélem, hogy minden rendben ment. - Sadie megvárta, amíg a pincérnő kiszolgálta őket, és csak azután folytatta: - Mi lett? Egy kis csődör vagy kanca?

- Kancacsikó. - Abby sugárzott a boldogságtól. - Szerencsére. Ugyanis már kigondoltam egy nevet, ami különben nem illett volna rá.

- Remélem, nem titok.

- Sunnie's Moonlight Dancer néven fogjuk törzskönyvezni. De csak Dancernek fogjuk hívni.

- Sunnie-ról nevezted el? - nézett meglepve Sadie a barátnőjére.

- Szerintem jó név. Különben is Sunnie-nak akarom ajándékozni, ha már olyan nagy lesz, hogy fel tud ülni a nyeregbe.

Az, hogy esetleg Sunnie-t nem érdeklik majd a lovak, fel sem merült benne. Royalban mindenkinek volt lova vagy legalábbis tudott lovagolni.

- Valóban jó név. - Sadie ivott egy korty jeges teát, aztán letette a poharat, és komolyan nézett a barátnőjére. - Ugye beleszerettél a bátyámba és a kis unokahúgunkba?

Abby döbbenten nézett Sadie-re. Hogy jut az eszébe? Sunnie-t valóban a szívébe zárta, az igaz. De Brad? Lehet, hogy tényleg beleszeretett? Ezért képtelen nemet mondani, ha a férfi megkéri, hogy segítsen neki? Ezért veszítette el teljesen az önuralmát, amikor átölelte és megcsókolta?

Nem, az nem lehet! Nem szabad! Nem akar még egyszer teljes szívvel szeretni valakit. Nem tudná elviselni, ha még egyszer el kellene veszíteni egy szívéhez közel álló személyt.

- Hová gondolsz? Sunnie-t természetesen nagyon szeretem, nem is tagadom. De a bátyád? Persze nagyon kedves fickó. De hogy szerelmes lennék bele? Szó sincs róla! Biztosan nem. Csupán jó barátok vagyunk.

- Csupán jó barátok...

Sadie csúfondárosan mosolygott. Látszott, hogy nem hiszi.

- Komolyan. Szeretem Bradet, de csak barátok vagyunk.

- Tényleg? Ezért voltatok a múlt héten szinte mindennap együtt? Puszta barátságból?

- Brad idén életében először díszítette fel a házát karácsonyra, Sunnie kedvéért. Ebben segítettem neki.

Abby érezte, hogy ez úgy hangzik, mintha mentegetőzne. De hát mi mást mondhatna?

- Nem tartozol nekem számadással - felelte megértően Sadie. - Nem teszek neked szemrehányást. Ahhoz túlságosan jól emlékszem arra az időszakra, amikor Rick és én megpróbáltuk kideríteni, mit is érzünk egymás iránt.

- Borzasztóan örülök, hogy most boldogok vagytok egymással. De köztem és a bátyád között valóban nincs semmi.

- Jól van - nevetett Sadie. - Már mondtad, nem kell megismételned. Nem azért hívtalak meg ebédelni, hogy kifaggassalak a bátyámról.

- Hanem?

A váratlan meghívás arra utalt, hogy Sadie-nek sürgős mondanivalója van. Máskor az ilyen találkozókat jó előre megbeszélték, mivel gondoskodni kellett valakiről, aki az ikrekre vigyáz.

- Van egypár dolog, amit szeretnék veled megbeszélni. Elsősorban a családsegítő és kulturális központtal kapcsolatban, amelyet te fogsz vezetni.

Ez sokkal kellemesebb témának ígérkezett, mint Sadie jóképű bátyja. Abby fogta a villát, nekilátott enni, közben érdeklődéssel hallgatta, mit mond a barátnője.

- Jó lenne, ha ez a központ nem csak arra szolgálna, hogy a szülőknek alkalmuk legyen a gyerekeiket kultúrával és művészettel megismertetni. Támogatást is kell kapniuk, ha esetleg nehézségeik támadnak. Olyan időket élünk, amikor ez könnyen előfordul. Ennek a központnak segítséget kell nyújtania akkor is, ha valaki nem tudja kifizetni a lakbérét vagy a gázszámláját.

- Remek ötlet. Szívesen megteszek mindent, ami tőlem telik. Hol lenne ez a központ? Még mindig azt reméled, hogy a klub régi épületét megkapjuk? Vagy másban gondolkozol?

- Remélem, hogy megkapjuk a régi klubházat. Az ottani helyiségek kitűnően megfelelnének a céljainknak. Vannak irodák és konferenciatermek. A bálterem pedig tökéletesen alkalmas kiállítások és hangversenyek rendezésére. Ha azonban ebből nem lesz semmi, akkor építkeznünk kell.

- Én is nagyon remélem, hogy miénk lesz a klubház.

- Egy darabig csendben ettek, aztán Abby megkérdezte:

- Miről akartál még beszélni?

- Nem is tudom, hogy elmondjam-e. Rick említette, hogy egyes klubtagoknak feltűnt, miszerint az utóbbi időben sülve-főve együtt vagytok Braddel. Találgatják, hogy mi lehet emögött.

Mindjárt gondoltam! Abby összeszorította az ajkait. Brad persze úgy vélte, hogy nem fog feltűnést kelteni, ha együtt mutatkoznak a nyilvánosság előtt.

- Rick mit mondott nekik?

- Ismered őt. Udvariasan, de félreérthetetlenül közölte velük, hogy törődjenek a saját dolgukkal. - Sadie nevetett. - Lehet, hogy egy kicsit gorombábban fejezte ki magát, de körülbelül ez volt a tartalma.

Abby dühösen letette a villát. Teljesen elment az étvágya.

- Nagyon rendes Ricktől, hogy helyretette őket, ez azonban nem változtat azon, hogy pletykáltak rólam. És ezt nagyon utálom.

- Át tudom érezni. Emlékszel még arra, amikor egy félévig az egész város rajtam és Ricken köszörülte a nyelvét?

- Hát persze. Ezért vágyom néha vissza a nagyvárosba - sóhajtott Abby. - Ott senki sem törődik azzal, hogy az ember kivel jár vagy kivel barátkozik.

- Bizony, egy ilyen kis helyen roppantul idegesítő a pletyka. Mindenképpen el akartam azonban mondani, mert jobb, ha tudsz róla.

- Köszönöm.

Noha Abby nem volt benne biztos, hogy csakugyan így van-e. Talán jobb lenne, ha nem tudná, hogy szájára vette őket a város. Ezentúl, ha belép valahova, mindig azt fogja hinni, hogy róla suttognak.

- Van még valami, amit meg szeretnék kérdezni. -Sadie félretolta a tányérját. - Komolyan gondoltátok, hogy vigyáztok ma este az ikrekre?

- Természetesen. - Akármilyen nehéz lesz is Braddel együtt lenni a történtek után, Abby semmiképpen sem akart a barátnőjének csalódást okozni. - Már alig várom. Tudod, mennyire szeretem a lányaitokat.

Sadie megkönnyebbülten mosolygott.

- Alig várom, hogy elmehessek valahova a férjemmel. Kettesben.

- Tökéletesen meg tudom érteni. Egyébként Braddel fogadtunk, melyikünk fog hamarabb kipurcanni.

Sadie felnevetett.

- Tudod, hogy milyen élénkek és mozgékonyak az ikrek. Azt hiszem, mindketten holtfáradtak lesztek, mire hazaérünk. Egyébként miben fogadtatok?

- A vesztes vacsorát főz a másiknak. Szilárdan eltökéltem, hogy az nem én leszek.

- Én is remélem. - Sadie az órájára pillantott. Letett néhány dollár borravalót az asztalra, fogta a számlát és felállt. - Sajnos, mennem kell. Az egyik szomszédunk, aki néhány házzal arrébb lakik, teljesen kétségbeesett, amikor reggel arra ébredt, hogy ott vannak a flamingók a

kertjében. Mivel ma Houstonba kellett utaznia, gyorsan kifizette az adományt, és nyomatékosan megkért, gondoskodjam róla, hogy eltűnjenek a madarak.

- Ezúttal ártatlan vagyok - nevetett Abby. - Néha ugyan szoktam segédkezni a kihelyezésben, de most nem én tettem. Nem is tudom, ki szerepel még a listán.

- Mindegy. A lényeg az, hogy jó ügyet szolgálunk. Minél hamarabb leszállítom Mr. Higgins adományát az anyaotthonba, annál gyorsabban át lehet telepíteni a flamingókat valahova máshova.

- Már alig várom, hogy egy szép napon nálam is megjelenjenek. - Abby felállt. - Köszönöm az ebédet.

- Nagyon szívesen. Akkor Rick és én hét óra körül átvisszük a lányokat Bradhez.

- Rendben. Egyébként azt hittem, hogy mi megyünk Sunnie-val hozzátok.

- Talán így egyszerűbb. Az ikrek bizonyára még ébren lesznek, amikor hazajövünk. Sunnie viszont valószínűleg hamarabb elalszik. így jobb, hogy le tudjátok fektetni a saját ágyába, és nem kell felébreszteni, amikor hazaindultok.

- Igazad lehet.

Odamentek a kasszához, és Sadie fizetett.

- Akkor este Bradnél találkozunk - ölelte át Abby a barátnőjét.

Miközben hazafelé hajtott a farmra, egyre csak az járt a fejében, amit Sadie mesélt. Rettenetes, hogy megindult a pletyka! Egyes klubtagok már azon kiborultak, hogy ő indulni merészelt az elnökválasztáson. Még azon sem tették túl magukat, hogy egyáltalán felvették tagnak. Szerencsére mióta a választás lezajlott, némileg megnyugodtak a kedélyek. De most meg jött ez!

Okvetlenül beszélnie kell Braddel. Semmi esetre sem mehetnek együtt a karácsonyi bálra. A férfi eddig hallani sem akart az ellenvetéseiről, de most majd el kell ismernie, hogy igaza volt. Még ha nehezére esik is.

Abby sóhajtott. Nem lesz könnyű feladat. Valamit ugyanis megtanult az utóbbi hetekben. Ha egyszer Brad Price a fejébe vesz valamit, akkor nagyon nehéz jobb belátásra bírni. Minden meggyőzőképességét be kell vetnie. Meg kell mutatnia, hogy ő is tud határozott lenni.

7.

Abby a hintaszékben ült és Sunnie-t etette, közben figyelte Bradet, aki a két kis unokahúgával, Wendyvel és Gaillel egy rajzfilmet nézett. Mostanra mind a hárman szemlátomást elfáradtak, mivel előzőleg hosszasan lovacskáztak. Természetesen Brad volt a ló, akinek négykézláb kellett a két kislányt a hátán cipelnie. Aztán fakockákból tornyot építettek, amelyet aztán a lányok lelkes csatakiáltással azonnal ledöntöttek.

Nyilvánvaló, hogy az ikrek imádják a bácsikájukat, és Brad is nagyon szereti őket. Valahányszor valamelyikük megjegyzést tett a filmre, Brad figyelmesen végighallgatta és kedvesen válaszolgatott.

Abbynek összefacsarodott a szíve. Brad a legjobb apa, akit csak el tud képzelni. Biztosan Sunnie-n kívül is lesznek még gyerekei.

Neki viszont sohasem lesz kisbabája, akit a hintaszékben álomba ringathat. Sem nagyobb gyerekei, akikkel rajzfilmet nézhet. És Brad sem lesz része az életének. Erre a gondolatra megrémült. Elképzelni az életet Brad nélkül roppant vigasztalannak tünt.

A férfi észrevette, hogy valami baj van, és azonnal feléje fordult.

- Abby, drágám, mi történt?

- Semmi. Miért kérded?

- Mintha nagyon messze járnál gondolatban. - Brad elmosolyodott. - Talán már is elvesztetted volna a fogadást?

- Soha!

- Mit gondolsz, feladjuk az ikrekre a pizsamát? - Brad a lányok felé intett, akik nagyokat ásítoztak, láthatólag alig tudták a szemüket nyitva tartani. - Úgy látom, már nem bírják sokáig.

- Segítsek, vagy megy egyedül is?

A lefektetés szót gondosan kerülték, mert mindketten tapasztalatból tudták, ha a lányok meghallják ezt, rettenetes cirkuszt csapnak.

- Ahogy gondolod. Sunnie alszik?

Abby bólintott és felállt.

- Lefektetem. Aztán feladom Wendyre és Gailre a pizsamát. Te meg addig hozd be a vacsorájukat, amelyet Sadie elkészített nekik.

Brad elnyomott egy ásítást és nyújtózkodott.

- Csak nem vagy fáradt?

- Nem. Hogy jut eszedbe? Ne is reménykedj! Én fogom megnyerni a fogadást.

- Majd meglátjuk - nevetett Abby, és Sunnie-val eltűnt a lépcsőn.

Húsz perc múlva, amikor Sunnie már rég az ágyában aludt, és az ikrek pizsamába öltözve a tejecskéjüket itták, csengettek az ajtón.

Abby, aki éppen az építőkockákat pakolta el, meglepődött.

- Nem hittem volna, hogy Sadie és Rick ilyen hamar hazajönnek.

- A húgom mondta, hogy csak vacsorázni mennek. Örült, hogy végre nyugodtan élvezheti az ételt, és nem kell közben állandóan felugrálnia a gyerekekhez.

Miután elbúcsúztak Sadie-töl, Ricktől és az ikrektől, egyedül maradtak. Az előző esti kínos jelenet óta először. Szerencsére Brad nem tett erre semmiféle célzást, és ezért Abby nagyon hálás volt.

- Valamiről még beszélni szeretnék veled - kezdte, miután meggyőződött róla, hogy nem áll fagyöngy alatt.

Különben Brad biztosan újra megcsókolná, erre pedig most igazán semmi szükség. Józannak kell maradnia.

A férfi egypár másodpercig kérdően nézett rá.

- A tegnap estéről, amikor megcsókoltalak?

- Nem! - vágta rá gyorsan Abby. - Legalábbis nem közvetlenül.

- Rendben. Gyere ki a konyhába, főzök egy kávét!

- Köszönöm, de nem kérek kávét. Mindjárt mennem kell. Csak közölni szeretném, hogy nem megyek veled együtt a karácsonyi bálba.

- De hát miért?

- A klubtagok közt megindult a pletyka, mivel gyakran láttak minket együtt. S ez egyáltalán nem tetszik nekem. Nem akarok további tápot adni a szóbeszédnek azzal, hogy együtt jelenünk meg a bálon.

- Fütyülök rá, hogy mit beszélnek az emberek. Neked sem lenne szabad törődnöd velük. - Brad dühösen összeszorította a száját. - Először is semmi közük hozzá. Másodszor pedig csak rosszabb lesz, ha külön érkezünk.

- Hogyhogy? - Abby nem tudta követni ezt a logikát.

- Hát nem érted? Ha feltételezik, hogy van köztünk valami, és mégsem megyünk együtt, akkor lesz mit találgatniuk. - A férfi odalépett Abbyhez, és két kezébe fogta az arcát. - Bármit teszünk, az emberek pletykálni fognak. Ezen nem tudunk változtatni.

- Sajnos.

- Nem szabad hagyni, hogy ez befolyásoljon minket. Nekünk nincs semmi takargatnivalónk. Be kell bizonyítanunk, nekünk mindegy, hogy mit beszélnek, és azt tesszük, amit akarunk.

Ésszerűnek hangzott. Ha nem törődnek a szóbeszéddel, akkor az rövidesen el fog ülni.

- Talán igazad van.

- Nem talán, egész biztosan.

Brad előrehajolt és az ajkával lágyan, gyengéden megérintette Abby száját.

Abby pedig, ahogy tartott is tőle, nem tudott ellenállni. Jóllehet elhatározta, nem fogja megcsókolni a férfit, nehogy megint nevetségessé tegye magát. De hát nagyon vágyott erre a csókra. Vágyott rá, hogy hozzásimuljon Bradhez. Bölcs dolog, vagy sem, úgy kívánta, mint még soha senki mást. Ahelyett hogy eltolta volna magától, a nyaka köré fonta a karját, sűrű sötét hajába mélyesztette az ujjait és szenvedélyesen viszonozta a csókot.

Több sem kellett a férfinak, a keze máris a blúz alatt simogatta az asszony meztelen bőrét. A gyengéd érintésre Abby egész testét forróság járta át. A térde megrogyott, perzselő vágy ébredt benne, és szorosan a férfihoz simult.

Kábulatából akkor tért magához, amikor Brad felemelte a fejét és kihúzta a kezét a blúza alól. Vett néhány mély lélegzetet vett, homlokon csókolta Abbyt, aztán mélyen a szemébe nézett.

- Azt hiszem, nagyon fogom sajnálni - suttogta -, de jobb, ha most hazamész és kialszod magadat. - Ezzel eleresztette az asszonyt és hozta a kabátját. - Ugyanolyan fáradtnak látszol, mint én.

Abby csendben hagyta, hogy a férfi felsegítse a kabátját. Csak amikor már a táskája után nyúlt, jutott el a tudatáig, mit is mondott Brad az imént.

- Fáradt vagy?

- Igen, te nem?

- De, én is. - Abby kinyitotta az ajtót, aztán még egyszer hátrafordult. - Mivel azonban te említetted először, te tartozol nekem egy vacsorával.

Brad megelégedetten nézett az asszony után, ahogy becsukódott mögötte az ajtó. Nem felejtette el a fogadást, azt akarta azonban, hogy Abby nyerjen. Tudta, hogy régi vetélytársa mennyire élvezi, ha győzelmet arathat felette, és szerette a diadalmas mosolyt azon a szép arcán. Máris azon töprengett, miképp tehetné emlékezetessé a megígért vacsorát. Közben azonban az Abbyt nyugtalanító pletykáról sem feledkezett meg. Nyilvánvaló, hogy a klub régi tagjai a felelősek ezért. Azok a férfiak, akik görcsösen ragaszkodnak az idejétmúlt hagyományokhoz. Véleményük szerint nőknek nincs helyük a klubban, és bosszantja őket Abby tagsága.

Brad szégyenkezve elismerte, hogy ő is sokáig osztotta ezt a nézetet. Azonban változnak az idők. A klub csak úgy lehet erős és működőképes, csak úgy játszhat továbbra is fontos szerepet a város életében, ha a tagok feladják az ósdi nézeteiket. Abby kereken egy éve volt a klub tagja, és azóta a tagok csak még lelkesebben dolgoztak céljaik megvalósításáért. Valósággal szárnyakat kaptak. Brad meg tudta érteni, hogy ezért különösképpen bántja Abbyt a pletyka.

Tennie kell ellene valamit, s nem csupán Abby kedvéért. Nem akarta, hogy a generációk óta nemes célokért küzdő klub eltűnjön a történelem süllyesztőjében. Szerencsére támadt egy jó ötlete, miképp lehetne a pletykának egyszer s mindenkorra véget vetni.

Másnap délután a klub egyik kis tárgyalótermében várta Brad Christ és Zeke-et, hogy ismertesse velük a tervét. Elgondolkozva nézte a maga elé kiterített papírokat. Remélte, hogy a barátait meg tudja győzni az elképzeléséről.

Nyílt az ajtó, és belépett Chris meg Zeke. Látszott rajtuk, hogy izgatottan várják, miről akar beszélni velük Brad.

Brad azonnal a tárgyra tért.

- Néhány tiszteletre méltó tagunknak nem tetszik, hogy én néha együtt mutatkozom Abigail Langleyvel. Ennek véget kell vetni.

Zeke bólintott és leült a barátja mellé.

- Röviddel ezelőtt én is hallottam, ahogy ketten rólatok beszélgettek. Nem éppen jóindulatúan. Amikor közelebb értem, elhallgattak.

Brad nem kérdezősködött tovább, a részletek nem érdekelték. A lényeg az, hogy valóban többen is köszörülik rajtuk a nyelvüket. Ami bántja Abbyt, tehát nem lehet eltűrni.

- Az apósom is említette a minap, hogy sülve-főve együtt vagytok - jegyezte meg Chris, és leült Brad másik oldalára. - Harrison kérdezte, hogy tudok-e valami közelebbit. Azt feleltem, hogy akkor sem mondanék semmit, ha tudnék.

- Köszönöm. - Brad tudta, hogy a barátaira számíthat. - Van egy ötletem, miként lehetne ennek a szóbeszédnek egyszer s mindenkorra véget vetni. Ehhez azonban szükségem van a segítségetekre.

- Tudod, hogy ránk mindig számíthatsz - biztosította Zeke.

- Mindig a rendelkezésedre állunk - erősítette meg Chris.

- Szeretném, ha elterjesztenétek, Abby és én azon dolgozunk, hogy helyreállítsuk a klubtagság egységét.

Chris bólintott.

- Nagyon okos. Bárki is legyen a következő elnök, a vesztes támogatni fogja a munkájában. Ez kifogja a szelet azoknak a vitorlájából, akik a vesztesre szavaztak.

- Teljesen egyetértek - helyeselt Zeke, aztán újra Bradhez fordult. - Van valami ötleted, hogy miként lássunk munkához?

- Ha csak úgy mellékesen megemlítitek a dolgot a klub hírharangjainak, akkor villámgyorsan el fog terjedni. Mire a karácsonyi bálon kihirdetik az eredményt, mindenki számára világossá válik, a vesztes is támogatja azt a célt, hogy véget vessünk a viszálykodásnak és együtt dolgozzunk a feladataink megvalósítása érdekében.

Mindkét barát lelkesen bólogatott.

- Nincs semmi kifogásom Abby ellen - vigyorgott Zeke -, de te különleges tehetséggel tudod kezelni a nézeteltéréseket. Éppen ezért neked kell az elnöknek lenned. Te vagy a legalkalmasabb arra, hogy a klub visszakapja a régi fényét.

- Teljesen egyetértek - bólintott lelkesen Chris. - Tudom is már, kivel beszélek először. Ha Harrison Reynoldsnak elmesélek valamit, azt másnap már az egész város tudja. Nála nagyobb pletykafészek nincs egész Royalban.

- Így beszélsz az apósodról? Azt hittem, elástátok a csatabárdot - nevetett Brad.

Tudta, hogy a tekintélyes és köztiszteletnek örvendő családból származó Reynolds csak nehezen fogadta el a vejének Christ. Nem egykönnyen törődött bele, hogy imádott Macy lánya olyan férfit választott, aki nehéz sorból küzdötte fel magát.

- Csak fegyverszünetet kötöttünk, ami elég törékeny. Harrison gyakran gúnyolódik a származásomon.

- Az ostoba! - háborgott Zeke. - Örülnie kellene, hogy ilyen veje van, mint te.

Chris megvonta a vállát.

- Sohasem leszünk a legjobb barátok, de mindketten szeretjük Macyt. Az ő kedvéért határoztuk el, hogy elviseljük egymást.

- Okos dolog. - Zeke újra Bradhez fordult. - Van még valami megbeszélnivalónk?

- Ma reggel felhívott Mitch Hayward. Feltett néhány kérdést a futballcsapatunkkal kapcsolatban. Nagyon úgy néz ki, mintha hajlandó lenne elvállalni a vezetését.

- Hiszen ez csodálatos! - örvendezett Zeke.

- Lehet, hogy még a karácsonyi bál előtt döntésre jut? - kérdezte Chris.

- Talán. Jó lenne, ha a bálon bejelenthetnénk a jó hírt. Addig néhány korábbi csapattársa is csatlakozhat hozzá.

Zeke egy pillantást vetett az órájára és gyorsan felállt.

- Néhány klubtag most biztosan a *Royal Dinerben* kávézik. Egyenesen odamegyek. Minél hamarabb munkához látunk, annál jobb.

- Én meg útba ejtem az apósom építési vállalkozását - állt fel Chris is. - Nevetséges lenne, ha egy ilyen ostoba pletykának nem tudnánk véget vetni.

- Köszönöm.

Amikor Brad a barátaival kilépett a klubházból, biztos volt benne, hogy a terve sikerülni fog.

8.

Néhány nap eltelt azóta, hogy Abby és Brad az ikrekre vigyáztak. Abby ugyan néhányszor beszélt Braddel telefonon, de nem látta sem őt, sem a kis Sunnie-t. Ennek egyrészt az volt az oka, hogy nem akart további tápot adni a pletykának, másrészt viszont rengeteg dolga volt. Karácsonyi ünnepséget rendeztek azoknak a gyerekeknek, akik az édesanyjukkal együtt az anyaotthonban éltek. Az előkészületek rengeteg időt vettek igénybe. Bizonyos napokon pedig már hajnalban felkelt, hogy segítsen a flamingókat elhelyezni a tehetős polgárok kertjében.

Amikor leállította a kocsiját Brad háza előtt, a szíve hevesen dobogott. Nagyon büszke volt ugyan rá, hogy a közreműködésével rendkívül sikeres lett az adománygyűjtés, a lelke mélyén mégis nagy ürességet érzett. Vágyott Sunnie és sajnos a veszedelmesen jóképű bácsikája után is. Így aztán elfogadta a meghívást. Nem volt biztos benne, hogy okosan döntött, hiszen bizonyára alaposan fel fogja kavarni a lelki nyugalmát. De hát Brad és ennivaló unokahúga az élete fontos részévé váltak.

Még mielőtt kopogott volna, az ajtó kitárult, és Brad zárta a karjába.

- Isten hozott! Felkészültél életed legjobb vacsorájára? - Olyan szenvedélyesen csókolta meg Abbyt, hogy az majdnem beleszédült. Aztán kézen fogta a vendéget. - Hunyd be a szemed!

- Miben sántikálsz?

Az asszony nevetve tett eleget a felszólításnak.

- A fogadásnak az volt a tétje, hogy a vesztes vacsorát készít a másiknak. - A házigazda bevezette Abbyt az ebédlőbe. - Most már körülnézhetsz.

Az asszonynak tátva maradt a szája a csodálkozástól.

- Ó, Brad, hiszen ez gyönyörű!

A hófehér abroszon piros alátétek, azokon zöld szalvéták voltak. Az asztal közepén egy hatalmas vázában legalább két tucat sötétvörös rózsa pompázott. Mindkét oldalán egy-egy ezüst gyertyatartó állt, benne piros gyertya.

Micsoda ünnepi terítés! Igazi karácsonyi hangulat. Abby sohasem hitte volna, hogy Brad hajlandó ennyit fáradozni. Valami egyszerű ételre számított, például egy tál spagettire, amelyet majd a konyhában esznek meg. Ez pedig a legelőkelőbb étteremnek is dicsőségére válna.

Brad Abby mögé lépett és átölelte a derekát.

- Számodra a legjobb is éppen csak megfelel.

Az asszony az egész testében kellemesen megborzongott. Hiába próbálta sokáig tagadni azt, ami köztük van, most már képtelen volt küzdeni az érzései ellen. Őszintén vágyott arra, hogy együtt lehessen Braddel.

A férfi láthatóan minden alkalmat kihasznál, hogy megérintse, megsimogassa az arcát vagy megcsókolja. Ő pedig rettenetesen élvezi ezt. Pedig tudja, hogy veszélyes játékot játszik, és ez néha aggodalommal tölti el. De talán, ha kellőképpen kordában tartja az érzéseit, megmarad a barátságuk, és egyikük sem szerez sebeket.

Elméletileg ezt alaposan végiggondolta. Ám az csak a jövő zenéje, vajon az elhatározását a gyakorlatban is sikerül-e keresztülvinni. Ha Brad magához öleli és az ajkaival simogatja, könnyen megfeledkezik róla, miért is nem szabad beleszeretni.

- Hol van Sunnie?

- Ma Sadie-nél és Ricknél éjszakázik. Gondoltam, jó lenne a változatosság kedvéért egy estét kettesben tölteni.

Egy egész estét kettesben? Még azt sem hozhatja fel ürügyül, hogy időnként meg kell néznie Sunnie-t? Nemrég erre a gondolatra Abby még azonnal menekülőre fogta volna.

- Gondolod, hogy ez okos dolog? - kérdezte halkan, inkább önmagától, mint a férfitól.

Brad gyengéden maga felé fordította és komolyan ránézett.

- Ígérem, hogy semmi olyan nem fog történni, amit nem akarsz.

Hiszen éppen ez nyugtalanította Abbyt. Nem szólt azonban semmit.

- Lássuk talán azt a különleges vacsorát! - mondta, hogy ne gondoljon bele, mi lehet még ebből.

Brad mosolygott és hellyel kínálta a vendéget.

- Készülj fel a legfinomabb Bourbon Street steakre, amit valaha is ettél!

A házigazda kiment a konyhába, és két tányérral jött vissza.

- Melyik étteremből hozattad?

- Maga Price séf készítette - közölte Brad büszkén, és letette a tányért a vendég elé.

- Te magad csináltad? De hiszen ez egy bonyolult recept! Rengeteg munka van vele. Már a mártáshoz is olyan sok minden kell, aztán egy napig pácolni a húst...

- Miért csodálkozol? Úgy szólt a megállapodás, hogy a vesztes maga készíti a vacsorát.

- Más férfi feldobta volna a húst a grillsütőre, és nem vesződött volna a pácolással - felelte Abby, és az ölébe terítette az asztalkendőt.

- Drágám, még mindig nem fogtad fel, hogy nem vagyok olyan, mint a többiek?

Miközben Abby nekilátott a zaftos sültnek, arra gondolt, hogy Brad az utóbbi hónapokban hányszor lepte meg. Először azzal, hogy örökbe fogadta az elhunyt bátyja kislányát. Nem nézte volna ki ebből az aranyifjúból. A legjobban azonban akkor döbbent meg, amikor Brad közölte, eztán otthon fog dolgozni, hogy gondoskodni tudjon a kislányról. Minden más férfi pótmamát fogadott volna. Valóban rendkívüli ember!

- Hogy ízlik a főztöm? - zökkentette ki a gondolataiból Brad.

- Nagyon finom.

A férfi elégedetten bólintott és ivott egy korty jeges teát.

- Seattle-ben is lehet jó sültet kapni?

- Igen, Redmondban van egy jó steakhouse.

- Redmond az az előváros, ahol laksz?

- Nem. Redmondban alapítottuk a barátnőmmel a szoftvercéget.

Abby még mindig büszke volt a cég sikerére.

- Hallottam, hogy a biztosítók különösen kedvelik a programjaitokat. El tudnád képelni, hogy újra szoftverekkel foglalkozz?

- Richard halála után gondoltam rá. Nem is olyan régen a korábbi társam is szóba hozta. De akkor újra vissza kellene költöznöm Seattle-be, és nem vagyok biztos benne, hogy tényleg azt szeretném. Itt van a farm meg a ménes, és - mosolyodott el Abby hamiskásan - mint a klub elnökének Royal közelében kell élnem.

Brad felállt és kivitte az üres tányérokat a konyhába.

- Ejnye, de biztos vagy a győzelmedben!

- Nem jobban, mint te.

A házigazda egy ezüsttálcával tért vissza.

- Mit szólnál, ha a desszertet a kandallónál ennénk meg?

- Remek ötlet.

Abby követte Bradet a nappaliba, ahol a kandallóban vidáman lobogott a tűz. A férfi letette a tálcát, amelyen egy palack pezsgő és két pohár volt, valamint egy tálban csokoládéba mártott eper. A kétszemélyes kanapé mellett állt a jéggel teli pezsgőhűtő. Brad belehelyezte a palackot, aztán átkarolta Abby derekát.

- Tudnod kell, csupán azt tervezem, hogy egy kellemes estét töltök el veled. Csak akkor lesz ebből több, ha te is akarod. - Brad megcsókolta az asszony orra hegyét.

Őszintesége meglepte az asszonyt, és nagyon méltányolta, hogy átengedi neki a kezdeményezést. Amikor azonban arra gondolt, hogy elég egyetlen csók, és ő úgy elolvad, mint a forró viasz, elbizonytalanodott. Talán kerülni kell az ilyen helyzeteket.

- Azt hittem, nem iszol alkoholt.

- Általában nem, de most kivételt teszek.

- Miért? - Brad még mindig átkarolva tartotta, így Abbynek nehezére esett összeszedni a gondolatait.

- Jó okom van rá. - A férfi elengedte az asszonyt, fogta a palackot, kibontotta, aztán kitöltötte a gyöngyöző nedűt a poharakba. - Holnap este valamelyikünk a klub elnöke lesz. Az illetőnek beszédet kell tartania, és fogadnia a szerencsekívánatokat. - Brad Abby kezébe adott egy poharat. - Bármelyikünkre esik is a választás, szeretném ma veled megünnepelni, mert később nem lesz rá alkalom.

- Jó ötlet. - Abby mosolyogva felemelte a poharat. - A győztes egészségére!

- Egészségünkre! - Brad ivott egy kortyot, majd kivett egy epret és Abbynek nyújtotta. - Ha esetleg veszítenék, akkor örülök, hogy veled szemben.

- Én is így vagyok ezzel.

Abby behunyta a szemét és beleharapott az eperbe. Ám ijedten összerezzent, amikor érezte, hogy a férfi gyengéden lecsókol egy cseppet a szája sarkából.

- Ez jólesett - mondta halkan.
- Az eper és a pezsgő mindig jó együtt.
- Nem erre gondoltam, drágám.

A férfi egy lépést hátrált, kivette a poharat az asszony kezéből és letette az asztalra. Közben olyan átható tekintettel nézte Abbyt, hogy az beleborzongott. Amikor aztán kitárta a karját, az asszony készségesen hozzásimult. Brad végül megcsókolta, és Abby tudta, hogy már döntött. Vágyik a férfi csókjai után, és nem akarja titkolni tovább, hogy majd eleped érte.

Brad alig tudta elhinni, hogy Abby ilyen szenvedélyesen viszonozza a csókját. Nem remélte, hogy ilyen gátlástalanul kimutatja a vágyát. Az utóbbi hetekben az asszony mindig tartózkodóan viselkedett. Most azonban Brad teljes biztonsággal tudhatta, hogy ez csak álca volt.

Átölelte Abby derekát és magához szorította, a szíve a torkában dobogott.

- Megőrjítesz, drágám! - bukott ki belőle.
- Te is engem.

A férfi megsimogatta az asszony hátát, és a sűrű, selymes hajába merítette az ujjait. Ó, milyen gyönyörű a ragyogó kék szeme! Brad nem tudott betelni Abbyvel.

- Őszinte akarok lenni hozzád. Őrülten kívánlak. De nem azért rendeztem ezt az estét, hogy elcsábítsalak. Ha azt szeretnéd, leülhetünk és beszélgethetünk. Nekem úgy is megfelel.

Nem olyan nagyon jó persze. Nehezére esne most elereszteni a karjába simuló, szépséges teremtést. A legfontosabb azonban az, hogy Abbynek jó legyen, akárhogy is dönt.

Az asszony azonban a férfi szájára tette a mutatóujját és megrázta a fejét.

- Nem akarok tovább harcolni az érzéseim ellen. Egyáltalán nincs kedvem beszélgetni, téged akarlak, Brad.
- Biztos vagy benne?

Ha most meggondolja magát, megőrülök, gondolta a férfi. Meg kell azonban adnia a lehetőséget Abbynek, hogy nemet mondjon, ha még nem áll készen.

- Sok dolog van az életben, amiben nem vagyok biztos, ez azonban nem tartozik közéjük. Igen, kívánlak és a tied akarok lenni.

A férfi két kezébe fogta az asszony arcát és mélyen a szemébe nézett.

- Ha most felmegyünk a hálószobámba, akkor nincs többé visszaút. És aztán köztünk semmi sem lesz olyan, mint azelőtt.

- Tudom.

- Nem szeretném, ha később megbánnád.

Az asszony egy pillanatra behunyta a szemét, aztán a férfira nézett.

- Azt bánnám meg, ha most nem szeretkeznénk.

Ennyi elég volt. Brad eleresztette az asszonyt, elzárta a kandallóban a gázt és kikapcsolta a fényfüzéreket a karácsonyfán. Kézen fogta Abbyt és felvezette a tágas lakosztályába. Mindketten tudták, hogy kockázatos, amit tesznek, hiszen a kapcsolatuk gyökeresen meg fog változni.

Ahogy felértek, Brad felgyújtotta a villanyt, aztán Abby felé fordult, hogy átölelje. Elhatározta, hogy semmit sem siet el. Első éjszakájuk minden pillanatát élvezni kívánta. Azt akarta, hogy ez mindkettőjük számára örökre emlékezetes maradjon. Pedig biztos volt benne, hogy ezt még számos alkalom fogja követni. Nem tudta pontosan, honnan ez a meggyőződése, de az ösztöne ezt súgta.

Óvatosan megcsókolta kedvesét, aztán a szemébe nézett.

- El sem tudod képzelni, hogy az utóbbi hetekben milyen sokszor elképzeltem ezt.

- Akárcsak én.

Lassan, óvatosan vetkőztetni kezdték egymást, élvezve minden egyes érintést. Amikor Brad végre megpillantotta kedvesét teljesen meztelenül, elragadtatva szemügyre vette.

- Lélegzetelállítóan gyönyörű vagy! Tökéletes!

- Rajtad viszont még mindig túl sok ruhadarab van - jegyezte meg az asszony.

- Ezen könnyű segíteni.

Pár pillanat múlva Brad is teljesen levetkőzött. Egymás karjába simultak, majd a férfi a felkapta a kedvesét és lefektette az ágyra. Abby kitárta a karját és szívet-lelket melengetően elmosolyodott.

- Gyere hozzám, Brad!

Nem kellett kétszer mondani. A férfi mellé feküdt és átölelte.

- Úgy gondoltam, ne siessünk el semmit - mondta a férfi -, de nem tudom, képes vagyok-e rá.

- Én a magam részéről tudom, hogy nem vagyok képes. Hiszen már olyan régen volt, hogy...

A férfi félig felült és megcsókolta Abby nyakán a lüktető eret.

- Nem volt azóta az életedben senki, amióta...

- Nem - vágott a szavába gyorsan az asszony.

Nem akarta, hogy Brad kimondja Richard nevét.

Bizonyára Brad sem kívánja okvetlenül ebben a helyzetben az elhunyt férjére emlékeztetni.

Noha Richard Langley örökre a múltja része lesz, de a jövője Brad Price. Erre a gondolatra elakadt Abby lélegzete. Különös módon azonban most nem ijesztette meg ez a gondolat annyira, mint korábban. Hogy miért, azon még ráér törni a fejét.

A férfi előrehajolt, megcsókolta a kedvesét, aztán egyre izgatóbban simogatni kezdte.

- Akarlak- suttogta Abby.

- Most?

- Igen, most.

Brad csak erre várt. Óvatosan közelített álmai asszonyához, nehogy fájdalmat okozzon neki. Hiszen már egy éve nem volt együtt férfival. Abby azonban mosolyogva biztatta. Brad érezte, hogy elveszíti a fejét. A beleteljesülés csodálatosan szép volt, ilyen élményben még sohasem volt részük.

Amikor lassan újra magukhoz tértek, még mindig szorosan átölelve tartották egymást.

Brad óvatosan felemelte a fejét kedvese válláról.

- Minden rendben?

- Csodálatos volt.

- Te voltál csodálatos. - A férfi gyengéd csókot nyomott Abby orra hegyére. - Maradj nálam éjszakára!

- Nem tudom, hogy...

Brad az ujjával lezárta az asszony száját. Tudta, hogy Abby számára milyen fontos, mit gondolnak róla. Ideje azonban, hogy megértse, az emberek így is, úgy is pletykálnak, bármit tesz is.

- Nekem teljesen mindegy, miket beszélnek rólunk, és neked sem lenne szabad törődni ezzel. Végül is felnőtt emberek vagyunk. Senkitől sem kell engedélyt kérnünk, ha együtt akarunk lenni. Ez egyes-egyedül a mi döntésünk.

- Valószínűleg igazad van.

- Természetesen igazam van - vigyorodott el jókedvűen a férfi, és magához szorította Abbyt. - Most inkább azzal foglalkozzunk, hogy mi magunk mit gondolunk és mit akarunk.

9.

Miközben Abby még egyszer végighúzta a kefét vállára omló haján, elgondolkozva meredt a tükörből rá visszanéző nőre. Alig huszonnégy órája ugyanitt állt, és a Braddel való találkára készülődött. Egy kedélyes estére számított, finom vacsorára, érdekes társalgásra és talán néhány forró csókra. Aztán egyetlen csók elegendő volt, hogy ne jöjjön haza, és az egész éjszakát Braddel töltse.

Abby a fejét csóválva ment át a hálószobába. Levetette a fürdőköpenyét és belebújt az ágyra kikészített, hosszú fekete ruhájába. Nem értette, hogy miképp történhetett a dolog. Mivel tudta Brad rávenni, hogy töltse nála az egész éjszakát? Eddig még soha senki sem tudta rábeszélni, hogy olyat tegyen, amit tulajdonképpen nem akar. Brad Price viszont mindenre képes.

Abby lehunyta a szemét és vett néhány mély lélegzetet. Felesleges tovább áltatnia magát. Jóllehet nem volt okos dolog és csak megnehezítette a helyzetet, de bizony ő ott akart maradni. Nem tudott betelni Brad csókjaival, és vágyott a folytatásra. Miközben belebújt a testhez simuló ruhába, eszébe jutott Brad kezének gyöngéd simogatása. A puszta gondolatba is beleborzongott, és ettől szörnyen elszégyellte magát.

Belebújt a fekete, magas sarkú cipőbe, és elővette az ékszeres dobozát. Közben megpróbálta bebeszélni magának, hogy csupán azért töltötte Braddel az éjszakát, mert magányos, és a testi közelségben biztonságot keresett. Nem sikerült azonban becsapnia magát. Elővette a dobozból a fülbevalót, amelyet még Richard ajándékozott neki. Hosszasan nézte, s közben kénytelen volt bevallani magának, hogy nem csupán azért szeretkezett Braddel, mert vágyott rá, hogy újra kívánja egy férfi. Ez a felismerés roppantul nyugtalanította.

Richardba már kamasz lányként szerelmes volt, de sem az esküvő előtt, sem utána nem érzett iránta olyan szenvedélyt, mint most Brad iránt. Richarddal minden nyugodtabban, barátságosabban, szinte kedélyesen zajlott. Akárhogy is volt, jó volt a házasságuk, és őszintén szerették egymást.

Ebben a pillanatban csöngettek.

Abby gyorsan feltette a fülbevalóját, fogta az estélyi táskáját, és sietett ajtót nyitni. A Richarddal való kapcsolatát majd később elemzi tovább. Semmiképpen sem most, amikor azzal a férfival találkozik, akivel az elmúlt éjszakát töltötte. A szíve az izgalomtól majd kiugrott a helyéből.

Kinyitotta az ajtót, és ahogy megpillantotta Bradet, elvörösödött. A férfi szó nélkül hozzálépett, átölelte és megcsókolta. Aztán hátrált egy lépést és végignézett rajta.

- Lélegzetelállítóan gyönyörű vagy!

- Te sem panaszkodhatsz - viszonozta Abby a bókot.

A szmoking, a hófehér ing és a csokornyakkendő valóban remekül állt a férfinak.

- Köszönöm. - Brad egy kis dobozból egy szál fehér orchideát vett elő. - Ezt még tűzzük ki gyorsan, mielőtt indulunk! - mondta és Abby ruhájára erősítette a virágot.

- Köszönöm, csodaszép!

- A te szépséged mellett elhalványul. - Brad mosolyogva a karját nyújtotta. - Készen állsz?

- Igen - karolt bele Abby a férfiba. - Ki vigyáz ma Sunnie-ra? - kérdezte, miközben az autóhoz mentek.

- Juanita ma délelőtt hazaérkezett Dallasból, és elvállalta Sunnie-t meg az ikreket. - Brad kinyitotta a hosszú kocsi hátsó ajtaját, besegítette Abbyt, beült mellé és intett a sofőrnek. - Egy évvel ezelőtt álmomban sem jutott volna eszembe, hogy most bébiszitterről kell gondoskodnom.

- Bizony, egy gyerek gyökeresen megváltoztatja az ember életét - mondta Abby halkan, és közben arra gondolt, mit nem adna azért, ha ilyen gondjai lennének.

A klubház felé vezető úton minden másról beszéltek, csak arról nem, hogy néhány óra múlva kiderül, ki lesz a klub új elnöke. Vajon hogy fogja érezni magát a vesztes?

- Tudod, milyen borzasztóan hiányoztál ma reggel, miután elmentél? - Abbynek a férfi mély, érzéki hangjától egészen melege lett. Örült, hogy a sofőrt egy üvegfal választja el tőlük. - Egyfolytában arra kellett gondolnom, milyen csodálatos volt az elmúlt éjszaka, és hogy még

mindig mennyire kívánlak. - Brad barna szeme egészen elsötétült a vágytól.

Abby igyekezett könnyedén mosolyogni.

- Az elmúlt éjszaka valóban csodálatos volt.

A férfi közelebb húzódott.

- Biztosítlak, hogy a ma éjszaka még annál is szebb lesz - suttogta az asszony fülébe.

Abbynek vadul vert a szíve a gondolatra, hogy a következő éjszakát is Braddel töltheti.

- De mi lesz Sunnie-val?

- Ő úgy alszik, mint a bunda. - A férfi kinézett az ablakon. - Megérkeztünk.

A kocsi megállt, és a sofőr kinyitotta a hátsó ajtót. Brad kiszállt és a karját nyújtotta a kísérőjének.

- Még beszélünk róla - súgta Abby a férfi fülébe, miközben egymás mellett beléptek a klubházba.

- Nagyon szívesen - hunyorított rá Brad.

Évente kétszer-háromszor a klubházat a nagyközönség számára is megnyitották. Többnyire jelentős társadalmi események kapcsán, s az egyik legnagyobb ilyen rendezvény a karácsonyi bál volt. Abby ámulva nézett körül a pompásan feldíszített előcsarnokban. A fényesen kivilágított teremben hatalmas virágtartókban karácsonyi csillagok pompáztak, a falakat fenyőcsokrok díszítették.

- Gyönyörű! Még sohasem láttam ilyennek ezt termet.

- Még nem vettél rész karácsonyi bálon? - lepődött meg Brad.

- Sok évvel ezelőtt, de nem emlékeztem rá, hogy ez a régi épület ilyen ünnepélyes és elegáns tud lenni.

- Ezért lenne nagy kár, ha a tagság új klubház mellett döntene - vélte Brad. - Nagy híve vagyok a haladásnak, de bizonyos hagyományokat azért meg kellene őrizni.

Nem volt titok, hogy Brad azok közé tartozik, akik ellenzik az új klubház építését. Ezt Abby is tudta.

- Sadie nem említette, mi a szándéka a régi épülettel, ha a klub kiköltözik innen?

- Nem. Micsoda?

Ebben a pillanatban Abby észrevette, hogy Sadie és Rick közelednek feléjük.

- Kérdezd meg magad! Ő biztosan sokkal jobban el tudja magyarázni, mint én. Szia, Sadie! - Abby átölelte a barátnőjét. - Gyönyörű vagy.

- Te is. Rick és én éppen megállapítottuk, milyen szép pár vagytok együtt.

Abby enyhén elpirult. Brad, aki észrevette Abby zavarát, gyorsan a húgához fordult.

- Azt hallottam, hogy terveid vannak a klubházzal.

Sadie futó pillantást vetett Abbyre, aki gyorsan magyarázni kezdte:

- Éppen most meséltem Bradnek, hogy érdekelne téged a régi épület.

Amíg Sadie körvonalazta a terveit, hogy miként alakítaná át a klubházat családsegítő és kulturális központtá, Zeke és Sheila is csatlakozott hozzájuk.

- Felkészültél rá, hogy te légy a klub első női elnöke? - súgta a barátnője fülébe Sheila.

- Még nem választottak meg - felelte Abby de készen állok a feladatra. - Kedvesen a barátnőjére mosolygott, aki miatt az utóbbi időben olyan sokat aggódott. - Úgy látom, felépültél a megfázásból. Remekül nézel ki, szinte ragyogsz.

- Meg is van rá minden oka - csókolta meg Zeke a felesége rózsás arcát. - Elmondod, vagy inkább én?

- Inkább te - mosolygott Sheila.

- A feleségem nem fázott meg - karolta át Zeke az asszonyt, és gyengéden magához szorította. - Kiderült, hogy várandós.

- Hiszen ez csodálatos! Szívből gratulálok! - ölelte át Abby a barátnőjét.

Tudta, hogy Sheila mennyire vágyik gyerekre, és íme, most teljesül az álma. Őszinte örömét nem felhőzte be az irigység.

- Minden rendben? - súgta Brad Abby fülébe.

- Természetesen.

Abbyt mélyen meghatotta a férfi aggódása, és hálásan nézett fel rá. Brad tudja, mennyire szenved attól, hogy a leghőbb vágya sohasem teljesülhet.

- Drágám, azt hiszem, Summer Franklin beszélni szeretne veled - hívta fel a felesége figyelmét Rick a terem közepén álldogáló néhány nőre. Summer, Zeke üzlettársának, Darius Franklinnek a felesége buzgón integetett Sadie felé.

- Mindjárt visszajövök - mondta Sadie és odament a hölgyekhez.

A következő percben odalépett hozzájuk Mitch Hayward és felesége, Jennifer.

- Már nagyon várjátok a választás eredményét? - kérdezte Mitch, aki az elmúlt hónapokban a klub ügyvezető elnöke volt, és nem bánta, hogy végre leteheti a hivatalát.

- Hetek óta várom ezt a napot - veregette meg Brad Mitch vállát.

Jennifer Abby felé fordult.

- Meddig folytatjátok még ezt az akciót a flamingókkal? A szomszédunk majdnem szívinfarktus kapott, amikor megpillantotta a madarakat a gyepén. - Mr. Hargrave a zsugoriságáról híres, és bizonyára nagyon bosszús volt, mert adakozni kénytelen, hogy megszabaduljon a madaraktól.

- Azt hiszem, az év végén befejezzük. Mr. Hargrave azonban, úgy látszik, fizetett, mert már másnál láttam a flamingókat - nevetett Abby.

Észrevette, hogy Mitch és Brad jelentőségteljesen egymásra néznek. Érdeklődve fordult feléjük, kérdésére azonban csak kitérő választ kapott Bradtől:

- Mitch és én dolgozunk egy terven, amit valószínűleg ma ismertetni fogunk.

Abby sejtette, miről lehet szó. A választási kampány során Brad már említette, hogy szeretne egy félig profi futballcsapatot vásárolni és Royalba hozni. Egyesek úgy gondolták, hogy ez csak üres választási ígéret, ezzel akar szavazatokat szerezni. Abby azonban tudta, hogy komolyan gondolja.

- Csakugyan vásároltál egy futballcsapatot?

Brad Abby szájára tette a mutatóujját.

- Zeke-kel és Chrisszel együtt sikerült elintéznünk, Mitch pedig vállalta a menedzselését. De ezt csak a választási eredmény kihirdetése után akarjuk közhírré tenni.

- Jaj, de jó! Erre valóban szüksége van a városnak - örvendezett Abby.

Tudta, hogy a lakosok többségének túl messze van Houston vagy Dallas, így ritkán jutnak el egy igazán jó focimeccsre. Ha a városnak saját csapata lesz, akkor ez a kérdés megoldódik.

Sadie visszaérkezett.

- Eldöntöttük, év végéig kiket fogunk még megörvendeztetni a flamingókkal.

- Remélem, én nem szerepelek a listán - emelte fel a kezét megjátszott rémülettel Brad. - Tudom, hogy jó célt szolgál, de hajlandó vagyok dupla összeget fizetni, ha megkíméltek a madaraktól.

Mindenki nevetett, és együtt elindultak a bálterem irányába. Abby ámultan állt meg az ajtóban.

- Jaj, de gyönyörű!

A hatalmas terem ünnepi díszben pompázott. A fal mentén körben fehér abrosszal megterített asztalok álltak, rajtuk ezüst gyertyatartók. Középen egy hosszú asztal a hivatalban lévő vezetőség számára volt fenntartva. A háttérben egy Austinból érkezett híres zenekar rendezgette a hangszereit.

Abby örömmel állapította meg, hogy nemcsak Zeke és Sheila ül velük egy asztalnál, hanem még két másik baráti pár is, akikkel már régen nem beszélt.

A vacsora kitűnő volt. Utána megszólalt a zene és kezdődött a tánc. Abby figyelte, ahogy a párok a gyors ritmusra perdülnek-fordulnak. Miután az első szám véget ért és egy lassabb következett, Brad felállt, s a kezét nyújtotta Abbynek.

- A lassút jobban szeretem - mosolygott. - Akkor legalább átölelhetlek.

- Okos dolog ez? - kérdezte Abby, de már fel is emelkedett, és hagyta, hogy a férfi a táncparkettre vezesse.

Eddig fel sem tünt neki, hogy az emberek milyen érdeklődéssel figyelik őt és Bradet. Bizonyára mindenki észrevette, hogy együtt érkeztek, és sokkal jobb viszonyban vannak, mint azelőtt.

- De még milyen okos! - ölelte át a férfi Abbyt. - Egész este erre vágytam.

Az asszony mosolyogva Brad vállára tette a kezét, és lassan ringatózni kezdett a zene ritmusára.

- Nem is tudtam, hogy szeretsz táncolni.

- Azt egy szóval sem mondtam - vigyorgott a férfi. - Nem a táncot szeretem. A testedet akarom érezni, téged akarlak magamhoz szorítani. Erre vágyom azóta, hogy ma este ajtót nyitottál.

Abby kezdte már bánni, hogy hátul mélyen kivágott ruhát vett fel. Erezte meztelen bőrén a férfi kezét, és egyfolytában arra kellett gondolnia, miként simogatták ezek a karcsú ujjak a múlt éjszaka. És arra, hogy mennyire vágyik erre újra.

- Bárcsak máris mehetnénk hozzám! - suttogta Abby fülébe a férfi. - Olyan csábító vagy ebben a fekete ruhában, és alig várom, hogy megszabadítsalak tőle.

Abby beleborzongott ezekbe a szavakba, és úgy elgyengült, hogy kénytelen volt megkapaszkodni a férfi vállában.

- Nem emlékszem, hogy megígértem volna, hogy hozzád megyek - suttogta.

- De így lesz.

Ez nem kérdés volt, hanem kijelentés.

Meg is volt rá minden oka, hogy biztos legyen a dolgában. Hiszen Abby szívből vágyott rá, hogy együtt legyen vele. Ölelni akarta, csókolni és a karjában elaludni. Amikor aznap reggel felébredt, eddig sosem tapasztalt boldogságot érzett. Szerette volna, ha ez mindig így marad. Egy egész életen át.

De hát mi lelte tulajdonképpen? Pedig elszántan harcolt az érzései ellen, minden lehetséges érvet felsorakoztatott, de semmi sem használt. Nem áltathatja tovább magát. Akarata ellenére beleszeretett Brad Price-ba. Ettől a gondolattól Abby halálra rémült, noha nem volt különösebben ijedős. Érdekes módon attól cseppet sem félt, hogy egy férfiakból álló klubot vezessen. A szerelemtől azonban rettegett.

Hirtelen rátört a pánik. Mi lesz, ha Bradet is ugyanúgy elveszti, mint a férjét vagy azt a gyereket, akit örökbe akart fogadni? Eddig mindenkit elragadott tőle a sors, akit igazán szeretett. Okvetlenül szüksége van rá, hogy egy kicsit egyedül legyen, és átgondolja, mi is nyugtalanítja annyira.

10.

Amikor Brad visszakísérte Abbyt az asztalukhoz, észrevette, hogy az elgondolkozva bámul maga elé.

- Minden rendben? - kérdezte a férfi halkan.

Abby néhány másodpercig szótlanul nézett rá, aztán bólintott. Bradet azonban nyilvánvalóan nem tudta megtéveszteni.

- Nem hiszek neked. Van valami bajod. Mi rémített meg?

Abby megpróbált mosolyogni, de nem igazán sikerült.

- Semmi. Csak egy kicsit fáradt vagyok.

Ez egyértelműen hazugság volt. Brad tudta, hogy Abby milyen, amikor fáradt. Most inkább kétségbeesettnek látszott.

Mi baja lehet, miért fest hirtelen úgy, mintha csapdába esett volna, ahonnan nem talál kiutat? Valaki ferde szemmel nézett rá? Vagy a fülébe jutott, hogy rosszat mondtak rá? Brad szentül megfogadta, hogy ki fogja deríteni.

Ebben a pillanatban azonban Mitch a mikrofonhoz lépett, így nem töprenghetett tovább azon, mi bántja Abbyt.

- Jó estét, hölgyeim és uraim! Azt hiszem, ideje elárulni, ki fogja vezetni a klubot az elkövetkező években. - Mindenki tapsolt, míg Mitch fel nem emelte a kezét. - A két jelölt között negyven a hatvanhoz arányban oszlottak meg a szavazatok. Ez sokkal szorosabb eredmény, mint az előző választásokon.

Brad minden figyelmét lefoglalta, a mellette ülő nő. A legszebb és legizgatóbb nő, akivel valaha találkozott. Hosszú gesztenyebarna haja a tarkóján laza kontyba volt összefogva, az apró gyémánt fülbevaló kiemelte finom, választékos szépségét. Bradnek egész este nehezére esett, hogy csodálatát és epekedését ne mutassa ki nyíltan.

Amikor tánc közben Abby meztelen hátára tette a kezét, vadul fellobbant benne a vágy. Arra kellett gondolnia, milyen volt, amikor előző éjjel a karjában tartotta.

- ...Bradford Price - jelentette be Mitch ebben a pillanatban.

Brad felkapta a fejét. Mindenki feléje fordult és tapsolt.

Brad annyira elmerült az álmodozásban, hogy beletelt néhány másodpercbe, amíg felfogta, hogy ez mit jelent. Ő a klub új elnöke. A győzelem örömébe azonban üröm vegyült. Ő győzött, de Abby vesztett.

- Fogadd szívből jövő jókívánságaimat! - nyújtotta feléje a kezét az asszony.

Brad azonban kézfogás helyett szorosan magához ölelte Abbyt.

- Nagyon sajnálom, drágám. Tudom, mennyire szerettél volna a klub első női elnöke lenni.

- Semmi baj. - Abby óvatosan kibontakozott Brad karjából. - Tisztességes vetélkedésben nyertél. Most pedig foglalkozz a választóiddal, és mondj nekik köszönetet!

Brad tudta, hogy Abbynek igaza van. Az emberek ezt várják tőle. Nehezére esett azonban megköszönni, hogy neki szavaztak bizalmat és nem Abbynek. Sokkal szívesebben maradna a helyén, és próbálná kideríteni, hogy mi nyomasztja az asszonyt. De hát most nem teheti meg. Az első hivatali feladata, hogy most beszédet mondjon. Kénytelen-kelletlen felállt.

- Mihelyt az illem megengedi, eltűnünk - ígérte.

- Meglátjuk - bólintott Abby anélkül, hogy ránézett volna a férfira.

Amikor Mitch átnyújtotta a kis faragott kalapácsot, amellyel a klub elnöke több mint száz éve rendre inti a tagságot, Bradet elfogta a büszkeség.

- Köszönöm önöknek, hogy megtiszteltek a bizalmukkal. Mint ennek a tekintélyes szervezetnek az elnöke, arra fogok törekedni, hogy azokért a célokért küzdjek, amelyek a klubot mindig is jellemezték: az igazságosságért és a békességért. - Körülnézett a teremben. Ideje, hogy végre betemessék azt a szakadékot, amely a klub idősebb, hagyományokhoz jobban ragaszkodó tagjai és a korszerűbben gondolkodó fiatalok között tátong. - Van egypár dolog, amelyekben mielőbb döntést kellene hoznunk. Biztos vagyok benne, hogy ezek a klub jövője szempontjából döntő fontosságúak, és remélem, a mélyen tisztelt tagok támogatni fogják a javaslatomat.

A hallgatóság szinte csüngött a szónok ajkain.

- Azt szeretném indítványozni, ahelyett hogy egy teljesen új klubházat építenénk, bízzuk meg Daniel Warren építészt, hogy egy új szárnyat toldjon a régihez. Ezzel egyesíteni tudjuk a hagyományt és a

korszerűséget. Az eredeti épület, amelyet még Tex Langley emeltetett, így természetesen megmaradna.

Egy pillanatig csend volt, aztán kitört a tapsvihar. Mindenki felállt.

Brad megkönnyebbülten emelte fel a kezét.

- Akkor szavazásra teszem fel a kérdést. Aki a javaslattal egyetért, emelje fel a kezét!

Minden kéz a levegőbe emelkedett.

- Ellenszavazat? Nincs. - Brad lecsapott a kalapáccsal az asztalra. - Ezzel a javaslatot elfogadtuk.

- Mi lesz az új épület számára készült tervekkel? - kérdezte az egyik klubtag.

- Ez a következő pont, amiről beszélni kívánok. Most értesültem róla, hogy a húgom, Sadie egy családsegítő központot tervez a városban. Itt nemcsak kulturális rendezvények, koncertek és kiállítások kapnának helyet, hanem a rászoruló családok tanácsért és segítségért fordulhatnának ide. Azt javaslom, hogy Warren terveit a Tex Langley Kulturális és Családsegítő Központ építéséhez használjuk fel. Hogy a terv megvalósítását megkönnyítsem, az alapítvány számára ingyen rendelkezésre bocsátom a város szélén lévő szántóföldet és egymillió dollárt adományozok.

Alig hangzottak el ezek a szavak, máris további tagok jelentkeztek, és jelentős összegeket ajánlottak fel. Ezt a javaslatot is egyhangúlag elfogadták, akárcsak az előzőt. Brad egy futó pillantást vetett a húgára, és látta, hogy annak örömkönnyek potyognak a szeméből.

- Még valami - emelkedett újra szólásra Brad. - Mielőtt folytatnánk az ünnepséget, szeretném kiemelni, hogy Royal hölgyei milyen sokat tettek a közösségünkért. Az ő segítségük és támogatásuk nélkül sok mindent nem tudtunk volna megvalósítani. Többek között ők találtak rá Daniel Warren építészre is, aki meghatározó szerepet játszik városunk jövendő képének kialakításában. Személy szerint szeretnék szívből jövő köszönetet mondani Sheila Traversnek, aki magához vette az unokahúgomat, amikor az anyja lemondott róla.

Újra mindenki felállt és tapsolt.

- Biztos vagyok benne - folytatta Brad zengő hangon -, hogy ezek a hölgyek megfelelnek azoknak az elvárásoknak, amelyeket alapítónk, Tex Langley a tagság számára előírt. - Körülnézett a teremben, és

megállapította, hogy néhány idősebb tag roppant nyugtalanul tekinget a mellette ülő nőkre. Kis híján elnevette magát. Most aztán belenyúlt a darázsfészekbe. - Ezért szeretném javasolni, mindjárt az év elején szavazzunk arról, hogy hölgyek is teljes jogú tagjai lehessenek a klubnak.

A bejelentést mennydörgő taps fogadta. Brad mosolyogva meghajolt és egy pillantást vetett az asztaluk felé. Abbynek bizonyára nagyon tetszik ez a javaslat. Döbbenten látta, hogy az asszony helye üres. Hol lehet? Mielőtt azonban a keresésére indulhatott volna, még be kellett jelentenie, hogy a városnak saját futballcsapata lesz, valamint beszélnie a stadion építéséről. Ezt nemcsak futballmeccsekre, hanem egyéb rendezvényekre is lehet majd használni. Ezzel Brad befejezte a szónoklatát, és mindenkinek boldog ünnepeket kívánt.

Végre! - sóhajtott fel magában, és sietve utat tört a tömegen keresztül az asztalához. Ami nem volt egyszerű, mert közben mindenki gratulálni akart az új tisztségéhez és az ígéretes tervekhez.

- Hol van Abby? - kérdezte a többiektől.

Sadie aggodalmasan nézett rá és átnyújtott egy összehajtogatott papírt.

- Egy pincér hozta, hogy adjam oda neked. - Összeszorította az ajkait. - Attól félek, hogy Abby elment.

Brad vonakodva vette át a cédulát. Sejtette, hogy nem fog különösképpen tetszeni, ami benne van. Amikor utoljára ilyen üzenetet kapott, abban megzsarolták. Olvasatlanul bedugta a papírt a nadrágzsebébe, és halkan szitkozódott.

- Azt hiszem, tudom, hogy hol van.

Amikor elindult, Sadie megpróbálta visszatartani.

- Ha nem gondolod komolyan a kapcsolatotokat, akkor hagyd békén! Abby pillanatnyilag inkább önmaga elől menekül, mint előled.

- Okvetlenül beszélnem kell vele, és ez el fog tartani egy darabig. Megkérhetnélek...

- Természetesen. Rick meg én azonnal elmegyünk hozzád, és átvesszük Juanitától a gyermekfelügyeletet. - Sadie már fogta is a táskáját, és felállt. - Sunnie-val maradunk, amíg vissza nem jössz.

Rick kivette a slusszkulcsot a zsebéből.

-Tessék, használd a kocsimat! Abby bizonyára a limuzinnal ment haza. Minket Sheila és Zeke biztosan elvisznek. Sok sikert!

- Köszönöm, Rick.

Brad a vészkijáraton keresztül távozott, mert az volt a legrövidebb út a parkolóhoz, és egy másodpercet sem akart elvesztegetni. Szerencsére gyorsan megtalálta a sógora kocsiját. Beült a kormány mögé és beindította a motort. Néhány másodperc alatt kiért az útra és gázt adott. Okvetlenül meg kell találnia Abbyt, s meg kell kérdeznie, miért menekül előle.

Miután elérte a város határát, tövig nyomta a gázpedált. Hirtelen eszébe jutott, hogy Abby nemrég mesélt korábbi üzlettársa javaslatáról, miszerint kezdjenek új vállalkozásba Seattle-ben. S csak azért utasította el az ajánlatot, mert azt remélte, ő lesz a klub elnöke. Lehet, hogy ez a tisztség mégis többet jelentett számára, mint bevallotta?

Brad nem tartotta valószínűnek. Amikor a választás eredményét bejelentették, Abby szinte megkönnyebbültnek látszott. Talán csak azért, mert így szabaddá vált az út, hogy valami új dologba kezdjen Seattle-ben. Ilyen keveset jelentene számára az, ami kettőjük között van?

Brad szíve elnehezült, ahogy bekanyarodott a farmra vezető úton. Már messziről látta, hogy sehol nincs fény, és Abby kocsija nem áll a szokott helyén. A házhoz érve, noha tudta, hogy reménytelen, sokáig nyomta a csengőt. Nyilvánvalóan a házvezetőnő sincs otthon.

Brad lassan visszaballagott a kocsihoz. Abby nyilván már akkor távozott a teremből, amikor ő kiment a dobogóhoz, hogy megtartsa a beszédét. Ez azt jelenti, hogy jó félóra előnyre tett szert. A magánrepülőgépével már biztosan útban van Seattle felé. Semmi esély sincs, hogy még ma utolérje. Ha azonban Abby azt hiszi, hogy így megszabadul tőle, hát nagyon téved.

Amióta csak az eszét tudja, ott vibrál közöttük az a bizonyos megmagyarázhatatlan feszültség, amely az utóbbi hetekben csak erősödött. Brad végre megfejtette az érzéseit. Beleszeretett Abbybe! Valószínűleg egész életében szerelmes volt bele, csak nem akarta magának bevallani.

És most mit tegyen? Ő itt van, Abby pedig Seattle-ben.

Előhúzta a szmoking zsebéből a mobilját és hazatelefonált. Amikor Sadie felvette a kagylót, nem fecsérelte magyarázkodásra az időt.

- Mondd meg, kérlek, Ricknek - tért a lényegre hogy váltson nekem jegyet az első Seattle-be induló gépre! Te pedig, légy szíves, csomagolj össze néhány holmit Sunnie számára! Magammal viszem.

- Meddig maradsz?

- Még nem tudom. Csupán annyi biztos, hogy csak akkor indulunk vissza, ha Abby is velünk jön.

11.

Abby fázósan összehúzta magán a vastag pulóvert, és kibámult a hatalmas ablakon a Washington-tóra. Egy rétisas éppen a magasba emelkedett egy halat tartva a csőrében. Abby azonban figyelemre sem méltatta. A kis magánrepülő a hajnali órákban landolt. Noha Abby azonnal lefeküdt, mihelyt a taxi letette az ajtó előtt, nem tudott elaludni. Halkan felsóhajtott. Úgy tűnik, hozzá kell szoknia az álmatlan éjszakákhoz.

Végül felkelt, és hozzálátott, hogy a bútorokról leszedje a lepedőket, amelyekkel letakarta őket, hogy megvédje a portól. Aztán kimosta a ruháit, mert túl sokáig álltak használatlanul a szekrényben. Végül bérelt magának egy autót. Azt tervezte, hogy elhozatja a saját kocsiját, amelyet Dallasban a repülőtéren hagyott. Az azonban még beletelik néhány napba.

Sóhajtva elfordult az ablaktól és kiment a konyhába, hogy hozzon magának még egy kávét. Mindig nagyon szerette az úszó házat meg a kilátást a tóra. Most azonban minden csak Bradre emlékeztette. A Royal határában lévő tó partján csókolta meg először a férfi. Akkoriban csupán hatévesek voltak. Volt azonban valami ebben a csókban, ami az egész életét meghatározta. Hosszú ideig azzal magyarázta a különös feszültséget, amely mindig elfogta Brad jelenlétében, hogy mindketten becsvágyóak és nem riadnak vissza a kihívásoktól. Mindenáron győzni akarnak és folyton versengenek. Most azonban rádöbbent, hogy kamaszkoruk óta ezzel csak leplezni akarták, mit éreznek valójában egymás iránt.

De hát miért nem jött rá erre korábban? Miért tartott olyan sokáig, amíg be tudta vallani magának, hogy testestül-lelkestül majd eleped Bradért?

A kávéscsészével letelepedett a pamlagra, behunyta szemét és megpróbálta rendezni a gondolatait. Szerette Richardot, és ha nem halt volna meg, minden bizonynyal együtt öregszenek meg. Ő volt a legjobb barátja, a bizalmasa, védelem a világ ellen. Olyan jól megértették egymást, hogy a szenvedélyt nem is hiányolták a házasságukban. Most vált csak világossá a számára, hogy azért ment hozzá Richardhoz, mert becsületes, megbízható ember volt. Szerette őt, és biztosan nem hagyta

volna el egy másik nőért, mint ahogy az apja annak idején elhagyta az anyját.

A Bradhez fűződő viszonya ennek a szöges ellentéte. Nem voltak barátok a szó megszokott értelmében, és sohasem lettek volna azok. Brad egész életében arra inspirálta, hogy egyre többet kívánjon magától, egyre magasabbra tegye a mércét. A szenvedély, amely összeköti őket, sohasem engedné, hogy nyugodt életet éljenek egymással. Azt az izzó vágyat, amely eltöltötte, amikor együtt voltak, és azt az epekedést, amelyet Brad távollétében érzett, Abby azelőtt nem ismerte. Soha még ennyire elevennek nem érezte magát. Kétségtelen, hogy szerelmes bele.

Éppen ez az, ami annyira nyugtalanítja. Mi lesz, ha őt is elveszti, mint eddig mindenkit, aki fontos volt neki? Azzal kezdődött, hogy az apja elhagyta a családját, pedig Abby elhitte neki, hogy nagyon szereti őt. Még hosszú évek múlva is kétségbeeséssel töltötte el, hogy az apja soha többé nem kereste vele a kapcsolatot.

Aztán elveszítette Richardot. Alig hat hónappal az esküvőjük után. Amikor újra felcsillant a remény egy kis boldogságra, megint keserűen csalódnia kellett. A szívébe zárt egy kisgyereket, és úgy volt, hogy örökbe fogadhatja. Az utolsó pillanatban azonban a vér szerinti anyja mégsem mondott le róla.

Semmi értelme sincs állandóan ezeken a sorscsapásokon töprengeni, figyelmeztette magát Abby. Letette a kávéscsészét és felállt. Friss levegőre vágyott. Kinyitotta a tolóajtót és kilépett a házat körülvevő, fából készült teraszra. A nap éppen lemenőben volt, és vöröslő sugarai aranyhidat rajzoltak a vízen. Abby máskor elragadtatva nézte a természetnek ezt a gyönyörű színjátékát, most azonban alig vette észre.

Olyan nagyon szereti Bradet és a kis Sunnie-t, hogy nem tudná elviselni, ha őket is el kellene veszítenie. Pedig milyen könnyen megtörténhet, hogy Brad egy idő után más nő felé fordul, akit izgalmasabbnak, szexibbnek talál nála. Mi lesz akkor vele? Vagy ami még sokkal rosszabb, hogy tudná elviselni, ha Braddel vagy Sunnie-val történne valami?

Akármilyen keserves volt is eljönni Royalból, Abby a lelke mélyén tudta, hogy helyesen döntött. Itt Seattle-ben nem fenyegeti az a veszély, hogy összetalálkoznak, emlékeztetve őt arra, hogy mi az, ami soha nem lehet az övé. Valamikor majd enyhül a fájdalom, és képes lesz folytatni az életét.

Hirtelen lépteket hallott. Valaki közeledik a házhoz, bizonyára Mrs. Norris. A szomszédasszony éppen a kutyáját sétáltatta, amikor Abby hazajött a bevásárlásból. Most bizonyára üdvözölni akarja. Abbynek azonban pillanatnyilag semmi kedve sem volt a bájcsevegéshez. Egyedül akart lenni, hogy tisztába jöjjön magával.

- Ne haragudjon, Mrs. Norris - kiáltott abba az irányba, ahonnan a lépéseket hallotta - de csak most érkeztem haza, és nem érek rá! Talán holnap! - fűzte hozzá gyorsan, nehogy megsértse a szomszédasszonyt.

- Nem Mrs. Norris vagyok, és nem tudok holnapig várni. Sürgősen beszélnünk kell. Mégpedig most azonnal.

Brad! Abby gyorsan megfordult és valóban megpillantotta a férfit a ház sarkánál. Könnyek szöktek a szemébe, amikor a férfi megállt előtte. Egyik kezében a babahordozó táskát tartotta, a másikban egy úti csomagot. A vállára vetve pedig a babaápoló cikkeket tartalmazó táska lógott. Soha nem tűnt még ilyen ellenállhatatlannak, de ilyen dühösnek sem.

- Hogy... kerülsz ide? - dadogta Abby. - Honnan tudod a címemet?

Ezt ugyan fölösleges volt kérdezni, hiszen nyilván a húga árulta el neki.

- Sadie-től - hangzott a kurta válasz. - Sunnie és én tudni akartuk, miért tűntél el olyan hirtelen és nyomtalanul, mint tolvaj az éjszaka leple alatt. Ez nem volt szép tőled, drágám.

Hirtelen szellő kerekedett a tó felől, és Abby kisimított egy tincset az arcából.

- Gyerünk be! Hűvös a levegő Sunnie számára.

Ösztönösen nyúlt volna a babahordozó után, hogy átvegye, de Brad haragos tekintete visszatartotta. Reszkető kézzel kinyitotta a tolóajtót, és várta, hogy a férfi belépjen. Hirtelen sokkal szűkebbnek tűnt a nappali, mint máskor.

Brad haragos arca szinte ijesztő volt. Abby arra számított, hogy a férfi röviden megmondja a véleményét, aztán faképnél hagyja. Rá pedig magányos, üres élet vár Brad és Sunnie nélkül.

A férfi egyszerűen ledobta az úti csomagot és a pelenkázótáskát a földre. A tompa puffanás ébresztette csak rá az asszonyt, milyen nyomasztó volt a csönd.

- Képzelheted, mennyire meglepődtem, amikor észrevettem, hogy a kísérőmnek nyoma veszett - szólalt meg a férfi. - Legalább a beszédem végét megvárhattad volna, hogy elbúcsúzz tőlem. - Brad letette a babahordozót a pamlagra, és megoldotta a biztonsági övet. Aztán kiemelte Sunnie-t és a vállára fektette. - Így lett volna illendő - nézett áthatóan Abby szemébe.

- Bocsáss meg! - suttogta az asszony, és elkerekedett szemmel bámult rá.

Itt áll előtte az a férfi, akit mindennél jobban szeret, és karjában tartja azt a gyereket, akit olyan nagyon a szívébe zárt. És most össze fogja törni a szívét, ha eddig ez még nem történt meg. Aztán visszatér Texasba.

- Egy bocsánatkéréssel nincs elintézve a dolog. Nem azért utaztam több mint másfél ezer mérföldet egy csecsemővel, hogy elfogadható magyarázat nélkül menjek haza. Szeretném tudni, mi történt tegnap este, miért oldottál kereket olyan hirtelen.

Szerencsére Sunnie ebben a pillanatban nyűgösködni kezdett, így Abbynek nem kellett azonnal válaszolnia. Mit is mondhatna, amivel meggyőzhetné Bradet, hogy mindenki számára az a legjobb, ha ő visszaköltözik Seattle-be?

- Add ide nekem! - nyújtotta ki a karját, hogy átvegye a kicsit. - Tisztába teszem, amíg te ennivalót készítesz neki.

A férfi egy pillanatig habozott, aztán bólintott és átnyújtotta a kislányt.

- Talán jobb, ha elhalasztjuk egy kicsit a beszélgetésünket, és előbb lefektetjük Sunnie-t. Abban azonban biztos lehetsz, drágám, hogy nem fogod ezt a beszélgetést megúszni. Végre őszintének kell lennünk egymáshoz.

Tíz perccel később Abby a pamlagon ült, és Sunnie-t etette a cumisüvegből. Brad a nagy karosszékben foglalt helyet vele szemben, és némán nézte.

- Biztosan mindenki nagyon örült a futballcsapatról szóló bejelentésnek - törte meg a nyomasztó csendet Abby.

- Igen - felelte kurtán Brad.

Abby újra próbálkozott.

- Mi lesz a klubház további sorsa?

- A klubházat Daniel Warren csak ki fogja bővíteni, nem épít újat. Az eddigi terveket ahhoz a családsegítő és kulturális központhoz fogjuk felhasználni, amelyet Sadie alapítványa álmodott meg.

Brad még mindig mozdulatlan arccal nézte Abbyt.

Az asszony egy pillanatra a vállára vette Sunnie-t, és óvatosan megveregette a hátát, hogy büfizzen.

- Ki javasolta ezt?

- Én.

- Kitűnő ötlet.

A férfi megvonta a vállát, de nem válaszolt.

Miközben Abby Sunnie-t etette, uralkodnia kellett magán, hogy ne robbanjon ki belőle minden, ami a szívét nyomja. Mi lelte Bradet? Úgy ül ott, mint valami kőszobor. Valószínűleg azon gondolkodik, hogy mi mindent vágjon a fejéhez. Ez végképp elbizonytalanította Abbyt, akinek amúgy is rossz volt a lelkiismerete.

- Gondolod, a férfiak beleegyeznek valaha, hogy a nők is tagjai lehessenek a klubnak?

Jaj, csak valahogy szóra bírhatná! Talán egy kicsit megenyhülne, és nem ítélne olyan szigorúan. Ettől a hallgatástól meg kell őrülni!

- Egy kicsit tovább kellett volna maradnod - mondta Brad továbbra is érzelemmentes, hűvös hangon. - Az új év kezdetén fog a tagság erről szavazni. Azt hiszem, átmegy a javaslat.

- Csodálatos lenne.

Csend.

Abby összerezzent, mert Brad hirtelen ott állt előtte. Úgy elmerült a gondolataiban, hogy észre sem vette, amikor felállt és odalépett hozzá.

- Lefektetem Sunnie-t az utazóágyába - nyújtotta ki a kezét.

Kivette a kicsit Abby karjából, s közben a keze súrolta az asszony mellét. Hirtelen rátörtek Abbyre a keserédes érzések.

- Akkor... akkor készítek magunknak kávét - állt fel gyorsan. - Ha akarod, beviheted Sunnie-t a hálószobámba.

- Jó. Ott legalább nem zavarja a beszélgetésünk.

- A folyosón jobbra.

- Meg fogom találni.

Mialatt Brad lefektette a kicsit, Abby a konyhába ment. Közeledik hát a pillanat, amitől azóta retteg, hogy beléptek a nappaliba. Csakugyan kávét főzzön? Egy pohár bor jobban esne. Ám mivel a férfi nem iszik alkoholt, az szóba sem jöhet. Legalábbis Brad számára. De hát miért kellene azért neki is lemondania róla? Abby elszántan a bortartóhoz lépett és levett egy palack chardonnay-t.

Miután Brad bekapcsolta a bébiőrt, és meggyőződött róla, hogy Sunnie alszik, visszament a nappaliba és megállt a tolóajtó előtt. Milyen csodálatos kilátás! Kezét a nadrágzsebébe mélyesztette, és ahogy ujjai megérezték azt az apró tárgyat, amelyet Royalból hozott magával, eltökélten kihúzta magát. Most vagy soha!

- Miért futottál el előlem? - kérdezte halkan, amikor hallotta, hogy Abby megáll mögötte.

- Nem tudom... hogy érted - dadogta Abby, és a férfi rögtön tudta, hogy hazudik.

- Felhagynál végre azzal, hogy önmagadat meg engem is be akarsz csapni? Légy őszinte!

A férfi megfordult és komolyan Abbyre nézett. Jaj, miért is olyan gyönyörű? A hanyagul összefogott lófarokkal, a formátlan szabadidőnadrágban és a kitágult pulóverben is a legszebb nő, akit életében látott. Ó, hogy vágyik rá, hogy átölelje és magához szorítsa! Brad csak nagy nehezen tudott ellenállni a kísértésnek, hogy addig csókolja az asszonyt, amíg be nem vallja, miért szökött meg. Amíg el nem ismeri, hogy az, ami közöttük van, egy életre szól.

- Brad... én azt hiszem... hogy valamennyiünk számára ez a legjobb, hogy visszaköltözöm Seattle-be.

- Miből gondolod?

- Egyszerűen nem érzem már jól magam Texasban.

- Miért? - Valamikor csak ki kell rukkolnia Abbynek az igazsággal. - Néhány évtől eltekintve - az egyetem befejezésétől az esküvődig - az egész életedet Royalban töltötted. Talán nem tetszik?

- Szeretem a várost, az az otthonom, de már nem találom ott a helyemet.

Ez olyan kétségbeesetten hangzott, és Abby olyan boldogtalannak látszott, hogy Bradnek majd megszakadt a szíve. De bármilyen

nehezére esik is, rá kell kényszerítenie Abbyt, hogy nézzen szembe az igazsággal. Érezte, hogy az asszony tele van aggodalommal, de csak úgy lehet rajta úrrá, ha nem söpri a szőnyeg alá, ami bántja. Csak úgy tud nyitott szívvel a jövőbe tekinteni.

- Hová tartozol, Abby?

- Ide - felelte az asszony, de kerülte a férfi tekintetét.

- Nem igaz! - lépett a férfi közelebb. - Akarod tudni, hogy szerintem hol van a helyed?

- Nem - rázta meg a fejét hevesen Abby.

- Akkor is megmondom, drágám. - Brad közelebb lépett, míg szorosan ott állt az asszony előtt. - Itt van a helyed! - mondta és átölelte. - A karomban.

- Nem.

- De bizony. - Brad még közelebb húzta magához Abbyt. - Ideje, hogy ne menekülj tovább a sorsod elől, és végre bevalld, miért szöktél meg a bálteremből és futottál egészen Seattle-ig.

- Ne, kérlek, hagyj engem...

Az asszonynak könnyes volt a szeme, és Bradnek ettől elfacsarodott a szíve. Tudta azonban, hogy nem adhatja fel. Gyengéden kisimított egy sötét fürtöt az asszony arcából.

- Miért?

Most már megeredtek Abby könnyei, és zokogva vallotta be:

- Mert szeretlek, és nem tudnám elviselni, ha elveszítenélek. Eddig mindenkit elveszítettem, akit szerettem: az apámat, Richardot, a gyereket, akit már a sajátomnak éreztem. Nem tudom még egyszer... nem akarom...

- Pontosan ezt akartam hallani...

Brad magához szorította a zokogó Abbyt, és homlokon csókolta. De jó lett volna megkímélni ettől a kíntól! Ám másképp sohasem derült volna ki az igazság. Abby csak úgy szabadulhat meg a félelmeitől, ha kimondja őket.

- Nézz rám, drágám! - Az asszony a férfira emelte könnyes tekintetét. - Az életben semmire sincs garancia. Senki sem tudhatja, hogy másnap még élni fog-e, vagy sem. Egy dolgot azonban százszázalékos biztonsággal megígérhetek: amíg élek, mindig szeretni foglak.

- Nem tudnám elviselni, ha elveszítenélek.

Brad tudta, hogy nem lesz könnyű Abbyt meggyőzni.

- De ha szeretsz, nem tehetsz mást, mint hogy vállalod a kockázatot. Mindhármunknak tartozol ezzel. Gyere vissza Royalba! Legyél a feleségem és Sunnie édesanyja.

- Most megkérted a kezem?

A férfi fél térdre ereszkedett, elővette a zsebéből a dobozkát, amelyet Royalból hozott magával, és kinyitotta.

- Hozzám jössz feleségül? - Brad kivette a szikrázó gyémántgyűrűt a fekete bársonybélésből. - Felneveled velem Sunnie-t és esetleg még további gyerekeket, akiket örökbe fogadunk? Mert tudod, a boldogság nem jár egyedül.

Újra könnynek peregtek végig az asszony arcán, de ezúttal nem törölte le.

- Igen, hozzád megyek feleségül. Hogy is lehetne ilyen ajánlatot visszautasítani?

A férfi Abby ujjára húzta a gyűrűt, aztán a karjába zárta.

- Attól a naptól fogva szeretlek, amikor hatévesen a tónál megcsókoltalak. Akkor loptad el a szívem, és azóta sem adtad vissza.- Brad megcsókolta az asszony orra hegyét és elővett a zsebéből egy cédulát. - Itt van az az üzenet, amit Sadie-vel küldtél nekem. Csaknem háromezer kilométert utaztam, hogy visszaadjam. Nem olvastam el és nem is fogom.

- Miért?

- Mert én pontosan tudtam, hogy összetartozunk. Te vagy a lelkem másik fele, ezen semmi sem változtathat.

Egy darabig némán álltak, szorosan egymáshoz simulva. Végül Abby felemelte a fejét.

- Egészen biztos vagy benne, hogy feleségül akarsz venni? Tudod, meddő vagyok, így nem lehet saját gyereked.

Brad gyengéden elsimította Abby homlokán a ráncokat.

- Sunnie ugyanúgy a te lányod, mint az enyém. Örökbe fogadhatunk még több gyereket is, ha szeretnéd. Így is tökéletesen átélhetjük az anyaságot és az apaságot.

- Múlt nyáron megpróbáltam egy gyereket örökbe fogadni. Senkinek sem beszéltem róla, mert féltem, hogy közbejön valami.

- S nyilván tényleg közbejött valami - kezdte Brad óvatosan. - Micsoda?

- Amikor a baba megszületett, átadták nekem, és én azt hittem, van egy fiam. Szinte pillanatok alatt úgy a szívemhez nőtt, mintha én szültem volna. Néhány nap múlva azonban a vér szerinti anyja meggondolta magát, és vissza kellett adnom a kicsit.

Rettenetes, hogy Abbynek egy év leforgása alatt két ilyen súlyos csapást is el kellett szenvednie. Elvesztette a férjét és a gyerekét.

- Sunnie-val kapcsolatban nem kell ilyesmitől félned, ő a te gyereked is. Majdnem olyan sokat voltál vele együtt, mint én. Te már most az édesanyja vagy, drágám. Etetted, tisztába tetted, altattad. Aggódtál érte, amikor az oltás után belázasodott, és felváltva virrasztottál velem egész éjjel. Ha ettől nem leszel az anyja, akkor nem tudom mitől.

Abby boldogan nézett Bradre.

- Teljes szívemből szeretem Sunnie-t.

- Engem csak azért fogadsz el, mert nélkülem nem kaphatnád meg őt? - kérdezte évődve a férfi.

- Hm. Ezen még gondolkodom. - Abby nevetve lábujjhegyre állt és megcsókolta a vőlegényét. - Ó, nézd csak! Havazik!

- Mi ebben a furcsa? Nem megszokott dolog ez itt északon?

-Nem, itt a tenger közelében ritkán havazik. - Abby kézen fogta a férfit. - Gyere, mutatok valamit!

Brad követte őt a teraszra. Amint megpillantotta az eléje táruló látványt, rögtön megértette, miért szeret Abby annyira itt lenni. A túlsó parton lévő dombokat már vékony hóréteg borította. A házak fényei tükröződtek a vízen, és úgy csillogtak, mint megannyi gyémánt.

- Ez majdnem olyan gyönyörű, mint te!

- Csak azért mondod, mert szeretsz - karolta át a férfi derekát Abby.

- Csakugyan gyönyörű vagy, de persze az is igaz, hogy nagyon szeretlek. Ezt sohasem szabad elfelejtened. Úgy akarok minden este elaludni, hogy a karomban tartalak, és melletted akarok ébredni. - A férfi gyengéden magához szorította a menyasszonyát.

- Én is nagyon szeretlek, Brad.

Igen, Abby teljes szívéből szerette azt a férfit, aki lehetővé tette, hogy teljesüljön az álma, és saját családja legyen. Pedig ő maga már

nem hitt benne. Tudta, hogy ez a szerelem erősebb, mint a félelem, hogy elveszítheti a szeretteit. Már nem rettentette vissza az sem, hogy az életben nincs garancia az örökké tartó boldogságra.